

161
Αρχμ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ

ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1912

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ, ΠΛΟΥΣΙΟΝ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΤΡΥΦΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΣΕΤΕΙΝΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ „ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ“

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΥΠΟΓΡ. „ΚΡΗΤΙΚΗΣ ΣΤΟΑΣ“ Γ. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΥ & ΣΙΑΣ—1073

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ ΚΡΗΤΗΣ

2356

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ

ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1912

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ 10,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ, ΠΛΟΥΣΙΟΝ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΤΡΥΦΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ „ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ“

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΥΠΟΓΡ. „ΚΡΗΤΙΚΗΣ ΣΤΟΑΣ“ Ι. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΥ & ΣΙΑΣ—1072
ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ ΚΡΗΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΟ
SISMANOGLIO

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
Ο ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ
  „ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ“
ΤΟΥ ΒΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

* Έχει ημέρας 31. * Η ημέρα έχει ώρας 10, ή νύξ 14.

* Ο "Ήλιος εις τὸν Ὑδροχόνον,

ΕΟΡΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ, Ἡ Ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος, 25 Μαρτίου.
 ΒΑΣΙΛΙΚΗ, 23 Ἀπριλίου. Ἡ εορτὴ τοῦ Βασιλέως.
 ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ, καθ' ὅς δὲν ἐργάζονται τὰ Δημόσια Γραφεῖα καὶ ἐξαι-
 ρεταίαι εἰς τὰ Συναλλάγματα καὶ τὰς ἐμπορικὰς πράξεις. (1).
 1) Νέον ἔτος.—2) Θεοφάνεια.—3) Εὐαγγελισμὸς.—4) Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ
 Μέγα Σάββατον.—5) Κυριακὴ καὶ Δευτέρα τοῦ Πάσχα.—6) Πεντηκοστή.—7)
 * Ἅγιος Γεωργίος.—8) Ἀνάληψις.—9) Πέτρον καὶ Παῦλον.—10) Κοίμησις Θεο-
 τόκου.—11) * Ἅγιος Δημήτριος.—12) Αἱ δύο ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

Ἰνδικτιώνος ι.
 Ἡλίου κύκλοι κη.
 Σελήνης κύκλοι ι.
 Σελήνης θεμέλειον κε.
 Κρεωφαγία, ἡμέραι λστ'.
 Τὸ τριώδιον ἀρχεται Ἰανουαρ. ιε'.
 * Ἐορθὴν ια. * Ἦχος πλ. δ'.
 Ἡ Ἀπόκρως, Ἰανουαρίου κθ'.
 Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆ Κυριακῇ τοῦ
 Πάσχα.
 Ἰσραήλ. Πεσάζ, Μάρτ. κ'. Τρίτη.

Νομικὸν Πάσχα, Μαρτίου κδ'.
 Λατίνων Πάσχα, Μαρτίου 25.
 Τὸ ΛΡΙΟΝ ΠΑΣΧΑ, Μαρτίου 25.
 Ἡ Ἀνάληψις, Μαΐου 3.
 Ἡ Πεντηκοστή, Μαΐου 13.
 Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πάντων, Μαΐου κ'.
 Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστό-
 λων ἡμέραι λθ'.
 Ἡ μνήμη αἰτῶν, ἡμέρα Παρασκευῇ
 Παραμονῇ Χριστουγέννων ἡμέρα
 Δευτέρα.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1912

- Μερικὴ ἔκλειψις τῆς Σελήνης, τὴν 19—20 Μαρτίου, ὁρατὴ ἐν Ἑλλάδι
 Ἐξοδος Σελήνης εἰς τὴν οὐρανὸν τῆς Γῆς, ὥρ. 11 λεπ. 1 μ. μ. / Μέσοι
 Μέσον ἔκλειψος » 11 » 49 μ. μ. (χερόν).
 * Ἐξοδος ἐκ τῆς οὐαῆς τῆς Γῆς » 12 » 37 π. μ. (Ἄσθην
- Δακτυλιοειδῆς καὶ ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου εἰν 4ην Ἀπριλίου, ὁρατὴ
 ἐν Ἑλλάδι, ὡς μερικῇ.
- Μερικὴ ἔκλειψις τῆς Σελήνης, τὴν 13 Σεπτεμβρίου, ἀόρατος ἐν Ἑλλάδι.
- Ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου τὴν 27 Σεπτεμβρίου, ἀόρατος ἐν Ἑλλάδι.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΘ' ΑΣ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

Ἰανουάριος	==	Κυριακὴ
Φεβρουάριος	==	Τετάρτη
Μάρτιος	==	Πέμπτη
Ἀπρίλιος	==	Κυριακὴ
Μάιος	==	Τρίτη
Ἰούνιος	==	Παρασκευῇ
Ἰούλιος	==	Κυριακὴ
Αὐγουστος	==	Τετάρτη
Σεπτέμβριος	==	Σάββατον
Ὀκτώβριος	==	Δευτέρα
Νοέμβριος	==	Πέμπτη
Δεκέμβριος	==	Σάββατον

(1) Τὰ Συναλλάγματα ἐφεδρον οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἐξοριστοὶ Ἑβραῖοι κατὰ τὸ
 ἔτος 1821. μ. Χ.

- 1 Κ. † Περικομὴ τοῦ Χριστοῦ. Βασιλείου μεγ.
- 2 Δ. Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης καὶ Θεοδοτῆς μάρτυρος.
- 3 Τ. Μαλαχίου τοῦ Προφήτου καὶ Γορδίου μάρτυρος.
- 4 Τ. Ἡ Συναξίς τῶν 70 Ἀποστ. καὶ Θεοκτίστου ὁσίου.
- 5 Π. * Παραμονὴ τῶν Φώτων. Θεολέπτου, Θεωνᾶ μ. (Νηστεία).
- 6 Π. † Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 0 λεπ. 45 μ. μ.

- 7 Σ. † Ἡ Συναξίς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
- 8 Κ. Μετὰ τὰ Φῶτα, Δομνίνης ὁσίας, Γεωργίου Χοζεβίτου.
- 9 Δ. Πολυεύκτου μάρτ. Εὐστρατίου τοῦ θαυματουργοῦ.
- 10 Τ. Γρηγορίου ἑπισκ. Νύσης καὶ Δομετιανοῦ ὁσίου.
- 11 Τ. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, Ἁγαπίου μάρτυρος.
- 12 Π. Τατιανῆς μάρτυρος.
- 13 Π. Ἐριμίλου Στρατονίου καὶ Ἀγνῆς μαρτύρων.
- 14 Σ. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναμειθέντων Πατέρων.

ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον, ὥρα 10 λ. 27 π. μ.

- 15 Κ. Τριφύδιον. Τελώνου καὶ Φαρισαίου, Ἰωάννου Καλυβίτου
 Παύλου Θηβαίου.
- 16 Δ. Ἡ προσκύνησις τῆς ἀλύσεως Πέτρου τοῦ ἀποστόλου.
- 17 Τ. Ἀντωνίου μεγ., Γεωργίου Ἰωαννίνου. Ἀχιλλᾶ ὁσίου.
- 18 Τ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.
- 19 Π. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Εὐφρυσίας μάρτ.
- 20 Π. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
- 21 Σ. Μαξιμίου τοῦ ὁμολογητοῦ, Νεοφύτου μάρτ.

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 1 λ. 33 π. μ.

- 22 Κ. Τοῦ Ἀσώτου. Τιμοθέου τοῦ Ἀποστ. Ἀναστασίου τοῦ
 Πέρσου, Ἰωσήφ τοῦ ἡμασμέου.
- 23 Δ. Κλήμεντος ἱερομάρτυρος, Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
- 24 Τ. Ζένης τῆς ὁσίας.
- 25 Τ. Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Κ)πόλεως τοῦ Θεολόγου.
- 26 Π. Ζενοφῶντος ὁσίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
- 27 Π. † Ἀνακομιδὴ λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
- 28 Σ. † Τῶν Ψυχῶν. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου Χάριτος μάρτ.

ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταίον τέταρτον, ὥρα 2 λ. 26 μ. μ.

- 29 Κ. Τῶν Ἀπόκρως. Ἀνακομιδὴ λειψ. Ἰγνατίου Θεοφόρου.
- 30 Δ. † Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν
- 31 Τ. Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων, Ἀθανασίας μάρτυρος.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

*Εχει ημέρας 29. Η ημέρα έχει ὥρας 11, ἢ νύξ 13.

Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Ἰχθῦς.

1Τ.	Τρύφωνος μάρτυρος, καὶ Ἀναστασίου νεομάρτ.
2Π.	† Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3Π.	Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς προφήτιδος.
4Σ.	Τῶν Ψυχῶν. Παιδῶρου τοῦ Πηλουσιώτου.
5Κ.	Τῆς Τυροβάγου. Ἀγιάθης μ., καὶ Πολυεύκτου πατριάρχου
ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 7 λ. 20 π.μ.	
6Δ.	Ἀρχεται ἡ Μ. Τεσσαρακοστή. Καθαρὰ Δευτέρα. Βουκόλου ἐπισκόπου Σμύρνης, Φωτίου Κ)πόλεως τοῦ ὁμοῦ.
7Τ.	Παρθενίου ἐπισκ. Λαμψιάκου καὶ Λουκᾶ ὁσίου.
8Τ.	Θεοδ. στρατ., Ζαχαρίου προφ., Μάρθας καὶ Μαρίας μαρτ.
9Π.	Νικηφόρου μάρτ. Παγκρατίου ἐπισκ.
10Π.	Χαραλάμπους ἱερομάρτ.
11Σ.	† Τῶν Ἀγ. Θεοδώρων. Βλασίου ἱερομ. Θεοδώρας Αὐγούστης
12Κ.	Τῆς Ὁρθοδοξίας. Μελετίου ἀρχιεπ. Ἀντιοχείας.
ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 9 λεπ. 2 μ.μ.	
13Δ.	Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
14Τ.	Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
15Τ.	Ὀνησίμου τοῦ ἀποστ., Εὐσεβίου τοῦ ὁσίου.
16Π.	Παμφίλου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
17Π.	Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τήρωνος.
18Σ.	Λέοντος Πάπα Ρώμης.
19Κ.	Β'. τῶν Νηστειῶν. Ἀρχίπου, Φιλήμονος, Ἀπφίας ἀποστ. Φιλοθέης ὁσίας τῆς ἐξ Ἀθηνῶν.
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 0 λ. 17 μ.μ.	
20Δ.	Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
21Τ.	Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις, Εὐσταθίου ἐπισκ. Ἀντιοχείας.
22Τ.	Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων.
23Π.	Πολυκάρπου ἐπισκ. Σμύρνης καὶ Πολυχρονίου ὁσίου.
24Π.	α' καὶ β' εὐρεσις τῆς Τιμ. Κεφαλῆς Ἰωάννου Προδρομοῦ.
25Σ.	Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως.
26Κ.	Γ' τῶν Νηστειῶν. Τῆς Σταυροπροσκυνησεως. Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.
ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 9 λεπ. 31 μ.μ.	
27Δ.	Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
28Τ.	Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.
29Τ.	Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου.

ΜΑΡΤΙΟΣ

*Εχων ημέρας 31. Η ημέρα έχει ὥρας 12, ἢ νύξ 12.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν.

1Π.	Εὐδοκίας ὁσίας καὶ Δομνίκης μάρτυρος.
2Π.	Ἰσυχίου τοῦ Συγκλ. Εὐθάλιας μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.
3Σ.	Εὐτροπίου, Κλεονίου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων.
4Κ.	Δ' τῶν Νηστειῶν. Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.
5Δ.	Κόνονος, Ἀρχελάου, Εὐλογίου καὶ Εὐλαμπίου μάρτ.
ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 11 λεπτ. 44 μ. μ.	
6Τ.	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.
7Τ.	Τοῦ Μεγάλου Κανόνος. Βασιλέως ἐπισκ. Χερσῶνος.
8Π.	Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νιζομηδείας.
Ἀρχὴ ἔαρος ὥρα 8 λεπτά 33 π. μ.	
9Π.	Τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου. Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων.
10Σ.	Κοδράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
11Κ.	Ε' τῶν Νηστειῶν. Σωφρονίου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων.
12Λ.	Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.
13Τ.	Ἀνακομιδῆ λειψάνου Νικηφόρου ἀρχιεπ. Κων)πόλεως.
ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 4 λεπτ. 37 π. μ.	
14Τ.	Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
15Π.	Ἀγαπίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 7 μαρτύρων.
16Π.	Σαβίνου μάρτ., Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ, Χριστοδοῦλου.
17Σ.	Τοῦ Δαζάρου. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
18Κ.	Τῶν Βαίων. Κυρίλλου ἀρχιεπ. Ἱερ. καὶ τῶν ἁγ. Μυρίων μ.
Ἀρχεται ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ ἐβδομαδῇ.	
19Δ.	Μεγάλῃ Δευτέρῃ, Χρυσάνθου καὶ Δαρείας μαρτύρων.
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 11 λεπ. 40 μ.μ.	
20Τ.	Μ. Τρίτη. Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθ. Πατ.
21Τ.	Μ. Τετάρτη, Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
22Π.	Μ. Πέμπτη. Βασιλείου ἱερομάρτυρος, Δροσίδος μάρτυρος
23Π.	Μ. Παρασκευῆ. Νίκωνος ἱερομάρτ. καὶ τῶν 1:9 μαθ. αὐτοῦ
24Σ.	Μ. Σάββατον. Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου.
25Κ.	† Τὸ Ἅγιον Πάσχα. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
26Δ.	Ἡ σὺναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ.
27Τ.	Ματρώνης ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 4 λεπτ. 59 μ. μ.	
28Τ.	Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ νέου.
29Π.	Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίαν. Κυρίλλου ἱερομάρτυρος.
30Π.	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως κλίμακ.
31Σ.	Ἰππατίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

*Έχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

*Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ταῦρον.

1 Κ.	Τοῦ Θωμᾶ . Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας.
2 Δ.	Τίτου τοῦ ὁσίου τ ὁ θαυματουργοῦ.
6 Τ.	Νικήτα ὁσίου, Ἰωσήφ ἱμνογράφου.
4 Τ.	Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ.
<i>ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 1 λεπ. 16 μ. μ.</i>	
5 Π.	Κλαυδίου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Θεοδώρου μάρτυρος
6 Π.	Εὐτυχίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
7 Σ.	Γεωργίου ἐπισκ. Μιτυλήνης, Καλλιολίου μάρτυρος.
8 Κ.	Τῶν Μυροβόρων . Ἡρωδίωνος ἀποστ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκ τῶν Ὁ'.
9 Δ.	Εὐφρυζίου μάρτυρος.
10 Τ.	Τερεντίου, Πομπηίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων.
11 Τ.	*Ἀντίπα ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Περγάμου.
<i>ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 10 λεπ. 23 π. μ.</i>	
12 Π.	*Ἀνακομιδὴ τιμίας ζώνης Θεοτόκου, Βασιλείου ἐπισκόπ.
13 Π.	Μαρτίνου Πάπα Ρώμης.
14 Σ.	*Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ τροφίμου ἀποστ. Θωμαΐδων μάρτ.
15 Κ.	Τοῦ Παρாலύτου . Κρησκεντος μάρτυρος, Λεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν
16 Δ.	*Ἀγάτης, Εἰρήνης, Χιονίας μαρτύρων.
17 Τ.	Συμεῶν ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Περσίδι, Μακαρίου ἐπισκ.
18 Τ.	Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς . Ἰωάννου τοῦ ὁσίου, Κοσμᾶ ἐπισκ. Χαλκηδόνος. Σάββα τοῦ Γότθου
<i>ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 11 λεπ. 55 π. μ'</i>	
19 Π.	Τρόφονος ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως, Παφνουτίου ἱερομάρτυρ.
20 Π.	Θεοδώρου τοῦ Τριγινᾶ, Ζιχχαίου ἀποστόλου.
21 Σ.	Ἰανουαρίου ἱερομ., Ἀλεξάνδρου μάρτ. τῆς Βασιλίσσης
22 Κ.	Τῆς Σαμαρείτιδος , Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
23 Δ.	† Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τροπαιοφόρου .
24 Τ.	*Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας καὶ θαυματουργοῦ.
25 Τ.	Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Νίκης μάρτυρος.
26 Π.	Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς.
<i>ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 11 λεπ. 31 π. μ.</i>	
27 Π.	Συμεῶν ἱερομάρτυρος συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.
28 Π.	Τῶν ἐν Κυζίῳ 9 μαρτύρων.
29 Σ.	Τοῦ Τυρλοῦ . Ἰάσωνος καὶ Σωσιπύτρου ἀποστόλων.
30 Κ.	Ἰακώβου ἀποστ. ἀδελφοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ΜΑΪΟΣ

*Έχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14, ἡ νύξ 10.

*Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Διδύμους.

1 Τ.	*Ἰερεμίου τοῦ προφήτου, Παπαρέτου, ἐπισκ. Κύπρου.
2 Τ.	*Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψίνου Ἀθανασίου τοῦ μεγ.
3 Π.	Τῆς Ἀναλήψεως . Τιμοθέου καὶ Μαύρας μαρ. Πέτρον ἀρχ.
<i>ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 11 λεπ. 43 μ. μ.</i>	
4 Π.	Πελαγίας μάρτυρος.
5 Σ.	Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος.
6 Κ.	Τῶν Ἁγίων Πατέρων . Ἰωβ τοῦ πολυάθλου Σεραφεῖμ ὁσ.
7 Δ.	*Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανοῖς φανεῖτος Σταυροῦ. Ἀζακίου καὶ Κοδράτου μαρτύρων.
8 Τ.	*Ἀποστ. καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Θεολ., Ἀρσενίου ὁσ.
9 Τ.	*Ἡσίου τοῦ προφήτου, Χριστοφόρου μάρτυρος.
10 Π.	Σίμωνος ἀποστ. τοῦ Ζηλωτοῦ.
<i>ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 3 λεπ. 47 μ. μ.</i>	
11 Π.	Τὰ γενέθλια ἦτοι τὰ Ἐγκαίνια τῆς Κ)πόλεως.
12 Σ.	Τῶν Κεκοιμημένων . Ἐπιφανίου καὶ Γερμανοῦ ἐπισκόπ.
13 Κ.	Τῆς Πεντηκοστῆς . Γλυκερίας μάρτ., Εὐθυμίου νέου.
14 Δ.	† Τοῦ Ἁγ. Πνεύματος . (ἁγ. τριᾶδ.) Ἰσιδώρ. μάρτ. τοῦ ἐν Χίω
15 Τ.	Παχωμίου τοῦ μεγάλου, Ἀχιλλίου ἀρχ. Λαρίσης.
16 Τ.	Θεοδώρου ὁσίου τοῦ ἠγιασμένου.
17 Π.	*Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων.
18 Π.	Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης, Ἡρακλείου μαρτύρων.
<i>ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 1 λεπ. 5 π. μ.</i>	
19 Σ.	Πατριζίου Προύσης ἱερομάρτυρος.
20 Κ.	Τῶν Ἁγίων Πάντων . Θαλλελαίου μάρτυρος.
<i>* Ἀρχεται ἡ νηστεία τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων.</i>	
21 Δ.	† Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης τῶν Ἰσαποστολῶν .
22 Τ.	Βασιλίσκου μάρτυρος.
23 Τ.	Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ.
24 Π.	Συμεῶν ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Θαυμασῶ ὄρει.
25 Π.	*Ἡ γ' εὐρεσις τῆς Τιμίας Κεφαλῆς Ἰωάννου Προδρομοῦ,
26 Σ.	Κάρπου τοῦ ἀποστόλου.
<i>ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 4 λεπ. 11 π. μ.</i>	
27 Κ.	*Ἐλλαδίου μάρτυρος.
28 Δ.	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Μελιτινῆς.
29 Τ.	Θεοδοσίας μάρτυρος.
30 Τ.	*Ἰσαακίου τοῦ ὁσίου.
31 Π.	*Ἐρμεῖου μάρτυρος.

ΙΟΥΝΙΟΣ

*Έχει ημέρας 30. *Η ημέρα έχει ώρας 15 και ἡ νύξ 9.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Καρκῖνον.

1 Π.	Ἰουστίνου μάρτυρος τοῦ φιλοσόφου.
2 Σ.	Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κ)πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ. ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 7 λεπ. 59 π.μ.
3 Κ.	Λουκιλλιανῶν μάρτ. Ἀθανασίου τοῦ θαυματουργοῦ.
4 Δ.	Μητροφάνους ἀρχιεπ. Κ)πόλεως, Μαρίας καὶ Μάρθας.
5 Τ.	Δωροθέου ἐπ. Τύρου ἱερομ. Μάρκου τοῦ ἐκ Σιδύνης,
6 Τ.	Ἰλαρίωνος τοῦ νέου.
7 Π.	Θεοδότου ἐπ. Ἀγκύρας Ἀνθίμου, Σεβαστιανῆς ὁσίας.
8 Π.	Ἀνακομιδῆ λειψ. Θεοδώρου στρατ. Καλλιότης μάρτ.
* <i>Ἀρχὴ θέρους ὥρα 4 λεπ. 27 π.μ.</i>	
ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 10 λεπ. 1 μ.μ.	
9 Σ.	Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀλεξανδρείας.
10 Κ.	Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτύρων.
11 Δ.	Βαρθολομαίου, Βαρνάβα τῶν ἀποστόλων,
12 Τ.	Ἰουλιανῶν καὶ Πέτρου τῶν ὁσίων.
13 Τ.	Ἀκυλίνης μάρτυρος.
14 Π.	Ἐλισσαίου προφήτου, Μεθοδ. ἀρχιεπ. Κων)πόλεως.
15 Π.	Ἀμῶς τοῦ προφήτου.
16 Σ.	Τρύφωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου. ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 3 λεπ. 9 μ.μ.
17 Κ.	Μανουὴλ, Σαβέλ, Ἰσμαὴλ καὶ Ἰσαύρου τῶν μαρτύρων.
18 Δ.	Λεοντίου μάρτυρος.
19 Τ.	Ἰούδα τοῦ ἀποστόλου καὶ Παΐσιου τοῦ μεγάλου.
20 Τ.	Μεθοδίου ἱερομάρτυρος ἐπισκ. Πατῶρων.
21 Π.	Ἰουλιανῶν μάρτυρος τοῦ Ταρσῆος. Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Ἦν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.
22 Π.	Εὐσεβίου ἱερομάρτυρος ἐπισκ. Σαμοσατῶν.
23 Σ.	Ἀγριπίνης μάρτυρος.
24 Κ.	Τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 6 λεπ. 22 μ.μ.
25 Δ.	Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
26 Τ.	Δαβὶδ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
27 Τ.	Σαμῶν ὁσίου τοῦ ξενοδόχου.
28 Π.	Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναρ
29 Π.	+ Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Ἀποστόλων
30 Σ.	+ Ἡ Σύναξις τῶν 12 ἀποστόλων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

*Έχων ημέρας 31. *Η ημέρα έχει ώρας 14 ἡ νύξ 10.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα.

1 Κ.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων. ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 2 λεπ. 49 μ. μ.
2 Δ.	Ἡ ἐν Βλαχέρναις κατάθεσις τῆς εὐθῆτος τῆς Θεοτόκου.
3 Τ.	Ἰακίνθου μάρτ., Ἀνατολίου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως.
4 Τ.	Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
5 Π.	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν, Λαμπαδοῦ τοῦ θαυματουργοῦ.
6 Π.	Σισώῃ ὁσίου τοῦ μεγάλου, Λοκίας μάρτ. τῆς Παρθένου.
7 Σ.	Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος, Θωμᾶ ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶν.
8 Κ.	Προκοπίου μεγαλομάρτυρος. ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τεταρτον ὥρα 6 λεπ. 54 π. μ.
9 Δ.	Παγκρατίου ἱερομ. ἐπισκόπου τοῦ Ταυρομενίας ἐν Σικελίᾳ.
10 Τ.	Τὸν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μαρτύρων.
11 Τ.	Εὐφημίας μεγαλομ., καὶ Πανεφρήμου, Ὀλγας ἰσαποστ.
12 Π.	Προκλου καὶ Ἰλαρίου μαρτύρων.
13 Π.	Ἡ σὺναξις τοῦ Ἀρχαγ. Γαβριὴλ καὶ Στεφ. τοῦ Σαββαΐτου.
14 Σ.	Ἀκύλα τοῦ ἀποστόλου, Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.
15 Κ.	Τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων
16 Δ.	Ἀθηγένους ἱερομάρτυρος. ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 6 λεπ. 4 π. μ.
17 Τ.	Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
18 Τ.	Αἰμιλιανῶν μεγαλομάρτυρος.
19 Π.	Δίου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων.
20 Π.	+ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου.
21 Σ.	Συμεῶν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ καὶ Ἰω. τοῦ συνασχ. αὐτοῦ
22 Κ.	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, Μαρκέλλης παρθενομάρτυρος.
23 Δ.	Φωκᾶ ἱερομάρτυρος, Ἰεζεκιὴλ προφήτου.
24 Τ.	Χριστίνης μεγαλομάρτυρος. ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 5 λεπ. 53 π. μ.
25 Τ.	Ἡ κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄνης μητρὸς τῆς Θεοτόκου.
26 Π.	Ἐρμολαίου ἱερομάρτυρος, Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος.
27 Π.	+ Παντελεήμονος μεγαλομάρτυρος τοῦ ἱαματικοῦ.
28 Σ.	Προχώρου, Νικάνορος, Τιμόνος καὶ Παρμενᾶ ἀποστόλων.
29 Κ.	Καλλινίκου καὶ Θεοδότῃς τῶν μαρτύρων.
30 Δ.	Σίλλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐλαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου. ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 9 λεπ. 33 μ. μ.
31 Τ.	Εὐδοκίμου δικαίου, Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀρμαθαίας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

*Εχον ημέρας 31. Η ημέρα έχει ώρας 13 ἢ νύξ 11,

*Ο "Ἡλιος εἰς τὴν Παρθένον.

- *Αρχεται ἡ Νηστεία τῆς Θεοτόκου**
- 1 Τ. Ἡ πρόδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Μνήμη ἐπτά Μακαβαίων
 2 Π. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Στεφάνου πρωτομάρτυρος.
 3 Π. Ἰσαακίου, Διλημάτου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων.
 4 Σ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἐπτά παιδῶν.
 5 Κ. Εὐσιγνίου μάρτυρος.
 6 Δ. † Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
- ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 6 λεπ. 32 μ. μ.
- 7 Τ. Δομετίου ὁσιομάρτυρος, Θεοδοσίου τοῦ λιματικῶν.
 8 Τ. Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου τοῦ ὁμολογητοῦ.
 9 Π. Μαθθία τοῦ ἀποστόλου.
 10 Π. Λαυρεντίου τοῦ ἀρχιδιακόνου καὶ μάρτυρος.
 11 Σ. Εὐπλου τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος.
 12 Κ. Φωτίου καὶ Ἀγκίτου τῶν μαρτύρων.
 13 Δ. Μαξιμου τοῦ ὁμολογητοῦ.
 14 Τ. Μιχαίου τοῦ προφήτου.

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 9 λεπ. 34 μ. μ.

- 15 Τ. † Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
 16 Π. Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου, Διομήδους μάρτυρος.
 17 Π. Μύρωνος μάρτυρος.
 18 Σ. Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων.
 19 Κ. Ἀνδρέου μάρτυρος τοῦ στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
 20 Δ. Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
 21 Τ. Θαδαίου τοῦ ἀποστόλου, Βάσσης μάρτυρος.
 22 Τ. Ἀγαθονίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 2 λεπ. 58 μ. μ.

- 23 Π. Δούπου μάρτυρος, Καλλινίκου πικριάρχου Κων/πολεως.
 24 Π. Εὐτυχῶς ἱερομάρτυρος.
 25 Σ. Ἐπάνοδος λειψ. Βιο τοῦ μαίου, μνήμη ἁγίου ἀποσ. Τίτου.
 26 Κ. Ἀδριανοῦ καὶ Νατιλίας τῶν μαρτύρων.
 27 Δ. Φανορίου μεγαλομάρτ. Ποιμένος τοῦ ὁσίου.
 28 Τ. Μωϋσέως ὁσίου τοῦ αἰθίοπος.
 29 Τ. † Ἀποτομή τιμίας Κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ προδρομοῦ καὶ βαπτιστοῦ (νηστ.)

ΝΕΛΣΕΛΗΝΗ ὥρα 5 λεπ. 24 π. μ.

- 30 Π. Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου. Παύλου ἀρχιεπισκόπων Κ/πόλεως
 31 Π. Ἡ κατάρθεσις τῆς τιμίας ξόνης τῆς Θεοτόκου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

*Εχον ημέρας 30. Η ημέρα έχει ώρας 12, ἢ νύξ 12.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Ζυγὸν

- 1 Σ. † Ἀρχ. τῆς Ἰνδίκτου. Συναξίς τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασιγῶν
 2 Κ. Μάμαντος μάρτυρος, Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.
 3 Δ. Ἀνθίμου Νικομηδείας ἱερομ., Θεοκτίστου ὁσίου.
 4 Τ. Βαβύλα Ἀντιοχείας, Μωϋσέως τοῦ προφ.
 5 Τ. Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.

ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 9 λεπ. 30 π. μ.

- 6 Π. Ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαῖς θαύματος ἀρχιστρ. Μιχαήλ
 7 Π. Προεόρτι γεννήσεως τῆς Θεοτόκου. Σώζοντος μ.
 8 Σ. † Τὸ γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
 9 Κ. Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, Σεβηριανοῦ μάρτ.
 Ἀρχὴ φθινοπώρου ὥρα 7 λεπ. 5 μ. μ.

- 10 Λ. Μηνωδώρας Μητροδώρας καὶ Νυμφωδώρας μαρτ.
 11 Τ. Θεοδώρας τῆς ὁσίας.
 12 Τ. Αὐτ νόμου ἱερομάρτυρος.
 13 Π. Ἐγκαίνια ναοῦ ἁγ. Χριστοῦ Ἀναστ., Προεόρτια Τ. Σταυροῦ

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρα 1 λεπ. 10 μ. μ.

- 14 Π. † Παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ [νηστεία].
 15 Σ. Νικήτα μεγαλομάρτυρος.
 16 Κ. Εὐφημίας μεγαλομάρτ.
 17 Λ. Σοφίας καὶ τῶν θυγατέρων τῆς Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης.
 18 Τ. Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ θαυματουργοῦ.
 19 Τ. Τροφίμου, Σαββατίου καὶ Δορ μέδοντος μαρτ.
 20 Π. Εὐσταθίου μεγαλ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 10 λεπ. 23 μ. μ.

- 21 Π. Κοδράτου τοῦ ἀποστόλου, Ἰωνᾶ προφ.
 22 Σ. Φωκᾶ ἱερομάρτ. ἐπισκόπου Σινώπης.
 23 Κ. Ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου.
 24 Λ. Θέκλης πρωτομάρτυρος.
 25 Τ. Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
 26 Τ. † Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
 27 Π. Καλλιστράτου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 49 μαρτύρων.

ΝΕΛΣΕΛΗΝΗ ὥρα 3 λεπ. 16 μ. μ.

- 28 Π. Χαρίτωνος ὁμολογητοῦ, Βαρούχ τοῦ προφήτου.
 29 Σ. Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ.
 30 Κ. Γρηγορίου ἱερομάρτυρος τοῦ Φωτιστοῦ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

*Εχον ημέρας 31. Η ημέρα ἔχει ὥρας 13, ἢ νύξ 11.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Σκορπιὸν

1Δ.	Ἄνανιου ἀποστόλου, Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.
2Τ.	Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος, Ἰουστίνης μάρτυρος.
3Τ.	Διονυσίου ἱερομάρτ. Ἀρσολ. γιτοῦ.
4Π.	Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
5Π.	Χαριτίνης μάρτυρος.
ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 3 λεπ. 42 π. μ.	
6Σ.	Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου.
7Κ.	Σεργίου, Βάχου, Πολυχρονίου τῶν μαρτύρων.
8Δ.	Πελαγίας τῆς ὁσίας.
9Τ.	Ἰακώβου Ἀλφαιῶ ἀποστόλου, Ἀνδρονίκου ὁσίου.
10Τ.	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν μαρτύρων.
11Π.	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου, Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ.
12Π.	Πρόβου, Ταράου, Ἀνδρονίκου τῶν μαρτύρ.
13Σ.	Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου, Ἀγαθονίκης μαρ.
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρ. 4 λεπ. 6 π. μ.	
14Κ.	† Τῶν ἁγ. 350 πατ. τῶν συνελθόντων εἰς τὴν Ζ' Οἰκ. σύνοδον συνελθόντων. Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου μαρτ.
15Δ.	Λουκιανοῦ μάρτυρος.
16Τ.	Λογγίνου μάρτυρος τοῦ ἑκατοντάρχου.
17Τ.	Ἐσπῆ τοῦ προφ., Ἀνδρέου ὁσιομάρτ.
18Π.	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
19Π.	Ἰωὴλ τοῦ προφήτου, Οὐάρου μάρτυρος.
20Σ.	Ἀρτεμίου μεγαλομ. Γερασίου ἐκ Κεφαλ., Ματρώνης μάρτ.
ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 5 λεπ. 13 π. μ.	
21Κ.	Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ μεγάλου.
22Δ.	Ἀβερκίου τοῦ θαυματουργοῦ, τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παιδῶν.
23Τ.	Ἰακώβου ἀποστ. Ἀδελφουθένος ἀ' ἐλίσκ. Ἱεροσολύμων.
24Τ.	Ἀρέθου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
25Π.	Μαρκιανοῦ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων.
26Π.	† Δημητρίου Μεγαλομάρτυρος.
27Σ.	Νέστορος μάρτυρος.
ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρ. 3 λεπ. 40 π. μ.	
28Κ.	Τερεντίου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Στεφάνου Σαβαΐτου.
29Δ.	Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος, Ἀβραμίου τοῦ ὁσίου.
30Τ.	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν μαρτύρων.
31Τ.	Στάχυος Ἀπελοῦ καὶ Ἐπιμάχου μαρτύρων.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

*Εχον ημέρας 30. Η ημέρα ἔχει ὥρας 10, ἢ νύξ 14.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην.

1Π.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων.
2Π.	Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
3Σ.	Ἀλεξίμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλά. Κατάθεσις λειψ. Γεωργίου μ.
4Κ.	Ἰωαννιζίου τοῦ μεγ., Νικάνδρου Ἐρμαίου, ἱερομ.
ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρα 6 λεπ. 54 π. μ.	
5Δ.	Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων.
6Τ.	Παύλου ἀρχιεπισκόπου Κιπλώως τοῦ ὁμολογητοῦ.
7Τ.	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτύρων, Λαζάρου ὁσίου.
8Π.	† Σύναξις ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ, Γαβριήλ κ.λ.π. ἀσωμάτων Δυνάμεων.
9Π.	Πορφυρίου καὶ Ματρώνης τῆς ὁσίας.
10Σ.	Ἐράστου, Ὀλυμπᾶ, Ὁρέστου μαρτύρων.
11Κ.	Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου μάρτ.
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρ. 5 λεπ. 48 μ. μ.	
12Δ.	Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Νείλου τοῦ ὁσίου.
13Τ.	Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως.
14Τ.	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
* Ἀρχεται ἡ Νηστεία τῶν Χριστουγέννων.	
15Π.	Γουρία Σαμωνᾶ, Ἀβίδου μαρτύρων.
16Π.	Ματθαίου τοῦ Ἀποστόλου.
17Σ.	Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας.
18Κ.	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτύρων.
ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 0 λεπ. 40 μ. μ.	
19Δ.	Ἀβδίου προφήτου Βαυλαῖμ μάρτυρος.
20Τ.	Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, Πρόκλου ἀρχιεπ.
21Τ.	† Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
22Π.	Φιλήμονος κλπ ἀποστόλων, Καικιλίας μάρτυρος.
23Π.	Γρηγορίου ἐπισκ. Ἀζραγαντίων, Ἀμφιλοχίου Ἰκονίου.
24Σ.	Κλήμεντος Πάπα Ρώμης, καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας.
25Κ.	† Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος. Μερκουρίου μάρτ.
ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρ. 6 λεπ. 42 μ. μ.	
26Δ.	Ἀλυπίου καὶ Νίκωνος, Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγῶνος.
27Τ.	Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
28Τ.	Στεφάνου τοῦ νέου καὶ Εἰρηνάχου μαρτύρων.
29Π.	Παραμόνου καὶ Φιλομένου μαρτύρων.
30Π.	† Ἀνδρέα Ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

*Εχων ημέρας 31. Η ημέρα ἔχει ὥρας 9, ἢ νύξ 16.

*Ο "Ήλιος εἰς τὸν Αἰγῶκερω.

- 1 Σ. Ναοῦμ τοῦ προφήτου.
2 Κ. Ἀββακούμ τοῦ προφήτου, Μυρώπης μεγαλομάρτυρος.
3 Δ. Σοφωνίου τοῦ προφήτου.

ΣΕΛΗΝΗΣ πρῶτον τέταρτον ὥρ. 9 λεπ. 42 μ.μ.

- 4 Τ. † Βαρθάρας Μεγαλομάρτυρος. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
5 Τ. Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.
6 Π. † Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.
7 Π. Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων.
8 Σ. Παταπίου τοῦ ὁσίου.
9 Κ. Ἡ σύλληψις τῆς Θεομήτορος Ἄννης.
10 Δ. Μηνά. Ἐρμολόγους Εὐγγέλων μαρτύρων.
11 Τ. Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου καὶ Λεοντίου ὁσίου.

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ὥρ. 6 λεπ. 5 π.μ.

- 12 Τ. † Τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργ. τοῦ Α'.
13 Π. † Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
14 Π. Εὐστρατίου κλπ. μαρτύρων Λουκίας παρενομαρτύρος.
15 Σ. Θύρσον, Λευκίου, Καλλιηκίου Μαρτύρων.
16 Κ. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
17 Δ. Τῶν Ἁγίων Προπατόρων. Ἀγγαίου προφ., Θεοφανοῦς Βασιλίσσης, Μοδέστου Πατρ. Ἱεροσολ.
17 Δ. Δανιὴλ τοῦ προφήτου καὶ τῶν ἁγίων Τριῶν Παίδων.

ΣΕΛΗΝΗΣ τελευταῖον τέταρτον ὥρα 9 λεπ. 47 μ. μ.

- 18 Τ. Σεβαστιανοῦ μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
19 Τ. Βονιφρατίου-μάρτυρος.
20 Π. Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος.
21 Π. Ἰουλιανῆς μάρτυρος.
22 Σ. Ἀναστασίας μεγαλομάρτυρος τῆς Φαρμακολυτρίας.
23 Κ. Τῶν Ἁγίων Δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.
24 Δ. Παρραμονῆ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Εὐγενείας ὁσιομάρτ.
25 Τ. † Ἡ κατὰ Σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρ.

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ ὥρα 0 λεπ. 3 μ. μ.

- 26 Τ. Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου καὶ Εὐθυμίου ἱερομάρτυρος.
27 Π. Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ
28 Π. Τῶ ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτ.
29 Σ. Τῶν ἐν Βηθλέεμ ἀναρθεθέντων 14,000 Νη. ἰών. Μαυζέλ. ὁσ.
30 Κ. Ἀνυσίας τῆς ὁσιομάρτυρος.
31 Δ. Μελάνης ὁσίας τῆς Ρωμαίας.

ΤΕΧΝΑΙ-ΩΓΡΑΦΙΚΗ

(ΕΡΓΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΖΟΓΡΑΦΟΥ)

ΜΙΚΡΟΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΗΣ

Ὁ φρενολόγος ἰατρός κ. Μ... ἔχει εἰδικότητα ἀδιαφιλονείκητον εἰς τὸ νόσημα τῆς κλεπτομανίας. Αἱ πολυχρόνιοι μελέται του ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ τῆς ἱατρικῆς τὸν ἔχουν καταστήσει ὄχι μόνον περιζήτητον θεράποντα ἰατρὸν ἀλλὰ καὶ πεφημισμένην ἀθενεῖαν, τῆς ὁποίας αἱ διαγνώσεις νὰ θεωρῶνται ἀλάθητοι μεταξὺ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἱατρικοῦ κόσμου. Διὰ τὴν ἐξοχότητά του δὲν ἔχει πλέον μουσιζὰ ἢ κλεπτομανία. Τὴν ἔχει ἄλλως τε ἐξονυζίῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε καὶ αἱ δυσκολώτεραι διὰ τοὺς ἄλλους περιπτώσεις νὰ εἶναι παιγνίδι δι' αὐτόν.

Εἰς τὸ πλῆσιόν τῶν Ἀθηνῶν κείμενον θεραπευτήριόν του, κατὰ δεκάδας προστρέχουν καθ' ἑκάστην οἱ ἔγοντες ἀνάγκην τῶν φῶτων τοῦ ἀσθενεῖς. Θησαυρίζει εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ θαυματουργεῖ.

Πρὸ τινος ἰδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς οἰκογενειάρχου τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἔμαρτύρει ψυχικὸν ἄλγος ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποία ἀφίνουν βαθεῖες γραμμὲς ἐπὶ τοῦ προσώπου.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, εἶμαι ὁ κ. Τ. ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Εἶμαι ἓνας πατέρας δυστυχῆς, σχεδὸν ἀελεπς. Πρόκειται περὶ τῆς μοναδικῆς μου θυγατρὸς τὴν ὁποίαν σκοπεῖν νὰ νυμφεύσω μ' ἓνα καλὸν νέον καὶ ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ τὸ πράξω, διότι πάσχει ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐπύρατον νόσον, τὴν κλεπτομανίαν. Σώσατέ τὴν λοιπὸν γιατρέ μου, καὶ θὰ σᾶς...

— Θὰ προσπαθῶ κύριε νὰ κάμω ὅτι δύναμαι, εἶπεν ὁ ἰατρός συμπληθῶς εἰς τὴν θλίψιν τοῦ πατρὸς. Περὶ τούτου ἐστὶ ἀσφαλῆς εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ τὴν θεραπεύσω ἀναμφισβητήτως ἐκτὸς πλέον ἂν πρόκειται περὶ περιπτώσεως πρωτοφανοῦς εἰς τὰ ἱατρικὰ

χρονικά. Ἐν τούτοις φέρετέ τὴν μου νὰ τὴν ἐξετάσω καὶ θὰ σᾶς εἶπω ἀμέσως...

— Μάλιστα! Θὰ σᾶς τὴν φέρω αὔριον μαζὺ μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς, ἂν ἐπιτρέπετε; Θὰ σᾶς τὴν ἀφήσω ἐδῶ ἔφ' ὅσον χρόνον εἶναι ἀνάγκη διὰ νὰ θεραπευθῇ τελείως. Χρήματα μὴ λυπηθῆτε. Ἄρκεϊ τὸ κορίτσι νὰ γείνη καλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Τὴν ἐπομένην ὁ ἀτυχῆς πατὴρ, ὠδήγησε εἰς τοῦ ἱατροῦ τὴν κόρην του, μίαν μελαχροινὴν καὶ μὲ θύλητρα ἀνατολίτικα δεκαοκταετῆ δεσποινίδα, συνοδευομένην ἀπὸ μίαν ἀγγλίδα πράγματι, ἢ προσποιουμένην τὴν ἀγγλίδα φραγκολεβαντίναν κυρίαν.

Ἄμα εἶδε τὴν πελάτιδά του ὁ ἰατρός, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἀκουσίαν ἀναφώνησιν θαυμασμοῦ.

— Τὶ φρίκη, ἐσκέφθη, ἓνας ἄγγελος, ὡς αὐτὴ, νὰ εἶναι προσβεβλημένη ἀπὸ μίαν τόσο ἀποτροπιαστικὴν νόσον.

Μετὰ τὰς πρώτας συστάσεις ὁ πατὴρ τῆς νέας ἀνεχώρησεν ὑποσχόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπομένην ὁ δὲ ἰατρός ἐγκατέστησε τὰς δύο ξένας του εἰς τὰ δύο καλλιτέρα δωμάτια τὰ ὁποία εἶχε, καὶ τὰ ὁποία ἐκεῖνο ἀκριβῶς παραπλεύρως τοῦ ἱατρείου του. Δὲν περιέλειψε δὲ νὰ ταῖς κρατήσῃ συντροφίαν ἕως ὅτου ἐνύκτωσε πλέον.

Αἱ ἐντυπώσεις του ἦσαν ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ παρὰ τὸ νόσημά της ἦτο μία πρώτης τάξεως σύντροφος, μὲ ἀνάπτυξιν, μὲ μουσιζὰς γνώσεις τελείας δὲ ἐφόδια δὲ καὶ χαρίσματα πνευματικὰ σπάνια, ὁμιλοῦσα ἐκτὸς τῆς μητρικῆς τῆς καὶ τρεῖς ξένας γλώσσας.

Ἄμα ἡ συναστροφὴ ἐτελείωσεν ὁ ἰατρός ἠτοιμάσθη νὰ τὰς ἀποχαιρετήσῃ. Τότε δὲ μόλις ἀντελήφθη ὅτι τὸ ὄρολόγιόν του εἶχε κάμει πτερά.

— Ἀκούστε δεσποινίς τῆς εἶπε μετ' αὐστηρότητος. Εἶναι παιδικὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐκάματε. Μοῦ πήρατε τὸ ρολόγι μου.

— Ἐγὼ; οὔτε κἀν τὸ εἶδα, ἀπήντησε κατέρουθος αὐτῆ. Κάμνετε λάθος γιατί. Ἡ Μις τὸ ἔχει. Καὶ μάλιστα τὸ ἔχει κρύφει μέσα στὸ τσαντάκι της. Καὶ συγχρόνως ἀνοίξασα τὸ σακκίδιον τῆς συντρόφου της, εἶδει τὸ ὄρολόγιον εἰς τὸν κατάπληκτον ἰατρὸν.

— Κάμνετε πολὺ ἄσχημα δεσποινίς, νὰ ἐπιρίπτετε εἰς ἐμὲ τὸ σφάλμα τοῦτο ἤρχισε διαμαρτυρομένη ἡ Μις. Σεῖς τὸ ἐπήρατε καὶ τὸ ἐβάλατε εἰς τὴν τσάνταν μου, ἐγὼ ποτὲ δὲν κάμνω τέτοια πράγματα.

— Ναί! ἐγὼ τὸ ἐπήρα, πράγματι ἐπεβεβαίωσε ἀμέσως κατόπιν ἡ ἀσθενής.

— Φαίνεται πῶς θὰ δυσκολευθῶ πολὺ νὰ τὴν θεραπεύσω ἐσκέφθη ὁ ἰατρός. Ἐν τούτοις ἄς δοκιμάσωμεν.

Τὴν ἐπομένην ὁ ἰατρός καὶ αἱ δύο κυρίαι ἐξῆλθον εἰς περίπατον. Καθ' ὁδὸν ὁμως ἡ πελάτις του ἐξήγησε νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα κατὰ

στημα μυρωδικῶν, διὰ τὸ νὰ προμηθευθῆ ὡς διατείνεται μερικὰ εἰδικὰ σαποῦνια διὰ τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ ἰατρός συνήνεσε. Καὶ παρὰ τὴν μεγίστην του προσοχὴν τὴν ὁποῖαν κατέβαλε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν συμφωνιῶν τὸ ἐσπερῶς ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ κλεπτομανὴς εἶχε γεμίσει τῆς τσέπης της, τὸ σακκιδίον της καὶ αὐτὸ τὸ ἐλαωφόρι τοῦ ἱατροῦ ἀπὸ φιαλίδια μυρωδικῶν καὶ ἀπὸ ἄλλα διακοσμητικὰ εἶδη.

Τὴν ἐκάλυψε λοιπὸν ἰδιαιτέρως καὶ τῆς ἔκαμε παρατηρήσεις διὰ τὰς κλοπὰς αὐτὰς τῆς ἡμέρας.

Ἠρνήθη καθ' ἀρχὰς αὐτή. Κατόπιν ὅμως ὄχι μετὰ πολλῆς δυσκολίας ὁμολόγησε.

Ὁ ἰατρός διὰ τὸ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τὴν παρεκάλυψε νὰ τὰ κρατήσῃ ὑποσχόμενος τὴν ἐπομένην νὰ μεταβῆ νὰ τὰ πληρώσῃ.

—Ὅχι, εἶπεν, αὐτὴ περίλυπος. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἓνα πράγμα εἶναι πληρωμένον δι' ἑμὲ δὲν ἔχει κανένα θέλγητρον. Πάρε τα, γιὰ τρέ, καὶ δός τα πίσω.

Τέλος ὁ ἰατρός διὰ τὸ τῆς ἀφαιρέσει κάθε εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιῆ τὰς κλεπτομανεῖς ἰάσεις της τῆς συνίστησε νὰ μείνῃ ἐγκλειστος εἰς τὸ θεραπευτήριον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Μετὰ τὸ πέρασ ὅμως τῆς ὀρισθησείας προδουσίας ἡ ἀσθενὴς ἐζήτησε νὰ ἐπισκεφθῆ ἓνα χρυσοχοεῖον. Ὁ ἰατρός ἐδέχθη. Φοβούμενος δὲ κανένα σκάνδαλον εἰδοποίησε προηγουμένως τὸν χρυσοχόον ἐνῷ αὐτὸς δὲν ἐξεκόλλησε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀσθενοῦς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς των εἰς τὸ χρυσοχοεῖον. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ εὐρεθῆ ἡ κλεπτομανὴς τὸ ἐσπερῶς μὲ δύο τρία ὀρολόγια καὶ ἄλλα διάφορα μικροπράγματα ὄχι μεγάλης ἀξίας. Τὸ τελευταῖον συμβάν ἔκαμε τὸν ἰατρόν νὰ τῆς ἀπαγορεύσῃ τελειωτικῶς τὴν ἐξοδον.

Ἐνα ἀλόγευμα ἐν τούτοις ὁ ἰατρός ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἀπουσιάσῃ. Ἐνεπιστεύθη τότε τὴν πελάτιδά του εἰς τὴν ἀγγλίδα της μὲ τὴν σύστασιν νὰ τὴν προσέχῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του καὶ νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέψῃ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἐξέλθῃ.

Τὸ ἐσπερῶς, ὅταν ὁ ἰατρός ἐπέστρεψε, εἶμινε ἀπολιθωμένος μαθὼν ἀπὸ τὰς νοσοκόμας ὅτι ἡ ἀσθενὴς καὶ ἡ παιδαγωγὸς της, εἶχον ἐξέλθει. Ἐσπευσε πρὸς τὸ γραφεῖόν του μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὰς ἀναμείνῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ τὸ γραφεῖον ἦτο κλειστὸν. Ἐθρασσαν τότε τὴν θύραν.

Ἀλλὰ τί εἶδαν ἐντὸς; Ὅλα τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἀναποδογυρισμένα. Τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του σπασμένα καὶ δέκα μετοχαὶ μεγάλας τῆς Ἑθνικῆς τραπέζης εἶχαν κάμει πτερά.

Ὁ ἰατρός ἐκλαβὼν τὴν κλοπὴν ὡς ἰσχυρὰν προσβολὴν κλεπτομανίας, ἔτριξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποῖαν ὁ πατήρ της ἀσθενοῦς τοῦ εἶχε ἀφήσει. Ἐκεῖ ὁ κ. Τ... ἦτο τελειῶς ἄγνωστος.

Ὁ κ. Τ... λοιπὸν ἡ κόρη του καὶ ἡ Μίς δὲν ἀπέτέλουν παρὰ ἓνα τριὸ εὐγενῶν διεθνῶν λωποδυτῶν.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα οὐδὲν ἠδυνήθει ν' ἀνακαλύψῃ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἰατρός ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν μὲ προέλευσιν τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἀγαπητέ Κύριε,

Ἐναπέηρα τὴν κόρην μου, διότι ἐπέστην περὶ τῆς ἀδυναμίας σας νὰ τὴν θεραπεύσετε. Δὲν πιστεύω δὲ κατόπιν τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας ταύτης, νὰ ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ σὰς πληρώσω ἀφοῦ πρὸς τοὺς ἄλλοις φαίνεται ὅτι τὸ νόσημα τῆς θυγατρὸς μου εἶναι ἀνίατον.

Ὅτι δὲ εἶναι ἀνίατον, καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, δυστυχῶς, εἴσθε εἰς θέσιν νὰ τὸ βεβαιώσετε, βασιζόμενος ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν γεγονότων!!

Μὲ τιμὴν Κ.

Π.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Δ Ι Σ Τ Ι Χ Α

1

*Μιὰ τέχνη ξέρω: ν' ἀγαπῶ κι' ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
Σὺ, ποῦ δὲν ξέρεις ν' ἀγαπᾷς, πάρε με δάσκαλό σου.*

2

*Σ' τὸ χῶμα κάτω τι ζητοῦν τὰ μάτια σου σκυμμένα;
Ἄν ἡ καρδιά σου χάθηκε, ζήτη τὴν ἀπὸ μένι.*

3

*Τὸν ἥλιον καὶ τὰ μάτια σου σὺν τύχῃ ν' ἀντικρύξω,
Ἀπὸ τὸ φῶς τους τὸ πολὺ θαμπώνομαι, διακρύξω*

4

*Ἄχ σιγανοπερπάτητη καὶ χαμηλοβλεποῦσα,
Ἄν εἶχες ἴλιγα πείσματα, διπλὰ θὰ σ' ἀγαποῦσα.*

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΙΑ ΧΑΡΙ

“Όταν ἡ λύπη ἢ πολλὴ τὸ λογικὸ μου πάρη,
Ξανθὸ μου ἀγγελοῦδι,
ἂν μ’ ἀγαπᾷς ἀληθινὰ, σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι:
σιμὰ μου τῆς ἀγάπης μας νὰ ψάλλης τὸ τραγοῦδι.

Τότε, σὰν ἀπὸ λήθαργο βαρὺ, θὲ νὰ ξυπνήσω,
Γλυκὸ μου ἀγγελοῦδι,
καὶ τὸ φτωχὸ μου λογικὸ θὲ νὰ γυρίση πίσω,
σιμὰ μου τῆς ἀγάπης μας ἂν ψάλλης τὸ τραγοῦδι.

ΣΙΜΟΝ ΙΩΝΑΣ

ΣΟΦΩΤΑΤΟΝ

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί τὰ θέλεις; Σὺ μὲ ζήτηρες καὶ μὲ ἐπῆρες. Δὲν μπορεῖς νὰ εἰπῆς ὅτι ἐτορεξα ἐγὼ πίσω σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μάλιστα ἀγάπη μου. Μὰ καὶ ἡ παγίδα δὲν τρέχει πίσω ἀπὸ τὰ ποτιῖα. Καὶ ὁμοῦς τὰ πιάνει.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ

«Τροχὸς ἀριματος οἷα βίστος
τρέχει κυλισθεῖς»

Ἡ συγγραφὴ τῆς Ἱστορίας ἐνὸς Ἐθνους ἢ ἐνὸς Κράτους, τὴν γένεσιν, τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ὀπιῶν ἀδύνατον νὰ μὴ παρακολουθοῦν τὰ σύγχρονά των πνεύματα, εἶνε μὲν δυσχερὲς, ἀλλ’ ὄχι κατὰκατόρθωτον ἔργον. Ὁ ἱστορικός, ὁ ἀναλαμβάνων νὰ φέρῃ τοῦτο εἰς πέρας ἔχει στοιχεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ βασισθῆ, τὰς πληροφορίας τῶν συγχρόνων, τὰ ἔγγραφα τῶν διαφόρων ἀρχείων καὶ τὰς ἐκ παραδόσεως σωζομένας, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἀληθεῖς, ἀφηγήσεις τῶν γεγονότων. Ἄλλ’ ἢ ἀνίχνευσις τῶν οἰκογενειῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρακμῆς των μέχρι τῆς παντελοῦς ἐκλείψεως αὐτῶν εἶναι ἀπὸ τὰ δυσχερῆστερα ἱστορικὰ προβλήματα.

Μία ἐκ τῶν διασημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἐκ τῶν κάλπων τῆς ὁποίας ἐξῆλθον..... Αὐτοκράτορες, κυβερνήσαντες ἐπὶ δύο σχεδὸν αἰῶνας τὰς τύχας τῆς μεγάλης Βυζαντινῆς ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπῆρξεν ἢ τῶν Παλαιολόγων. Ἐνδοξος καὶ διὰ τὴν καταγω-

γήν της, τὴν καθαρῶς ἑλληνικὴν, καὶ διὰ τὴν ἀνδρίαν της, κατέχει, ὡς λέγει ὁ Γίβων, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος· ἔξοχον καὶ περιφανῆ θέσιν ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ.

Ἄλλὰ ἡ δόξα μὲ τὴν ὁποίαν, πίπτων πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ βασιλίδος ὁ τελευταῖος καὶ τοῦ οἴκου τούτου αὐτοκράτορος Κωνσταντίνος, ἐλάμπρυνε τὸ γένος του ἦτο, καὶ μόνη, ἀρκετὴ νὰ καταστήσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸ ἐνδοξότερον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Βυζαντίου. Ἡ πτώσις δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ θάνατός του ἐπροκάλεσαν καὶ τὴν διασπορὰν ὅλης τῆς λοιπῆς γενεᾶς.

Ἐμεινον ἀκόμη οἱ δύο ἀδελφοὶ του Δημήτριος καὶ Θωμᾶς ὡς δεσπόται τοῦ Μυστρᾶ· δὲν ἠγορήσαν ὅμως καὶ αὐτοὶ νὰ ὑποκύβουν εἰς τὸν κατακτητὴν καὶ ὁ μὲν Δημήτριος ἔλαβε πόλιν τινα τῆς Θράκης πρὸς συντήρησιν του, ὁ δὲ Θωμᾶς, ἔξορισθεὶς, κατέφυγεν εἰς Κέρκυραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τοῦ παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα σύνταξις 6.000 δουκάτων. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀνέθρεψε τοὺς δύο υἱούς του, τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Ἰωάννην. Ἐκ τούτων ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐξηγητελίσθη καὶ ἀπέθανε, κληρονόμος κενοῦ τίτλου, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπιστρέψας, ἔζησεν ἡσυχος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὀλίγα εἶναι γνωστὰ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Παλαιολόγων. Ἡ ἡμισέλιμος ἐκνμάτιζεν ἐπὶ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, ὅπως γράφει ἀρχαῖος βυζαντινὸς χρονογράφος, καὶ ὁ τελευταῖος κληρονόμος τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐκλείρη.

Ἡ Ἰταλία ὑπετίθετο ὅτι ἦτο τὸ ἄσυλον τῶν αὐτοκρατορικῶν ἔξοριστῶν καὶ ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ ἀναζωογονηθῶσιν ἴσως ἐν τῇ λήθῃ, ἢ νὰ κατέλθωσιν εἰς ἀτιμήτους τάφους, ἐὰν μία ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή δὲν ἀπεκάλυπτεν ὅτι ἀπόγονός τις αὐτῶν εἶχεν εὖρη καταφύγιον εἰς ἄσμιον πόλιν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῆς Λάνδολφ, ἐν Κόρνβαλ, ἐπὶ μικρᾶς μεταλλίνης πλακῆς καὶ ὑπερῶνω πενιχροῦ τάφου ἐκκλητος θ' ἀναγνώσῃ κανεὶς τὰ ἑξῆς, κατὰ δὲ πιστὴν μετάφρασιν.

«Ἐνθάδε κεῖται τὸ σῶμα Θεοδώρου τοῦ Παλαιολόγου,

ἐκ Πεζάρου τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὀρμωμένου κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γένους τῶν τελευταίων χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ἑλλάδος· ἦτο υἱὸς τοῦ Καμίλλου, υἱοῦ τοῦ Προσπερου υἱοῦ τοῦ Θεοδώρου, υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου υἱοῦ τοῦ Θωμᾶ, ἀδελφοῦ τοῦ Κωνσταντινίου ὀγδόου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ καὶ τελευταίου τῆς ἡγεμονησάσης ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλικῆς γενεᾶς, μέχρι τῆς ἀλλύσεως ὑπὸ τῶν Τούρκων· ὅστις νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν θυγατέρα τοῦ Γουλιέλμου Μπόλς, ἐκ Χάδλυ τῆς Σούφολη ἀπέκτησε πέντε τέκνα, τὸν Θεόδωρον, τὸν Ἰωάννην, τὸν Φερδινάνδον, τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Λωροθέαν, καὶ ἀπέθανε ἐν Κλύφτον τὴν 21ην Ἰανουαρίου τοῦ 1636».

Ἐκ τῆς ἐπιταφίου αὐτῆς ἐπιγραφῆς δύναται κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ Θεόδωρος οὗτος ἦτο ὁ τέταρτος ἐκ τοῦ Θωμᾶ καταγόμενος ἀπόγονος, καίτοι ὁ Γίβων ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ μὲν ἐν Ἰταλίᾳ διαμείνας υἱὸς τοῦ Θωμᾶ Ἀνδρέας ἀπέθανεν ἄτεκνος, ὁ δὲ Ἰωάννης δὲν ἐνυμφεῦθη.

Ἡ ἀλήθεια, ἄλλως τε τῶν ἀναγεγραμμένων εἰς τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς γεγονότος: Ὅταν κατὰ τύχην ἠνοιχθῇ ὁ τάφος οὗτος τοῦ Παλαιολόγου ἠνοιξαν καὶ τὴν λάρνακα ἐντὸς τῆς ὁποίας, ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ σῶμα ἀνῆκε εἰς ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἢ κεφαλῆ ἦτο σχήματος ὠσειδοῦς, ἢ εἰς γριπὴ καὶ τέλος, μακρὰ καὶ λευκὴ γενειὰς κατέβαινε μέχρι τοῦ στήθους, ἕτερον σύμβολον τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ τεθνεώτος.

Περὶ τῆς οἰκογενείας τούτου ἐλάττωται πληροφορία ὑπάρχουσα. Ὁ Θεόδωρος, ὁ μεγαλείτερός υἱός του ὑπῆρξε ὡς ναύτης εἰς τὸ πλοῖον «Κίρολος ὁ Β'» ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ διαθήκη του, ἔχουσα ἡμερομηνίαν 1693. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε ἀγροτικὴν τινα περιουσίαν, καὶ ἀρῆκε χίρην, Μάρθαν ὀνόματι, ἀλλ' ὄχι τέκνα. Ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ του Λωροθέα ὑπανδρεῦθη Ἀγγλον τινὰ ἡ δὲ μεγαλειτέρα Μαρία ἀπέθανεν ἄγαμος τὸ 1674. Περὶ τῶν ἄλλων δύο υἱῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ Φερδινάνδου, τίποτε δὲν εἶναι γνωστόν.

Ὁ χρόνος ὅμως καὶ μία τυχαία σύμπτωσις ἔφερεν εἰς φῶς γεγονότα, ἀποδείξαντα ὅτι εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ ἐκ Πεζάρου τῆς Ἰταλίας Θεοδώρου Παλαιολόγου εἶχεν ἀποδημήσει εἰς τὰς Βαρβάδοι νήσους τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1678.

Ο ιστορικός Όλδμιζον¹ αναφέρει ως παράδοσιν ὅτι ἔζη εἰς τὴν νῆσον Βαρβάδος ἀπόγονός τις τῆς ἱστορικῆς τοῦ Βυζαντίου οἰκογενείας. Ἡ παράδοσις ὁμῶς αὕτη ἦτο βάζιμος καὶ ὁ Ροβέρτος Σχόμβουρ,² διηγείται τὰ κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τούτων.

Διαρκούσης τῆς τρομερᾶς λαίλαπος τοῦ 1831, ἡ ὁποία ὅλην σχεδὸν τὴν νῆσον ἐξωλόθρευσε, μεταξὺ τῶν ἄλλων δημοσίων οἰκοδομημάτων, τὰ ὅποια κατέστρεψεν ἡ θύελλα, ἦτο καὶ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἐκτισμένη εἰς ρωμαντικὴν τοποθεσίαν. Ὅταν ἀνέσκαψαν τὰ ἐρείπια ἀνεῦρον ὑπ' αὐτὰ τὴν λάρνακα τοῦ Φερδινάνδου Παλαιολόγου, ὑπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὄργάνου καὶ εἰς τὸν θόλον τοῦ ἱπότητος Πέτρου Καλλοτίνου.

Ἡ λάρναξ αὕτη ἔκειτο κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὰς ἄλλας, ὅσαι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἴδιον θόλον· ἡ κεφαλὴ, δηλαδὴ ἦτο πρὸς δυσμὰς, οἱ δὲ πόδες πρὸς ἀνατολάς, κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθιμον, τοῦτο εἴκασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ παρουσίᾳ τριῶν μαρτύρων, ἤνοιξε τὴν θῆν Μαΐου τοῦ 1844 τὴν λάρνακα. Εὐρέθη δὲ ἐντὸς αὐτῆς σκελετὸς ἀσυνήθους μεγέθους, κερωσμένος ἐπὶ στρώματος ἀσβέστου, τοῦ θ' ὅπερ ἦτο μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ Παλαιολόγου.

Δὲν ὑπάρχει ἐπομένως ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐντὸς τῆς λάρνακος ταύτης περιεχόμενος σκελετὸς, ἀνῆκεν εἰς τὸν Φερδινάνδον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀνωτέρω δημοσιευμένη ἐπιτάφιος ἐπιγραφή, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοδώρου· τὸ δὲ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ γένος Μπόλς, παρέχει μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν τούτου, διότι ὁ Όλδμιζον ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἰδιοκτητῶν κτημάτων ἐν Βαρβάδος καὶ πολλὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογενεῖαν αὐτῆν. Ὑπετέθη λοιπὸν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Φερδινάνδου ἔχουσα συγγενεῖς ἐγκατεστημένους εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, προΐεινεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ μεταβῆ πλησίον αὐτῶν πρὸς εἴρεσιν τύχης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

Πολλὰ ἔγγραφα ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Φερδινάνδος διέμε-

νεν εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ τριακονταετίαν.

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἔδειξε πρὸς τὸν Ροβέρτον Σχόμβουρ ἀρχαῖον βιβλίον τῆς ἐκκλησίας, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Φερδινάνδος Παλαιολόγος εἶχεν ὑπηρετήσει ἐν αὐτῇ ὡς σκευοφύλαξ, βοηθὸς νεωκόρου, νεωκόρος, ἐπίτροπος, ἀπὸ τοῦ 1649 μέχρι τοῦ 1669. Ἐπίσης εἶχε διορισθῆ ἐπιστάτης τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ τοποτηρητῆς καὶ ἀπέθανε τὴν 3 Ὀκτωβρίου τοῦ 1678.

Ἄλλ' ἡ σημαντικωτέρα μαρτυρία περὶ τῆς ταυτότητός του εἶνε ἡ διαθήκη του, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶνται τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν του Μαρίας καὶ Δωροθέας. Ἡ χήρα του ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν τοῦ τελευταίου ἀπογόνου τῶν ἑλλήνων αὐτοκρατόρων.

Ὁ Ροβέρτος Σχόμβουρ, συμπληρώνων τὰς περὶ τοῦ Παλαιολόγου τούτου πληροφορίας του μᾶς διηγείται περίεργον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν ἀνανέωσιν τῆς παραδόσεως θεωρούσης ὅτι πράγματι ὁ τελευταῖος τῶν Παλαιολόγων ἔζη εἰς τὴν Βαρβάδος νῆσον.

Λέγει, χωρὶς ὅμως νὰ ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἀληθείας, ὅτι διαρκούντος τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίαν ἀγῶνος τῶν ἑλλήνων, ἡ διοίκησις τῆς νήσου Βαρβάδος ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἑλλήνων, διὰ τῆς ὁποίας ἠρωτᾶτο ἂν ἔζη ἀκόμη εἰς τὴν νῆσον ἄρρη ἀπόγονος τῶν Παλαιολόγων, τὴν παρεκάλει δὲ ἵνα ἐὰν πράγματι ὑπῆρχε τοιοῦτος, τοῦ δοθῶσι τὰ μέσα ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καί, χρείας τυχούσης, ἡ Κυβέρνησις ἤθελε πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου.

Ἡ τύχη τῶν Παλαιολόγων, τὴν μὲν μίαν ἡμέραν καθήμενη ἐπὶ θρόνου τὴν δὲ ἄλλην εἰς ἀπλοῦς ναύτας μεταβαλλομένην, εἶναι ἴσως ὁ πικρὸς κληρὸς πολλῶν αὐτοκρατορικῶν οἰκογενειῶν.

Ἄν οἱ διοικήσαντες κάποτε τὴν ἔνδοξον καὶ μεγάλην Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν ἔσχον ἀπογόνους νεωκόρους καὶ ἐπόπτας τῶν δημοσίων ὁδῶν, δὲν εἶναι διόλου παράδοξον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σολομῶντος εἶναι μεταπράται παλαιῶν ἐνδυμάτων καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ ὀνό-

¹ British Empire in America. Vol. 3

² History of Barbadoes Island.

ματος τῶν Ναβουχοδονοσόρων ζοῦν κάπου μεταξύ τῶν βοσκῶν ἢ τῶν κτηνεμπόρων.

Παράδοξοι πράγματι αἱ μεταμορφώσεις, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ τὸ ροῦν τῶν αἰώνων, εἴνε ἐνίοτε πεπωμένον νὰ διέλθουν οἱ ἀπόγονοι αὐτοκρατόρων καὶ βασιλέων στρατηλατῶν καὶ ἡρώων.

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΩΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΓΑΜΟΣ

— Ἐὰν τὴν ἀγαπήσατε ποτέ, ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐννοήσετε τὰς συνθήκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔρωτος.

— Τὰ μυστήρια τῆς καρδίας εἶναι πάντοτε σκοτεινὰ καὶ ἅλντα διὰ τὴν σοφίαν τοῦ ἀνθρώπου, μὴ βοηθουμένην ὑπὸ τῆς πείρας.

— Ὁ ἀνὴρ μίαν φορὰν εἰς τὸν βίον του πρόπει ν' ἀγαπήσῃ.

— Ὁ ἀγαπήσας δὲς, δὲν ἠγάτησε καμμίαν.

— Διὰ μίαν γυναῖκα δὲν εἶναι σπάνιον, ὅταν πραγματοποιῇ τὸν ἰδανικὸν τῆς ἔρωτα μὲ ἓνα ἄνδρα, νὰ ἀρχίξῃ καὶ μὲ ἄλλον.

— Ὑπάρχουν πολλὰ δηλητήρια διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ στριχνίνη του ὄμως, εἶναι ὁ γάμος.

— Γυνή, προσπαθοῦσα νὰ εἶναι ἐλκυστικὴ εἰς πολλούς, εἶναι κακὴ σύζυγος διὰ τὸν ἓνα.

— Ἀκαρδὴ νῆα δυσκόλως μεταβάλλεται εἰς καλὴν σύζυγον καὶ δυσκολώτερον εἰς φιλόστογον μητέρα,

— Ἡ δίψα τοῦ λιβανωτοῦ τῶν ἀνδρῶν δὲν θεραπεύεται εἰς τὴν γυναῖκα διὰ τοῦ γάμου.

— Συνηθισμένη νὰ βλέπῃ πολλοὺς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς εἶναι ἀδύνατον ν' ἀρξοσθῇ εἰς ἓνα μόνον.

— Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ θὰ τῆς φαίνεται ἄνοστη καὶ ἄχαρις, πολὺ δὲ γρήγορα θὰ ἐνθυμηθῇ τὰ περασμένα.

— Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὁ προσορισμὸς τῆς γυναικὸς ἐπῆρξεν ὁ ἔρως, ὁ γάμος, ὁ σύζυγος, τὸ τέκνον.

— Διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μόρφωσις καὶ ἡ παιδεία ὅσον καὶ διὰ τὸν ἄνδρα.

— Ὁ Μέγας Ναπολέων εἶπε: «Δώστέ μου μητέρας καὶ ἠνεκαίνισα τὴν πολιτείαν».

ΣΙΜΩΝ ΙΩΝΑΣ

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Η ΚΥΡΙΑ ΝΙΝΑ ΦΩΚΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΑΝΕΛΤΙΜΗΤΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

—'Ακόμ' ἄρνιέσαι μάννα;

—Στό εἶπα μιά φορά!

"Ελα...ἄλλαξε ἀπόφασι καὶ ὁ καιρὸς περνάει. Νὰ τὸ καιρὶ ἐτοιμο ἄνοιξε τὰ πανιά στοῦ κατογιοῦ τὸ φύσημα. Μάννα ἂν ἀρνηθῆς χαιρέταμε γιὰ πάντα. Σέγραψε τὸ παιδί σου, ποῦ εἶναι καὶ μονάκριβο!

—"Ὅτ' εἶπα δὲν ἄρνιέμαι. Κἄλλιο νὰ πῆ ὁ κόσμος μὲ πόνο στὴν ψυχὴ «τὴν ἄμοιρη τὴν μάννα» παρά μὲ φθόνο καὶ χαρὰ «τὸν ἄτιμο τὸν γυιό.»...

—Ε! γυιὰ σου μάννα!

—Στό καλό!

—Κλάψε με ἀπὸ τώρα, καὶ φόρεσε τὰ μαῦρα...καὶ ξέχασέ με ποιά...

—Ω! τρία ὥς τώρα ἔθαψα συνήθισα τὸ χάρο! "Αν μοῦ χαθῆ καὶ τὸ στερνό..., τέτοιο ποῦ εἶναι ἀξίζει! "Εχασα τὰ καλλίτερα..., "Ας πάη κι' αὐτὸ μὲ τῆλλα!

—"Απονη μάννα!

"Ανοίξε ὁ γυιός τὴ πόρτα καὶ ἔφυγε μὲ πόνο, κι' ἡ μάννα ἀπὸ πῶσο τοῦ εἶπε σιγαλὰ σὰν εἶχε ποιά χαθῆ...

—Κακόμοιρο παιδί! Σὲ μάγεψε ἡ ἀγάπη της καὶ τὴν ποθεῖς πολὺ! Καὶ ἐγὼ σοῦ μίλησα σκληρὰ.....Μὲ τὴν εὐχὴ μου πῆγαινε καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου.

**

—'Αγάπη μου σ' ἀφίνω' φεύγω γιὰ πάντα!

"Αν μπορῆς λησμόνησέ με Βάσω..., μὰ γὼ πάντα θὰ σ' ἀγαπῶ Κι' ὅμως ὁ χρόνος λίγος!....

Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό;....

Βλάσος! Τὰ ξέρω ὅλα!

Γιατί εἶσαι θακρυσμένη;...

Μὴ μὲ ρωτᾷς! Μόν' ἄκουσε! "Επῆρε νὰ μὴ γίνῃ! Μὰ σὰν τὸ

ἤθελε ὁ Θεὸς ἄς κλάψω στὴν χαρὰ!...

Βάσω! "Αγαπημένη μου!...

Μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ!... "Ὅτ' εἶπες μὲ τὴν μάννα σου γνωρίζω, μὴ σὲ μέλλει! "Ὅλα θὰ λείφουνε αὐτά!....

"Αλήθεια;

Κύτταξε ἐκεῖ!... "Ερχεται ὁ παπᾶς μὲ τᾶγιο δισκοπότηρο!... Πειθαίνει ἡ ἀδελφὴ μου!...

—Τί λές;...

—Ναί!...Τώρα ξεφυχῆ....

—Κακόμοιρη...

—Καὶ ποῖο πολὺ ἀκόμη! χίλιο δυστυχισμένη! Πειθαίνει φθισική! Δυὸ χρόνια τώρα σ' ἀγαπᾷ ρε Βλάστη μὲ λακτάρα καὶ τῶκρυβε ἡ ἄμοιρη!

—Μὴ μὲ τρομάζεις!

—"Ακου!... κι' ἀκόμη στοῦ ξεψύχισμα τὸ ὄνομά σου λέει!...

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις; Εἶμαι ἐγὼ;...

—Τὸ ξέρω ἀπὸ καιρὸ!.. Μὰ ἦτανε ἀργά!.. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπεφάσισα τὴν ἄτιμη νὰ κᾶμο νὰ μ' ἀρνηθῆς ἐμένα γιὰ νὰ χαρῆς μ' αὐτή!.. Μὰ πάω...δὲν ἐπρόλαβα... τὸ ἔμαθα παράκαιρα;...

—"Ὅ "Ερμος τί ν' ἀπὼ! Νὰ κλάψω ἢ νὰ χαρῶ...Θὰ ἔκλαιγες γιὰ πάντα...μὰ ὁ Θεὸς ἤθελῃς, καὶ ἡ θῆλῃσι ἡ ὑστερνὴ ἐκείνης ποῦ πεθαίνει!...

—Τί;...

—Σιγὰ ἐχθῆς τὸ βράδυ τᾶν νάνοιωσε τὸν θάνατο μ' ἐκάλεσε καὶ μοῦπε!...

—Τὸ Βλάστη ἀγαποῦσα!...Μὰ τώρα σὰν πεθαίνω μιά χάρι σοῦ ζητῶ...;Νὰ γίνῃ ἐδικός σου!.....

**

—Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ἔδειξε τὴν φθισικὴ π' ἄρχιζε νὰ πεθαίνῃ!...

—Τρέξε μὴ κάθῃσαι!....

—Σὰν τί;

—Τὴν ὑστερνὴ χαρὰ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ ἔκαμε!... Τὸ ὑστερνὸ φιλή! "Ετένα περιμένει... Καὶ ἔστῃσε σὺν ἀγγελος στοῦ φίλημα ἐπάνω...

**

Μάννα... ἔ μάννα... ἀνοίξε...τί ἔχεις κλεισθμένα; "Ακοῦο σὰν νὰ κλαῖς!... "Ανοίξε... μάννα γλήγορα μὲ στέλνει ὁ Θεὸς! ἡ Βάσω εἶναι ἀτίμητη ὅσ' ἄτιμη ἐφάνῃ!... "Αξίζει γιὰ γυναῖκα μου!... χίλιες φορές ἀξίζει! φίλησε τώρα μιά στιγμὴ, καὶ τρέξε γιὰ νὰ κλάψῃς πῆφαν' ἡ ἀδερφή μου!...

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΤΙΚΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Η ΠΟΙΝΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ

Ἡ ποινή τῆς σταυρώσεως ἦτο συνήθης εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Περούσιαν, τὴν Ἀσσυρίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἰουδαίαν.

Εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ῥωμαίων ἔκαμεν μᾶλλον ἐντύπωσιν ποινῆς ἀτιμωτικῆς παρά ποινῆς τιμωροῦ. Διὰ τοῦτο δὲ ἐπεβάλλετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς δούλους τοὺς λιποτακτῆσαντας ἢ τοὺς ὑπολεπόντας εἰς βαρὺ παράπτωμα παρακοῆς, εἰς τοὺς ληστές, εἰς τοὺς ἐπαναστατοῦντας κατὰ τὸν ἀρχόντων τῶν καὶ εἰς τοὺς προκαλοῦντας στάσεις δι' ἀρπαγῆν.

Ὁ Κικέρων τὴν ἀποκαλεῖ «τὴν ἀπανθρωποτέραν καὶ εἰδεχθετέραν τῶν βιαιάνων.» Τὸ δὲ ἀπάνθρωπον καὶ ἀπεχθές αὐτῆς δὲν ἐνεκρεῖται εἰς τὸ ὅτι αἱ πληγαὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἦσαν τόσον σοβαραὶ ὥστε νὰ προκαλέσουν θάνατον, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ὀδυνηρότητά τῶν.

Διότι λόγῳ τῆς συζευρώσεως εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀφθονίας νευρικῶν πλεγμάτων αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἔχουν καίτοι εὐαισθησίαν πολὺ μεγαλύτεραν παρά τὸ λοιπὸν σῶμα, ἔνεκα δὲ τοῦτου ὁ ἐσταυρωμένος ὑφίστατο πόνους τόσον ὀδυνηροὺς ὥστε νὰ εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ τοὺς ὑποφέρει.

Τοσοῦτος δὲ εἶναι ὁ ἐκνευρισμὸς τοῦ καταδίκου ἐκ τῶν πόνων ὥστε μετὰ 3—4 ὥρας δὲν βλέπει πλέον, δὲν ἀκούει, δὲν αἰσθάνεται.

Ὅλοι οἱ μυῶνές του παραλύουν τελείως. Ἐχει τὸ σῶμα πελιδνὸν ἄδρανές καὶ ξεοιδημένως τὰς φλέβας. Πέριξ τῶν καρπιῶν αἱ σάρκες εἶναι ἐρυθραὶ καὶ μαύραι ὡς αἷμα σκοτομενόν.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΚΚΑΝΙΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ Η ΔΙΑΧΩΡΙΖΟΥΣΑ
ΤΑ ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΡΙΔΟΥ

Οι όνυχες των χειρών και των ποδών έχον χρώμα μολυβδόχρουν, ο ιδρώς ρέει κατά μήκος του προσώπου, των πλευρών, του κορμού και των ποδών. Ο αυχην είναι προσιμμένος τὸ δὲ πρόσωπον οὐδαλέον, ὠχρόν, γεώχρουν, κηλιδομένον ἀπὸ πλάκας πελιδνότητος.

Υπάρχουν παραδείγματα καταδίκων ὑποστάντων τὴν ποιήν τῆς σταυρώσεως καὶ ἐπιζησάντων. Ἐνα τοιοῦτον ἀναφέρει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Πούμπλκ Ὀπίνιον».

Πρόκειται περὶ ἑνὸς κινέζου ὅστις καταδικασθεὶς εἰς τὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον ἐζήτησε ὡς χάριν νὰ μὴ ἀποκεφαλισθῆ ἀλλὰ νὰ σταυρωθῆ, διὰ νὰ εὐρεθῆ μὲ τὸ κεφάλι του κατὰ τὴν δευτέραν παραουσίαν.

Ἐπὶ πέντε ἡμέρας εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐν τούτοις ἐξῆ ἀκόμη. Τέλος ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς δημίους του ὡς χάριν νὰ τὸν ἀποτελειώσουν διὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν βία. Οἱ φύλακες τοῦ ὅμως ἠρηνήθησαν. Ἀλλὰ τότε δύο Εὐρωπαῖοι κατὰ τὴν εὐφροσύνην ἐκεῖ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των τὸν ἐστραγγάλισαν διὰ τῶν μαυδύλων των.

Ἄλλα παραδείγματα σταυρώσεως ὑπάρχουν τὸ τῆς Ἀδελφῆς Φραγγίσκης ἣτις καίτοι κατὰ τὰ 1759 ἐσταυρώθη, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, μόνῃ τῆς, ἐν τούτοις ἐπέζησε, μείναισα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ περὶ τὰς 7 ὥρας. Τῆς ἀδελφῆς Μαρίας κατὰ τὴν αὐτὴν πάλιν ἐποχὴν, ἣτις καίτοι ἔστα ρώθῃ δις ἐν τούτοις ἐπέζησε τῆς δοκιμασίας τῆς, καὶ ἄλλων πολλῶν τοιούτων θρησκοπήτων.

Τὰ πεπολιτισμένα καὶ μὴ κράτη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς κατήργησαν τὴν ἀποκρίσιν αὐτὴν ποιήν. Δυστυχῶς ὅμως ἐξακολούθη αὐτὴ ὑφισταμένη εἰς τινὰς ἀσιατικὰς καὶ ἀφρικανικὰς Αὐλὰς καθὼς καὶ εἰς τινὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας.

Ξ.

Ἡ γεροντοκόρη—Μαμά, ὁ κύριος Μίμης δὲν θέλει νὰ πιστεῦσῃ πῶς ἔχω δύο μεγαλειότερες ἀδελφές.

Καὶ ὁ μελλόνυμφος—Μά! ἐνόμιζα ἀδύνατον πῶς μπορούσατε κυρία, νὰ ἔχετε κόρες μεγαλειότερες τῆς δεσποινίδος!

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ

ΣΕΛΙΔΕΣ 00000

ΧΛΟΗ - ΓΡΑΣΙΔΙ

Λέει ὁ μέγας Γκαϊτε σ' ἕνα μέρος
Πῶς τόσο για τὴ γλῶσσι τοῦλθεν ἔρωσ
Ποῦθελε σὴ θροσά της νὰ κλιέται
Νὰ τὴν δαγκάνη, νὰ ξεχνᾷ πῶς εἶνα Γκαϊτε,
Νὰ τὴν φιλή σὺν ὁμορφῇ γυναικα...
Μπορεῖς νὰ πῆς τὸ ἴδιο, ναι, μὰ στέκα,
Εἶνα μικρὴ διαφορὰ στοὺς δυὸ σας:
Ἐκεῖνος—μὴ πρὸς κακοφανισμό σας—
Κε' ἀπ' τὸ χοστὰρι ἔκαμε στολίδι.
Καὶ σὺ;... Σὺ ἀφανίζεις τὸ γρασιδί.

Κλεάνθης Τριαντάφυλλος

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΙΑΝΝΙΟΣ Ο ΝΕΡΑΝΤΖΑΚΙΣ

Ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποκρίψῃ. Ὁ Γιαννιὸς ὁ Νεραντζάκις εὐρίσκετο σὲ πολὺ κακὰ οἰκονομικὰ γάλια.

Εἶχε καταφέρει τὸν πατέρα του, εἰς κάποιαν ἐπαρχίαν τῆς Κρήτης, νὰ τοῦ δώσῃ μερικὰ χρήματα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ κάμῃ ἐπιχειρήσιν. Ἡ ἐπιχείρησις εἶχε γίνῃ, ἢ ἐπιγραφή εἶχε τεθῆ

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ἀλλ' ἀτυχῶς, ἐνὸς τὸ γραφεῖον αὐτὸ εἶχε ἰδρυθῆ μὲ προσιμὸν νὰ προμηθεύῃ εἰς ἄλλους ἐργασίαν, εἶχε δεῖξῃ ἀθυναριὰν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ εὐρῃ ἐργασίαν αὐτὸ εἰς ἑαυτὸ, ἔνεκα τοῦ ὅπου οὗτος ὁ δυστυχῆς Νεραντζάκις ἀπὸ 24 ὥρων δὲν ἔκαμε ἄλλο παρά νὰ προσπαθῆ νὰ «ξεγελάσῃ» τὸ στομάχου του τὰς διαμαρτυρίας μὲ παρελθούσης καὶ μακρυνῆς ἐποχῆς λουκουλιέων πανθαϊσίας.

Δύο καὶ μόνον μειτείας κατὰ τὸ τρίμηνον διάστημα καθ' ὃ διετήρησε τὸ γραφεῖον αὐτὸ, εἶχε φέρει εἰς πέρας ὁ ἡμέτερος Νεραντζάκις.

Εἶχε πρῶτον ἐπιτύχει νὰ προσληφθῆ ὡς..... σωματοφύλαξ φουστανελωφορῶν, πλησίον ἀμερικανοῦ ἀναποκριτοῦ ἐφημερίδων, ἕνας ἀτυχῆρας Ζακύνθιος καθαρωδὸς τῶν Ἀθηναϊκῶν κέντρων, καὶ ὡς πρῶτος θαλαμηπόλος παρὰ τινι ἀγγλικῇ οἰκογενεῖᾳ ἕνας..... πρῶην σωματοφύλαξ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μπαϊραντάρη ἐκδιωχθεὶς τοῦ σώματος

τῆς τότε ἀστυφυλακῆς διότι εἶχαν ἀποστείλει εἰς τὰς εἰσωνίους μονὰς μ' ἓνα καρεκλόξυλο δύο εἰς τὸν Αἰθάλιου λαϊτρεμπόρου.

Ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς μεισιτείας εἶχε περῆσει εἰς τὴν ἔσοδα του Νερατζάκις ὁ ἐξιστορούμενος 7,80, ἐνῶ συγχρόνως εἶχε πάλιν χρεώσει τὰ ἔσοδά του μὲ τσον ποσὸν διὰ τὴν πρώτην εἰσὼν τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος.

Δυστυχῆ Νερατζάκι! Νὰ μὴ ἔχῃς νὰ φᾶς καὶ ἐν τούτοις νὰ ἔχῃς πληρώσει φόρον..... διὰ τὴν καταθλιπτικὴν ἀργίαν ἣν ἦσο ὑποχρεωμένος ὑπὸ τῶν περιστάσεων, νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς τὸ ἐργατικώτατον ἄλλως τε στομάχι σου.

Κατόπιν λοιπὸν ὄλων αὐτῶν, τὰ ἐξερευνητικὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἔρριπτε ὁ Νερατζάκις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐπὶ τῆς ἐπιπλώσεως τοῦ γραφείου του, πρὸς εἴρεσιν ἀντικειμένου καταλλήλου νὰ τοῦ προηγήθῃσιν τὸ λιτόν ἐκείνης τῆς ἐσπέρας δεικνύον ἦσαν τελείως δικαιολογημένα.

Ἡ ἐκλογὴ του τέλος μετὰ πολλὰς ἐρεῖνας καὶ ὑπολογισμοῦς εἶχε σταματήσει εἰς τὰ δύο καὶ μόνον καθήκοντά του ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου του ἦνοιξε. Ἐνας κύριος, καλοῦ ἔξωτερικῆ εἰσήλθε, τὸν ὁποῖον ὁ ἦρωας μας ἐκλαμβάνων ὡς λησμονηθέντα διενειστην ἦτο ἔτοιμος νὰ χοιριάσῃ δι' ὕδρου, ἀφοῦ θὰ ἦδυνῆται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἄλλως πως ὅτε ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν.

—Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου, παρακαλῶ;

—Ἐγὼ εἶμαι. Τί ζητεῖτε..... κύριε;

—Ἐἶχα ἀνάγκην ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπισκέπτης, τῆς συνδρομῆς σας διὰ μιὰ μικρὰ θέσι.

—Εὐχαρίστως. Μὲ τί μισθὸν παρακαλῶ;

—Ἄ! ὄχι καὶ πολλὰ ἀπὸ 90—100 δραχμ. τὸν μῆνα μόνον!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου διὰ νὰ προσδώτῃ τὴν δέουσαν βαρύντητα εἰς τὰς ἀναλαβανόμενας ἐργασίας ἦνοιξε ἓνα μεγάλο διβλίον, ἀνήκον ἄλλοτε εἰς πτωχεύσαντα (περί, γο!) ὁικονομικὸν συγγραφέα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τελευταῖος οὗτος προώριξε νὰ ἐγγράφῃ τὰ ἔσοδά του ἀπὸ τὰ παιζόμενα ἔργα του, καὶ τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ φυλλομετρή, ἐνῶ συγχρόνως προσεπάθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἕψος τῆς φιλιθιότητος τοῦ πελάτου αὐτοῦ τοῦ ζητοῦντος θύτη 10) δραχ. ἐν Ἀθήναις ὅπου οἱ ἀνευ ἐργασίας εἶναι πολὺ περισσότεροι καὶ ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους κλέπτουν τοὺς μετόχους τῶν ἐλαίαι ἀνώνημοι ἐν Ἑλλάδι ἐταιρεῖται.

Ἀσφαλῶς ἔλεγε, καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἦρωας μας, αὐτὴς ὁ ἀνὴρ ὅπως ἦ κούτσος θὰ εἶναι ἡ τρελλός.

—Ἄλλα ὀφείλετε νὰ προκαταβάλλετε τρεῖς δραχμὰς διὰ τὸ πρῶτον ἔσοδα κύριε, εἶπεν ὁ διευθυντὴς.

—Μάλιστα εὐχαρίστως, καὶ συγχρόνως τρία ἀργυρὰ τῆς νέας ἐκκοπῆς ἐλαμπήρισαν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἐκπληκτοῦ διευθυντοῦ.

—Καὶ τί εἶδους ἐργασίαν ἐπιζητεῖτε, παρακαλῶ;

—Τί εἶδους ἐργασία ζητῶ; Ἀλλὰ δὲν ζητῶ θέσιν. Ἐγὼ προσφέρω θέσιν διέκοψε ὁ ἄγνωστος.

—Πῶς; εἶπεν ὁ Νερατζάκις. Ζητεῖτε εἶπατε ἓνα ὑπάλληλον μὲ μισθὸν 100 δραχμ. τὸν μῆνα;

—Μάλιστα. Καὶ ἐπὶ πλεόν θὰ τοῦ δίδω καὶ ποσοστὰ ἂν φανῇ καλός.....

—Καὶ τί ἐργασίαν πρέπει νὰ κάνῃ ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς κύριε; ἠρώτησε ὁ ἐκπληκτος Νερατζάκις.

—Ὅχι μεγάλα κέρδηματα. Ἀπλούστατα θὰ χρησιμεύῃ ὡς μέσον ἀποδείξεως ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεών μου. Ὡς π.χ. ἂν ἡ πολυφαγία ὀφείλῃ εἰς τὴν ἀνώνισιν τοῦ εἶδους ἢ ἂν ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀναγνωστοποιήσεως ὄλων τῶν ἀπογονότων τῆς ἡμέρας θὰ εἶναι κατ' ἐθέλειαν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀποκολοκυνθοποιήσιν τῶν Ἑλλήνων.

—«Διὰ τὸ ἀπολαμμένον τῶν» εἶπεν ὁ εὐτυχῆς Νερατζάκις. Νὰ μιὰ δουλειὰ ποῦ ποῦ πάει κοντὶ.

—Πῶς; σὺ!

—Τί! μήπως μὲ θεωρεῖτε ἀκατάλληλον;

—Ἀλλὰ..... τὸ γραφεῖόν σας!

—Γιατὶ παρακαλῶ; Τί λογικὴ εἶναι αὕτη; Ἡ ἀδέχσεθε, τυφλῶς, ἓνα ὑπάλληλον ποῦ θὰ σὰς συνίστων καὶ ὁ ὁποῖος πιθανόν νὰ ἐξήγητῃ μεγαλύτερον μισθὸν καὶ δυστάξετε νὰ δεχθῆτε ἐμὲ ὁ ὁποῖος ἀρκούμαι μόνον στῆς ἑκατό;

—Μά! ἀφοῦ θέλετε, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, εἴμηθα σύμφωνοι.

Τὴν ἐπομένην ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κλειστοῦ γραφείου ἦτο κολλημένον ἓνα κομμάτι χαρτί. Ἐπ' αὐτοῦ μὲ καλλιγραφημένους χαρακτῆρας ἀνεγίνωσκον οἱ περιεργοί.

«Διακοπὴ ἐργασιῶν λόγῳ ἐξασφαλίσεως μέλλοντος»

Μίμησας

ΤΟ ΧΑΜΙΝΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟ

ΠΑΝΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ-Κατηγορούμενε, εἶχε συνένουχον εἰς τὴν πειρᾶίν σου;

Ο ΛΩΠΟΥΤΗΣ. Ἄχ κύριε πρόεδρε, ποῦ νὰ βρῆς τὴν σύμμερον ἡμέρη, τὸ μὲν ἄνθρωπο νὰ συναταρῆσθῃς. Γιὰ τοῦτο πάντα ἐμαρξομαι μόνος μου.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

Ἐκεῖνος.—Λοιπὸν ἐπιμένεις νὰ πᾶς εἰς τὸ σουαρέ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν;

Ἐκείνη.—Ναί!

Ἐκεῖνος.—Μὰ πρὸς Θεοῦ εἶναι ἄνθρωποι νὰ τοὺς κάρη κανεῖς τὴν τιμὴν νὰ τοὺς συναναστρέφεται!

Ἐκείνη.—Ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσουν μπορεῖς νὰ μὴ με συνοδεύσης.

Ἐκεῖνος.—Βέβαια! διὰ νὰ μείνης μόνη καὶ ν' ἀλωνίσης μ' ἄλλους τοὺς ἀρσενικοὺς τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ποῦ σέ πολιορκοῦν διαρκῶς!

Ἐκείνη.—Ἡλίθιε!

Ἐκεῖνος.—Τὸ τί εἶμαι τὸ ξέρω μόνος μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς σύ. Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ περάσῃ! Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ἐγὼ νὰ ἐπιστρέψης συνοδευομένη ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κύριον τὸν Τ...ποῦ εἰς τὴν συντροφίαν του ἐβρίσκεις περισσοτέραν εὐχαρίστησιν παρὰ εἰς τὴν ἰδικήν μου. Ἀλλὰ....

Ἐκείνη.—(ἠσύχως) Ἀλλὰ...ἀφοῦ θὰ ἔλθῃς μαζί μου δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τότε τῆς σκηρῆς αὐτῆς τῆς ζηλοτυπίας!

Ἡ ὑπερήτρια.—Κυρία ὁ *Pédicure*.

Ἐκείνη.—Ἐπὶ τέλους! (Πρὸς τὸν ποδίατρον) Σᾶς ἐπεσόμενα με ἀνυπομονοῖαν διότι ἄλλως θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ βάλω τὰ καινούργια μου παπούτσια.

Ἐκεῖνος.—(πρὸς τὸν ποδίατρον καθ' ἣν στιγμήν ἢ σὺζυγὸς του εἶχε στραφεί πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δωματίου.....χαμηλοφώνως.) Ἄκουσε, γιατρέ! Σοῦ δίδω ἓνα μὴνα οργάλο, ἂν κατορθώσης καὶ κάνεις τὴν γυναϊκά μου, νὰ μὴ μτοσῇ νὰ περπατῆσῃ ἀλόφρε. (κατ' ἰδίαν) Ἔτσι θὰ πάω μόνος στὴ συναναστρόφῃ.

Ὁ Ποδίατρος.—(κεφαλὴ τοῦ ἀλάστον ληστοῦ) Σύμφωνοι.

Ἐκεῖνος.—(πρὸς τὸν ποδίατρον) Ἀφοῦ τελειώσεις με τὴν κυρίαν ἔλα νὰ μοῦ κόψῃς καὶ ἐμένα τοὺς κάλους.

Ἐκείνη.—(καθ' ἣν στιγμήν δίδει τὸ πόδι της εἰς τὸν *pedicure*). Σοῦ δίδω πενήντα φράγκα, ἂν ἐπιτύχῃς νὰ κάνῃς τὸν κύριον νὰ μὴ μτοσῇ

νὰ με συνοδεύσῃ ἀλόφρε. (κατ' ἰδίαν) Μόνον ἔτσι θὰ δυνθῶ νὰ διασκεδάσω ἀλόφρε μόνη...

Ὁ Ποδίατρος.—(με κεφαλὴ τοῦ ληστοῦ) Σύμφωνοι κυρία!

(Μίαν ὥραν κατόπιν οἱ δύο σὺζυγοὶ κοιτούοντες, βλασφημοῦντες, καταφώμενοι ἀποφασίζον νὰ περάσουν τὴν βραδύαν των μαζί). Ὁ *Pedicure* τοὺς τὴν εἶχε φέρει....

Ἦτο ὁ ἀντεραστής τοῦ κυρίου καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ ἀντεράστρια τῆς κυρίας. *Cocu* ἐν γνώσει...ἀλλὰ πληρωμένος καὶ εὐχαριστημένος ὅμως!

(Μίμηςος)

Ο ΠΛΕΥΡΙΤΗΣ

Ἄλβανοὶ χορεύοντες
τὸν γραφικὸν τὸν χορὸν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων
τῆς Κεττίγγης

000 ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ 000

Πήγαινε κῆμα γαλανό,
Πήγαινε κῆμα σιὸ καλό,
Καὶ πᾶρ' αὐτὸ τὸ δάκρυ
Καὶ φέρε το σ' ἀντικρυνό,
Πέρα σ' ἐκεῖνο τὸ ραδιό,
Στὴν ἄμμουδιὰ στὴν ἄκρη.

*Εκεῖ, μὰ κόρη μοναχί,
Μὲ μάτρα μάτια καὶ λευκὴ
Σὰν κρῖνο θάλαντήσης.
Θυμᾶται ἀκόμα μὰ ψυχί;
Κι' ἂν ἔχη ἀγάπη μυστικὴ,
Αὐτὸ νὰ τὴ ρωτήσης.

Κι' ἂν τὴν ἰδῆς νὰ σ' δοκιαστῇ
Νὰ χύσῃ δάκρυ φλογερό,
Τὸ δάκρυ μὸν μὴ δείξης.
Κάμε ἀφροὺς νὰ δροαστῇ.
Μεσ' στὸ λευκὸ σου τὸ νερὸ
Τὸ δάκρυ μὸν νὰ πνίξης.

Μ' ἂν τὴν ἰδῆς νὰ μάρνηθῃ.
Βουβὸ νὰ σταματήσης,
Καὶ μαύρους κάμε στὸ νερὸ
Ἀφροὺς νὰ τὴ φοβίστης.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

♣ ΘΥΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ♣

Ἡ ἐπιστολὴ ἐξηγεῖτο καθαρά. Ὁ Ἄλδος δὲν τὴν ἀγαποῦσε πλέον.
Ἡ Λάρα δὲν παρεφέρθη, δὲν ἐκλασε· ἀλλ' ἡ παρθενικὴ καρδιά της πληγωθεῖσα τόσῳ ἀπρόοπτα, ἐθλιβότου πικρότατα.

Ἀφότου ἐγνωρίστησαν, μὲ τὸν Ἄλδον, αὐτὴ πλουσιωτάτῃ μοναχοκόρη οἰκογενείας ἀρχοντικῆς, καὶ αὐτὸς, πτωχὸς ὑπαλληλίσκος, ἀγαπήθησαν φλογερά: ἡ διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς θέσης τὸν δὲν τοῦς ἐτάραττε, μάλιστα τοὺς ἐγγιγάντωνε τὴν ἀγάπη τὸν.

Καὶ ἦσαν πολὺ εὐχάριστα τὰ νυκτερινὰ κρυφομιλήματα νότῳ ἀπὸ τὰ παράθυρά της, τὸ συγκυπέρασμα ἀπὸ τὸν δημόσιον κήπον, μὲς τὴν φωτοχυσιά τῆς σελήνης, τὰ θερμὰ λόγια τοῦ ἐρωτικοῦ παροξυσμοῦ ὅταν καθισμένοι σ' ἓνα θρανί, κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, ἐφιλιούντο μὲ φρικίασι καὶ μὲ μάτια γεμάτα ἀπὸ χίλιες ἀλλόκοτες ἐπιθυμίες ἀπὸ μίαν ἀτέλειωτη ἡδυπάθεια.

.....Καὶ τὴν ῥαίτε ἀπ' αὐτὰ πλέον· τὸ μικρὸ φύλλο τοῦ χάρτου μὲ τὰ γραφόμενα του ἐσβουοῦσε κάθε εὐτυχία, κάθε ἐλπίδα.....

Χαίρε λοιπὸν, πτωχὴ ἀγάπη, ἀγάπη σὰν ὄνειρο.....χαίρετε ἐλπίδες ρόδινες, ἔξοχα ἰδανικά, γλυκὰ ἐρωτικὰ ὄνειροπολήματα· μία ἄλλη ψυχὴ συντριμμένη θὰ προστεθῇ ἀκόμη μέσα στὰ ἄπειρα στρατόπεδα τῶν προδομένων ἀπὸ τὸν θεὸν ἔρωτα.

Αὐταῖς ἡ θλιβεραῖς σκέψεις μέσα στὸ νοῦ στῆς ξανθῆς κόρης ἐστρέφοντο ἐνθὺ τὰ μάτια της ἔμεναν κερφωμένα στὸ ἐπισκεπτήριο ἐκεῖνο, σὰν νὰ ρωτοῦσαν τὸ περιεχόμενον, γιατί ἡ αἰφνίδια ἐκείνη μεταβολή.

Ἡ ὑπερήφανη ψυχὴ τῆς κόρης ἔλαβε μὰ αἰφνίδια ἀπόφασι καὶ ἡ θλιβεραῖς σκέψεις τῆς πνιγῆσαν ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προπάθεια τῆς Λάρας γιὰ νὰ λησμοσνήσῃ τὸ παρελθόν.

Ἐπῆγε στὸ γραφεῖο της καὶ μὲ ἀτάραχο τὸ χερί της ἔγραψε:

*Κύριε,

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐλέγατε πὼς μ' ἀγαποῦσατε καὶ σήμερὰ ἀπεναντίας διακόπετε τὰς σχέσεις σας μὲ ὀλίγας μόνον λέξεις· ἐλέγατε λοιπὸν ψεύματα καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ψεύδονται εἶναι ἄξιοι περιφρονήσεως καὶ λήθης. Σὰς περιφρονῶ, τώρα, καὶ μὲς στὴ θλίψι μου πνίγω ὅλην τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφα διὰ σὰς. Ὁ χρόνος θὰ μὲ δικαιώσῃ.

Λάρα

Ἐδιάβασε καὶ πάλιν τὸ γράμμα ἐκεῖνο, ἔπειτα στηρίζασα τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι της ἀφήσε νὰ τρέξουν ἀφθονα τὰ δάκρυά της, γιατί ἡ μεγάλη συγκίνησι ποὺ τόσον τὴν ἐπέεξε, τὴν εἶχε κατασυντρίψει.

Ζάκυνθος (Ἐκ μεταφράσεως.)

Λ. Χ. ΖΩΗΣ

ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΝΥΜΦΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΠΩΣ ΕΩΡΤΑΖΟΝ ΑΛΛΟΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΑΣΙΑΤΙΚΟΙ ΤΙΝΕΣ ΛΑΟΙ

Τὸ νέον φῶς ἢ νέον ἔτος πανηγυρίζετο ἄλλοτε ἐν Περσίᾳ ἀλλοκοτῶς πως. Τὸ πρῶτ' ἅμα ἐγράφε, ἐξίγνυζαν τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ ἂν μὲν τὸ βῆρος αὐτοῦ ἦτο μεγαλειότερον τοῦ παρελθόντος ἔτους, δημόσια πανηγύρεις ἀσπασμοὶ ἀνταλλαγῆ ἐπιγρόσεων ἀγγῶν καὶ δώρων ἐλάμβανον τότε χώραν.

Ἄν δὲ μικρότερον. Τότε πένθος καὶ κατήφεια ἐβασίλευε καθ' ὅλον τὸ Περσικὸν κράτος.

Ἄν δὲ ἦτο τὸ αὐτὸ. Τότε ὁ καθένας ἦτο ἐλευθέρος γὰ ἐροτάση ἢ γὰ πενθήσῃ ἀναλόγως τῶν φιλοβασιλικῶν ἢ μὴ αἰσθημάτων.

Παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἦτο καὶ εἶναι ἡμέρα τοῦ διωγμοῦ τῶν κακῶν πνευμάτων.

Ἐπιτυχάνουσι δὲ τοῦτο, κατὰ τὰς δοξασίας των πάντοτε ἂν κρεμάσωσι πρὸ τῆς καλῆς των δίζυραν ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξαροτῶν κίνιστρον πεποικιλμένον διὰ χάρτον ἐξωγραφισμένον καὶ χρυσοῦ.

Κατόπιν καίονσι εἰς τῆς γωνιῆς του οὐσίας δριμυτάτην ἐχούσας ὁσμῆν, τὰ πνεύματα φεύγουσιν προτροπάδην καὶ κρούπτονται ἐπὶ τῶν κανίστρον. Ἄμα δὲ ταῦτα συντελεσθῶν ἀνάπτονσι οἱ Ἰνδοὶ μεγάλας πυρᾶς ἐπὶ τὰ δίζυρα καὶ τότε δίζυρα, κάλαθοι καὶ πνεύματα καίονται πρὸς ἡσυχίαν τῶν ἀπλοϊκῶν τοῦτων καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Ἡ ΨΕΥΤΡΑ! ☪

«Σὲ ἀγαπῶ, μοῦ ἔλεγε
θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια.
Θὰ σοῦχ' ἀγάπη ἄσβυστη.
ὡς τὰ στερνά μου, χρόνια!»

Καὶ τώρα— Σ' ἄλλον ἀγκαλιᾷ,
ἀμέριμνα κοιμᾶται
Καὶ τὰ παλῆὰ τὰ λόγια της,
ἢ ψευτρα, δὲν θυμᾶται!

Α. ΚΑΤΖΟΥΡΟΥ

—Περίεργον, Κοσμή. Ἔχουμε μιὰ ὥρα ἐδῶ, καὶ δὲν ἤλθε γὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς λοῦστρος. Τί διάβολο! δὲν ἔχουν βερνίκια σήμερον;
(Καὶ ὁ ἄλλος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκνεροῖσαι κάποιον δυσάρετος ὁμοῖ).
—Ἔχουνε οἱ λοῦστροι βερνίκια, Βασίλη, ἀλλὰ ἔχουνε καὶ μύτη ξε-
ορεῖς!!

ΤΟ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Στὴν ἀγκαλιᾷ ἡ μάνα τὸ παιδί
νανούρισμα τερπνὸ τοῦ τραγουδαίει
σὲ χίλια ὄνειρα τερπνὰ
ἢ φαντασίᾳ τῆς μάνας του πετᾷει....

Καὶ μύρια τόσα πλάττει μὲ τὸ νοῦ
πὼς θὰ γενῆ λεβέντης ξακουσμένος
καὶ πὼς θὲ γὰ ἴναι ἐκείνος ἕνας νεῖδς
ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλο ἀγαπημένος.....

Πολλά.....μιὰ μάνα πλάττει μὲ τὸ νοῦ.
καὶ ἀπὸ πολλὰ ἢ τύχη τῆ φυλάει
καὶ πρὶν τοῦ γιοῦ γὰ ἰδῆ τὴν ἀτιμιὰ
τὸ μάρμαρο τοῦ τάφου της βαστάει!!....

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

Όμοιότης στάσεως παιδιῶν
καὶ πιθήκων. δι' οὗ οἱ ὀπαδοὶ τῆς
θεωρίας τοῦ Λάβριν προσπαθοῦν
ν' ἀποδείξουν ὅτι πράγματι κα-
τάγομεθα ἐξ αὐτῶν

ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΟΤΙ ΕΓΙΝΕΤΟ ΚΑΙ ΠΡΟ 3,500 ΕΤΩΝ

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Κρήτης ἤτο φαίνεται πεπωμένον νὰ μὴ ἀφήσουν τίποτε εἰς τὴν θέσιν του ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι σοφοὶ ἐνασμενίζονται νὰ πιστεύουν ὡς εὐρήματα τῶν νεωτέρων χρόνων: Διότι, κατόπιν νεωτέρων ἐρευνῶν ἀπεδείχθη ὅτι, οἱ κάτοικοι τῆς Κνωσοῦ, Φαιστοῦ κ. λ. π. ἐν Κρήτῃ ἦσαν τοσοῦτον προοδευμένοι καίτοι ζήσαντες πρὸ 3,500 ἐτῶν, ὥστε προκειμένου ν' ἀλληλογραφῆσουν ἢ ν' ανταλλάξουν δῶρα μεταξύ των ἢ ν' ἀποστείλουν ἀντικείμενα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον τὰ ἡσφαλίζον ἀπὸ πάσης καθ' ὁδὸν ἀποπερίρας κλοπῆς, ἀγνωσέως ἢ ὑφαιρέσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου δι' οὗ ἀσφαλίζον νῦν αἱ σιδηροδρομικὰ καὶ ἀτμοπλοικὰ ἐταιρεία τὰ δέματά των· τουτέστιν ἐχρησιμοποιοῦν καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα τοὺς μικροὺς ἐκ μολύβδου βόλους τότε κατασκευαζομένους ἐξ ὀπτῆς γῆς τοὺς ἔχοντας εἰς τὸ μέσον δύο ὀπᾶς, δι' ὧν διέρχονται τὰ δύο ἄκρα τοῦ σιάγκου τοῦ κλείοντος τὸ στόμιον τοῦ σιάγκου ἢ τὸ κάλυμμα τοῦ καλάθου ἢ τοῦ δοχείου.

Τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τῶν σφραγισμάτων τούτων δὲν εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῶμεν. Ἄφου δηλαδὴ κατεσκευάζον πηλὸν καθαρὸν μαλάσσοντες αὐτὸν διὰ τῶν δακτύλων, ἐλάμβανον τεμάχιον ἐκ τούτου καὶ ἀφου τοῦ ἔδιδον σχῆμα τι,

ἀναλόγως τοῦ σχήματος τῆς σφραγίδος καὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ τεθῆ, π. χ. ἀμυγδαλωτόν, πυραμοειδές, τριγωνικὸν κλπ. ἐφήρμοζον ἢ διεπύρον τὸν πηλὸν τούτον εἰς τὰ νήματα ἢ ἄλλα ὕλικά, δι' ὧν ἦτο περιδεδεμένον τὸ ἀσφαλιζόμενον ἀντικείμενον καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέθετον τὴν σφραγίδα ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄπαξ ἂν εἶχε μόνον μίαν ἐγγεγλυμμένην πλευρὰν ἢ πολλάκις ἂν εἶχε περισσοτέρας.

Μετὰ ταῦτα ὁ πηλὸς ἐψήνητο ἐπίτηδες, ἄγνωστον ὁμως κατὰ τινα τρόπον, ὥστε νὰ μὴ καθῶσι τ' ἀντικείμενα. Καὶ οὕτω ἀσφαλισθὲν δέμα ἐστέλλετο, ἀσφαλῆς ἀπὸ πάσης ἀποπειρας ἐλαττώσεως τοῦ περιεχομένου του.

Πλείστα τῶν πηλίνων τούτων σφραγισμάτων φέρουσι ἐκτὸς τῶν τύπων καὶ σύμβολά τινα γραμμικὰ τοῦ τότε ἀλφαβήτου χωριστόμενα, ὅτε ὁ πηλὸς ἦτο ἀκόμη νωπός. Σκοπὸς τῶν συμβόλων τούτων ἐπεχόντων θέσιν σημερινῆς ὑπογραφῆς ἢ διὰ τῆς ἐπισημάνσεως ταύτης (contremarque) ἀσφάλεια ἀπὸ τῆς παραχαράξεως τῆς σφραγίδος.

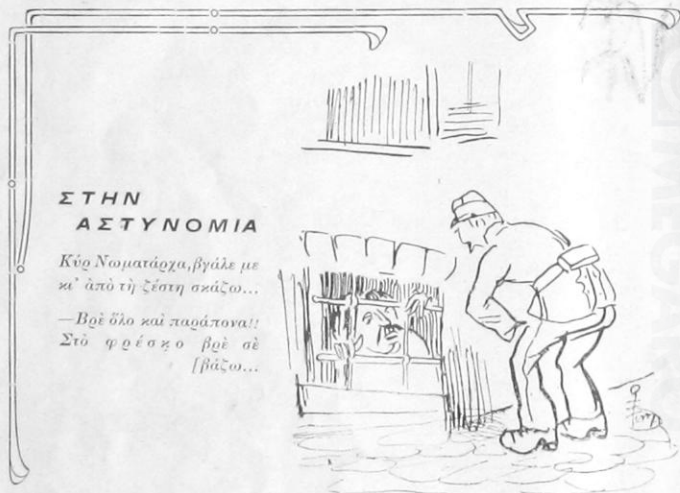
Τοιαῦτα ἐπισημάνσεις ἀπλαῖ ἢ καὶ διπλαῖ παρετηρήθησαν μάλιστα εἰς τὰ σφραγίσματα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς Κνωσοῦ.

Αἱ σφραγίδες αἱ ἐπιτιθέμεναι ἐπὶ τῆς ὀπτῆς γῆς ἦσαν ἀριστουργήματα ἐπεξεργασίας λεπτῆς καὶ θαύματα ὑπομονῆς. Αἱ πλείστα τούτων ἦσαν κατασκευασμένα ἐπὶ πολυτίμων ἢ ἡμιπολυτίμων σκληροτάτων λίθων, ἀπαιτούντων μέγαν κόπον, ἐξάσκησιν πολυχρόνιον, ἐργαλεῖα εἰδικὰ καὶ τρόπον ἐργασίας ἰδιάζοντα. Ἡ δ' εὐρεσις δύο χρυσταλλικῶν φακῶν ἐν τῷ Ἰδαίῳ Ἄντροφ παρῆχει τὴν παιανότητα ὅτι καὶ τοῦ τεχνικοῦ τούτου μέσου ἐγνώρισεν δύο καίμων χερσίν οἱ καταργαζόμενοι τὰ μικρὰ ταῦτα γλυπτὰ μνημεῖα ἀρχαιότατοι ἐκείνοι τεχνίται οἱ ζήσαντες ἐν Κρήτῃ πρὸ 3,500 ὄλων ἐτῶν.

Διὰ τὰς σφραγίδας αὐτὰς αἱ σημερινὰ Κρηῆσαι ἔσχον τὴν δεισιδαιμονίαν νὰ πιστεύουν ὅτι προξενοῦν ἄφθονον γάλακτος ἐκροῆν εἰς τὰς θηλαζούσας μητέρας, ὧν οἱ μαστοὶ ἐστείρουνσαν ἢ παρέχουσαν ἀνεπαρκῆς γάλα.

Διὰ τοῦτο δὲ κλιοῦνται ἐκεῖ κάτω γαλόπετρες ἢ γαλατοῦσες καὶ μεταβιβάζονται, ὡς κειμήλια οἰκογενειακά, ἀπὸ μητρὸς εἰς θυγατέρα.

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Κύο Νομανάρα, βγάλε με
κ' ἀπὸ τῆ ζέστη σκάζω...

— Βοὲ ὄλο καὶ παράνονα!
Στὸ φρέσκο βοὲ ἀὲ
[βᾶζω...

== ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ==

ΠΩΣ ΚΟΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Λαμβάνετε :	Λίπος κοινόν	γραμμάρια	250
	> χοίρου	>	125
	> κηρὸν ζίτρινον	>	65
	> κοινὸν ἔλαιον	>	65
	> ἑσάνς τερεβινθίνης	>	65

τὰ βράζετε ὅλα μαζὺ διὰ ν' αναμειχθῶσι καὶ κατόπιν τοποθετοῦντες ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος τεμάχιον τοῦ μίγματος τούτου τὸ ἀναλύεται διὰ

θερμοῦ σιδήρου, ἢ διὰ προστριβῆς μὲ σκληρὰν βούρτσαν.

Τὰ τοιοῦτοτρόπως χρισθέντα ὑποδήματα καθίστανται τελείως ἀδιάβροχα.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν κρυγῶν κερμάτων διατηρεῖται φρέσκο τὸ γάλα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἂν προσθέσωμεν εἰς καθὲ ἡμίσειαν ὄζαν αὐτοῦ 2 γραμμάρια βορικοῦ ὀξέος. Ἡ παρουσία τοῦ ὀξέος τούτου οὐδόλως βλάπτει τὸ γάλα οὐδὲ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΦΙΑΛΩΝ

Ἄρκει νὰ ρίψετε ἐντὸς τῆς ἀκαθάρτου φιάλης τεμάχια πολὺ μικρὰ χάρτου ἔστω καὶ ἐφημερίδος, κατόπιν νὰ ρίψετε ὕδωρ ἕως ὅτου πληρωθῇ τὸ 1/4 αὐτῆς καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀναταράξετε μετὰ δυνάμεως τὸ περιεχόμενον τούτου τῆς φιάλης. Μετὰ τινος στιγμῆς θὰ ἔχετε φιάλην ἀπαστράπτουσαν ἐν καθαρότητι.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΥΓΩΝ

Ἐντὸς ἀφεψήματος κίσσιος βρασμένης μὲ ξάχαρι (δηλαδὴ 500 γραμμάρια ὕδατος βρασμένου μὲ 8 γραμμάρια κίσσιος καὶ μὲ 125 γραμμάρια σιρόπι ἀπὸ ξάχαρι) βουτᾶτε στουπόχαρτο, τὸ ὁποῖον κατόπιν στεγνώνετε εἰς τὸν ἥλιον.

Τὸ τοιοῦτοτρόπως παρασκευασθὲν χαρτὶ τοποθετεῖτε κατόπιν εἰς τὰ μέρη ὅπου σοκκεντροῦνται μυῖα καὶ ἔχετε λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

ΠΟΜΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΚΑΣΙΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

Κατὰ τὸν χειμῶνα, λόγω τοῦ μεγάλου ψύχους, τὰ χεῖλη σκάζουν. Ἴδου ἓνας τρόπος προφυλακτικὸς καὶ συγχρόνως θεραπευτικὸς.

12 γραμμάρια κηροῦ καθαροῦ
66 ἔλαιου διυλισμένου

Νὰ λιώσῃ κατ' ἀρχῆς εἰς τὴν φωτιάν ὁ κηρὸς καὶ κατόπιν νὰ προστεθῇ τὸ λάδι. Μετὰ ταῦτα νὰ κτυπηθῇ καλά μ' ἓνα χουλιάρι τὸ μίγμα τούτου καὶ ν' ἀφεθῇ νὰ κρυφθῇ.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΔΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ἀνθόνερο 50 γραμμάρια
Ἀνθόσταγμα ἀπὸ ἄνηθον πορτοκαλιᾶς ἢ λεμονιάς 50
Borate de soude 5

Ν' ἀνακατεῖθωσι καὶ νὰ περαστοῦν ἀπὸ τουλιάνι. Βρέχετε τὴς φακίδες μὲ τὸ μίγμα τούτου 3-4 φορές τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ τὰς σκουπίσετε κατόπιν.

(ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΛΩΡΑΝ)

*Πῶς ἐβασάν-ζον κατὰ τὸν Μεσαίωνα τοὺς καταδίκους
διὰ τὰ ἔξακριβώσουν τὴν ἐνοχὴν τῶν ἡμῶν.*

ΠΟΙΟΣ ΗΤΟ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Τὸν κώδωνα ἐρεῖθεον ἐν Καμπανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 400 μ. χ. ὁ ἐπι-
σοπος Παυλίνος. Κατὰ τὸ ἔτος 550 εἰσῆχθησαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν
Γαλλίαν, ἐνῶ εἰς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν μόλις τῷ 861.

Τὰ μοναστήρια τοὺς παρεδέχθησαν μεταξὺ τῆς 7ης καὶ 8ης ἑκατο-
τατηρίδος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἄγνωστον πότε εἰσῆχθησαν.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ

Ἐπάρχει ἰδέα διὰ ἀργὰ ἢ ταχέως θὰ ἐκτραγῆ ἡ «Γενικὴ
λεγομένη Ἀπεργία» καθ' ἣν οἱ ἐργάται ὅλοι τοῦ κόσμου συνε-
νούμενοι θ' ἀρνηθῶσι τὰ ἐργασθῶσι ἵνα τοιοῦτοτρόπως χάσῃ
τὴν ἀξίαν του τὸ χρῆμα.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ μίαν γωνίαν τῆς φοβερῆς ἐκεί-
νης τραγωδίας, ὅπου πλέον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πεπαιδευμένοι
ἢ ἀπαιδευτοὶ θὰ εἶναι ὑπόχρεοι νὰ σπεύρουν μόνοι καὶ νὰ θε-
ρίσουν διὰ τὰ δυνηθῶν νὰ ζήσουν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΛΑΘΗ ooo

Είδατε ποτέ στις ὀρθογραφικὰς ἀλλαγὰς τοῦ κ. Γαβριηλίδου. Ἔχετε ἰδῆ τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἀφίνει κανένας τρύπιος τενεκὲς γεμάτος νερό; Αὐτὸ εἶναι χειρόγραφον τοῦ κ. Ἐπισκοποπούλου, ὅστις σημειωτέον πάσχει καὶ ἀπὸ φρενῶν ἀπορίαν, μὴ ἐννοῶν νὰ βάλῃ εἰς καμίαν λέξιν ποτὲ τὸν. Διὰ τὴν στοιχειοθετήσιν δὲ ὁ τυπογράφος χειρόγραφον τοῦ κ. Πόπ, πρέπει τρεῖς φορὰς ν' ἀταρνηθῆ τὴν θρησκείαν του! Τοῦ κ. Τσοκοπούλου τὸν γραφικὸν χαρακτήρα θὰ τὸν ἐξήλευνεν ὁ δεινότερος ψιλογράφος καὶ χρειάζεται διὰ τὴν ἀναγνωσθῆναι διπλοῦς φακός. Ἀνεφέρα παραδειγματικῶς μερικους, ἀλλὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ δημοσιογράφοι, ποῖος ὀλίγον ποῖος πολὺ κακογράφουν. Ἀπὸ τοῦ δημοσιογραφοῦντας οἱ μᾶλλον καλλιγράφοι εἶναι οἱ κ. Μπάμπης Ἀννίνος καὶ Παῦλος Νισβάνας. Ὁ πρῶτος μάλιστα διὰ τὴν γράψιν θέλει καλὸ μέλαν καὶ χαρτί, καλὴν πέναν καὶ ἓνα ἄλλο χαρτί διὰ τὴν ἀκουμπῆ τὸ χεῖρ του καὶ μὴ λερώσῃ τὸ χαρτί ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφει. Τὸ μόνον ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταφέρει..... εἶναι νὰ μὴ μουντζουρώσῃ τὰ δάκτυλά του..... Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει βεβαίως τοὺς τυπογράφους. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ εὐδανάγνωστον τοῦ χειρογράφου.

* *
*

ὑπὸ τοιοῦτους λοιπὸν ὄρους ὁ τυπογράφος καταπονεῖται καὶ πνευματικῶς, προσπαθῶν, ὄχι νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ στοιχειοθετήσῃ. Καὶ ἐδῶ ἐγκρατεῖται ἡ ἀξία τοῦ καλοῦ τυπογράφου. Ἀλλὰ πολλάκις, εἴτε διότι ἢ αὐτὴ λέξις δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ διαφορετικῶς καὶ νὰ ἐξάγεται ἔννοια, ἀδιάφορον ἢ ἕλλη ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησεν ὁ γράψας, εἴτε διότι συμβαίνει νὰ μὴ προσέξῃ ὁ στοιχειοθετῆς—ἄνθρωπος εἶναι

καὶ αὐτὸς—εἴτε διότι εἶναι περασμένη ἡ ὥρα καὶ βιάζεται, συμβαίνουν τὰ λάθη καὶ στρεβλοῦνται αἱ ἔννοιαι. Ἐπειτα συμβαίνει καὶ ἀκουσίως τοῦ τυπογράφου τὸ λάθος, διότι πολλάκις ἐντὸς τῆς στοιχειοθήκης εἰς τὴν θέσιν τ, ἐπὶ παραδείγματι, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ β, καὶ τότε ὁ τυπογράφος ἀντὶ εἰς τὴν στοιχειοθετουμένην λέξιν νὰ θέσῃ τὸ τ, θέτει τὸ β, καὶ ἐπέρχεται ἡ ἀλλοίωσις τῆς λέξεως.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἀνά χειρὸς Ἡμερολογίου σημεϊόμεν μερικὰ τοιαῦτα, ὅσα ἔχομεν πρόχειρα εἰς τὴν μνήμην. Οὗτο ἀνεγνώσαμεν κάποτε ὅτι «εὐρέθῃ ἀδάμις βάρους τεσσαράκοντα γραμμῶν» ἀντὶ κ α ρ α τ ῖ ω ν. «Τὸν κ. Πρωθυπουργὸν δὲν ἠδυνήθη χθὲς νὰ ἴδῃ κανεὶς δημοσιογράφος, κυλιόμενον (ἀντὶ κ ω λ υ ὀ μ ε ν ο ν) ὑπὸ τῶν διαφόρων φίλων τοῦ βουλευτῶν, οἵτινες τὸν ἐπεσκέφθησαν».

«Ἐτελέσθη χθὲς δοξολογία ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ χαρτοπαικτοῦντος τοῦ Σ. Μητροπολίτου» ἀντὶ χ ω ρ ο σ τ α τ ο ὕ ν τ ο ς. Μίαν φορὰν τὰ τρία τελευταῖα γράμματα τῆς Σοβρά(νις) ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ «κ α». Ἄλλοτε πάλιν στοιχειοθετήθη ὅτι «τὰ κέ ρ α τ α τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ κροεῶνται τῆς ἀγορᾶς εἶναι πολὺ ὑπερτιμημένα» ἀντὶ τὰ κ ρ έ α τ α.

Τὰ λάθη ὅμως ἐξαρτῶνται πολὺ καὶ ἀπὸ τὸν διορθῶντα τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια, πολλάκις φοραῖς ὅμως, καίτοι σημεϊοῦνται ὑπὸ τοῦτου, δὲν διορθοῦνται ἐνεκὸν ἀβλεψίας τοῦ τυπογράφου.

Ἄλλὰ ἀσυγχώρητα λάθη εἶναι, ὅταν στοιχειοθετοῦνται λέξεις μηδεμίαν ἔχουσαι σχέσιν πρὸς τὸ κείμενον καὶ τὴν ἔννοιαν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν π.χ. ἀνεγνώσαμεν εἰς τινὰ πρωϊνὴν ἐφημερίδα τὸ ἐξῆς : «.....Μόλις ὅμως ἦνοιξε τὸ στόμιον τῆς μῖας ἐκ τῶν δεξαμενῶν ὁ Κωνσταντᾶτος, παθὼν ἐξ ἀσφυξίας ἐκ τῶν δηλητηριωδῶν ὀξέων, ἀπὸ ἐξήρχοντο ἐκεῖθεν, κατέπεσεν ἐντὸς αὐτῆς. Σπεύδοντες κατόπισ εἰς βοήθειαν, κατέπεσαν διαδοχικῶς ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς καὶ οἱ Πανάς, Νικολινάτος καὶ Παρασκευᾶς παθόντες ἐξ ἀ σ τ υ φ ὕ λ α ς». Τώρα πῶς ὁ ἀστυφύλαξ ἐσεχώρησεν ἐκεῖ, μόνον ὁ στοιχειοθετῆς γνωρίζει.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ νοστιμώτερον, ἀπ' ὅσα ἐνθυμοῦμεθα, εἶναι τὸ ἐξῆς. Εἰς τινὰ πρωϊνὴν ἐφημερίδα ἐτίθετο καθημερινῶς ἐπὶ τινὰ καιρὸν μία μεγάλη ἀγγελία ὡς ἐξῆς :

ΟΙΝΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΤΗΜΑΤΩΝ Π. ΣΚΟΥΖΕ
ΣΥΝΙΣΤΩΝΤΑΙ ΕἰΣ ΤΑΣ ΑΝΑΙΜΙΚΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΠΡΩΟΥΝΤΑΙ Κ.Α.Π.

Ἄλλὰ κάποτε ἔπεσε τὸ I τῆς διφθόγγου τοῦ Οἶνοι καὶ ἔμεινεν Ο Ν Ο Ι Π Α Λ Α Ι Ο Ι Κ Α Π . Π .

Συνιστῶνται εἰς τὰς ἀναιμικὰς κυρίας... (Οἶνοι soient qui mal Y pensent)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ

Γίνεται όμως και άλλο τι. Ανακατεύονται κατά την σελιδοποίηση δύο διάφορα άρθρα ή ειδήσεις. Όταν δηλαδή ο σελιδοποιών τυπογράφος κατά λάθος κολλήσει ως συνέχεια ενός οποιδήποτε άλλο τι και όχι αυτό το τεμάχιο, το όποιο αποτελεί την συνέχεια του πρώτου. Και τοιουτοτρόπως γίνεται ένας εξοχός τραγέλαφος. Μία φοράν, επί παραδείγματι, ανακατεύθησαν δύο ειδήσεις. Ή μία αφέωρα την άφιξιν εν Αθήναις ενός ξένου πρίγκηπος και ή άλλη την σύλληψιν ενός ληστοφυγοδίκου και οι αναγνώσται της εφημερίδος, εν ή συνέβη το χωριστόν λάθος, την επομένην ανεγίνωσκον.

«..... Την Α. Υ. εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν ο δραστήριος ένομοτίωχος της χωροφυλακής Π.... όστις τόν συνέλαβε και σιδηροδέσιμον τόν ώδήγησεν εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας».

Και εις την άλλην:

«..... Μόλις εστάθμισε το τραίνον εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν κα έξηλθεν ο διαβόητος ληστοφυγοδικος τόν παρέλαβον ανατορικά άμαξα και τη συνοδεία δύο τών ύπασπιστών του βασιλέως κ.λ.π.....»

Εις άλλην εφημερίδα ανεκατεύθη εν θεατρικόν και μία ειδήσις συμπλοκής και ανεγνώσαμεν:

«.....Την Μακεδονίαν ύπεδύθη ή δις Δ.... τόν δε Έλληνα ο πλήρης μέλλοντος ήθολοιός Κ.... όστις παρουσιασθείς εις την σκηνήν, κρατών την Έλληνικήν σημαίαν, κατέφερε τρία έπανειλημμένα κτυπήματα δια κάμας εις την άριστεράν ώμοπλάτην αυτού. Ο δρ άστης δέν συνελήφθη».

Και ή άλλη ειδήσις έλεγε:

«..... Χθές ένεκα προηγουμένων άφορμών συναντήσις ο ύποδηματοποιός Άριστειδης Κ.... τόν Σπύρον Τ.... άπήγγειλε τόν ώραιον μονόλογον, δι' ου έξαιρείται το μέλλον του Έλληνος, καταχειροκροτηθείς ζωηρώς.»

Και άλλα ύπειρα έξωφρενικά έχουν συμβή, τά όποια αδύνατον να λείψουν, πρό πάντων από εφημερίδας. Ένθυμούμαι δε ότι πολύ σωστά μου έλεγεν ένας γέρον τυπογράφος, ότι «ούτε ουρανός χωρίς άστρα ούτε τύπος χωρίς λάθη».

Φοβόμαι όμως μήπως γράψας περί τυπογράφων και τυπογραφικών λαθών, διέπραξα και έγώ το λάθος να φλυαρήσω υπέρ του δέον, το όποιο ενπίτω ότι οι αναγνώσται δέν θα το καταλαγίσουν εις βάρος μου, αλλά θί το θεωρήσουν και αυτό τυπογραφικόν.

(Απόσπασμα εκ χειρομνηστικώτατου του άρθρου δημοσιευθέντος πρό τινων έτών)

ΔΗΜ. Κ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Monsieur Nicos de Simopoulos

Κομης άπάσης..... Γαλατείας.

○○○ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ○○○

Η ΠΕΤΡΟΠΕΡΔΙΚΑ

Έχτες αύγή με τη δροσά βγήκα να συρριανίσω
και για την πετροπέρδικα να περικυνηγήσω.
Μα πήραν τὰ σκυλλάκια μου, τὰ δάση και τὰ όρη,
Μα πήγαν και μου βγάλανε μιὰ ζηλεμένη κόρη.
"Όσοι μελαχρον' ήτανε ή μαργαριταρίνια
κ' ή βρούσι όπου έπλενε, ήτανε κρουσταλένια
Το μανδιλάκι μ' έδωκα της κόρης να το πλύνη,
και ή κόρη ήτανε φρόνιμη και πίσω μου το δίνει
Κ' ή μάνα της της μιλαγε από το παραθύρι
—Κόρη μου τι κρυφομιλάς μ' αυτόν τόν κυνηγόρη;
—Αν έπλυνες κι' απόπλυνες σ' το σπήτι να γυρίσης
τόν ξένο και τόν κυνηγό να τότε παραιτήσης
—Μάνα, έπλυνα κ' απόπλυνα, στο σπήτι δέν γυρίζω
τόν κυνηγό, που μ' έπιασε, δέν τόν αποχωρίζω
για' είναι τὰ βρόχια του χρυσά, τὰ ξόβεργα άσημένα
και ή γλυκειά του ή μιλιά χρυσή μαλαματένια.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

(ΑΠΟ ΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΑΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΑΜΠΙΑΣ

Ὅπισθεν τῆς Ρωσσοικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν εἶχε, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, τὸ σχολεῖον τοῦ ὀδασκαλοῦ Νταμπιάς διὰ τὰ πτωχόπαιδα τῆς συνοικίας. Τὸ σχολεῖον ἦτο εἰς τὸ ὑπαίθριον, καὶ ὁ δάσκαλος, ὡς ἔδραν τοῦ εἶχε μιά προβιάν στρωμένην κατὰ γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο, γύρω του δὲ οἱ μικροὶ μαθηταὶ στανοροδοῦν. Τὸ σχολεῖον τοῦ εἶχε καὶ τάξεις· τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην, αἱ ὁποῖα ἐχωρίζοντο συναμεταξύ των διὰ μεγάλων λίθων.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐμάζευαν καὶ τοῦ ἀδεύαν εἰς τὸ πλευρόν του, κατὰ διαταγὴν του, λιθαράκια, ἂν καὶ ἐγνώριζαν, ὅτι θὰ τοῦ χρησιμεύσουν διὰ τὸ κεφάλι των. Καὶ κατόπιν τὸ μάθημα ἤρχιζε.

Τὰ παιδιὰ ἐφώναζαν δυνατὰ: «Σταυροβοήθημα ἄλφα!.....» διότι τὸ ἀλφαιβητάριον εἶχε πρῶτα-πρῶτα ἓνα σταυρὸν καὶ ὕστερα τὸ ἄλφα, βῆτα κτλ. Ὁ δάσκαλος ἐν τῷ μεταξύ ἔρραπτε καὶ καμμιὰ φορὰ σήκωνε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ματογυῶλια καὶ ἔβλεπε τοὺς μαθητὰς του καὶ ὅποιος ἂν αὐτοὺς δὲν ἐδιάβαζεν ἢ ἀτακτοῦσεν ἀμέσως ἐτιμωρεῖτο· ἔπαιρνε, δηλαδὴ, ὁ δάσκαλος μίαν πετρίτσαν ἂν αὐταῖς πού εἶχε εἰς τὸ πλευρόν του καὶ τὴν διηύθυνε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀτάκτου· τότε ἤρχιζαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ ἐφώναζαν δυνατώτερα. Ὁ τρώπος δὲ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρατοῦσαν τὴν **φυλλάδα** τους ἦτο πρωτότυπος.

Εἶχον βαλμένη αὐτὴν ὀλόκληρον μέσα σὲ μιά σακκοῦλα ἀπὸ **στράτσο** καὶ εἶχον ξηλωμένο ἐν τετραγώνον κομμάτι, ὅσο πού νὰ φαίνεται τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας· διὰ νὰ μὴ κρατοῦν μὲ τὸ χέρι τους

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

— *Βιργινία μου, αὐτὸ τὸ παιδί μας ἔχει μεγάλο μέλλον· ὄλο καὶ προαλείφεται γιὰ διπλωμάτης.*

— *Τότε νὰ τὸν στείλωμε πρὸς βυ στη Β(γ)ιέννη.*

τὴ σακκοῦλα καὶ λυώση μαζί με αὐτὴ καὶ ἡ **φυλλάδα**, εἶχαν χαραγμένο ἓνα κομμάτι στρογγυλὸ καλάμι καὶ εἰς τὸ χάραγμα τοῦ καλαμοῦ ἐπερνούσαν τὴ **φυλλάδα** καὶ ἐβαστοῦσαν τὸ καλάμι καὶ ἐδιάβαζαν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ μιά μέρη τὸν σταυρὸν τὸν ἐπῆρε γιὰ γράμμα καὶ ἤρχιζε νὰ συλλαβίζῃ: «**Στρά-ἄλφα στρά**». Τάπ! μιά πέτρα στὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δὲν ἠγνόησε τὴν αἰτία καὶ ἐξηκολούθησε δυνατώτερα: «**Στρά-ἔψιλον στρέ**». Τούπ! ἄλλη πέτρα στὸ κεφάλι καὶ νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε, κλαίοντας καὶ φωνάζοντας ὁ ἓνας, πετροβολώντας ὁ ἄλλος, ἐτελείωνε τὸ ἀλφαιβητὸ ὄλο καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ ἡ πέτρας τοῦ δασκάλου.....

Τέτοιο ἦτο τὸ σχολεῖον τοῦ Νταμπιά.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Δύο ἀντίδικοι ἐπῆγαν εἰς τὸν Κατὴν. Πρὸ τῆς δίκης ὁ ἓνας εἶχε στείλει τοῦ Κατὴ ὡς δῶρον ἓνα χαλί ἀκριβὸν καὶ ὠραῖον.

ὁ ἄλλος-πειὸ κατεργάρας-ἐγέμισε τὸ στόμα του φλωριά καὶ τὴν ὄραν, ποῦ ἐδίκαζεν ὁ Κατῆς ἐκείνος ἐφώναζε «ἀμαάν, ἐφέντημ», δεικνύων τὸ στόμα του ἀνοιχτὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ φλωριά. Ὁ ἄλλος ἐφώναζε «κὺτταζε ἐφέντημ, τὸ χάλι μου-ἐννοοῦσε τὸ χάλι ποῦ τοῦ ἐστείλε-καὶ δὸς μου τὸ δίκιο μου».

Καὶ ὁ περίφημος Κατῆς εἶπε:

—Μωρὲ καὶ τὸ δικό σου τὸ χάλι τὸ βλέπω, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ καζόμενου τὸ στόμα φωτιὲς βγάζει».

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ

Ὁ Παναγῆς Κ. ἦτο γούναρης τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀγάδων καὶ ἐπήγαινε ἐλεύθερα εἰς τὰ χαρέμια καὶ ἐγούνανε. Μιά φορά ἐγούνανε εἰς τοῦ Μπέη καὶ ἐβγήκε στὸ παραθύρι νὰ ἰδῆ ποίος ἦτον ἐκείνος, ποῦ ἐδεσαν εἰς τὸ κονάκι καὶ ἐφώναζε μὲ φωνὲς ἀπελλιπτικαῖς. Εἶδε λοιπὸν ἓνα νοικοκύρη, ποῦ τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν ἐλυπήθη, γιατί ὄχι μόνον τὸν ἐδαιρναν, ἀλλὰ ἐκάθητο καὶ ἓνας Τούρκος στὰ στήθη του καὶ σὲ κάθε μιά ξυλιά ποῦ ἔτρωγε ἀνεκαθήτο μὲ ὀρμὴ ὁ Τούρκος εἰς τὸ στήθος του, τόσο, ποῦ ὁ καϊμένος ὁ νοικοκύρης ἐβγάει αἶμα ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Παναγῆς λοιπὸν τὸν ἐλυπήθηκε καὶ ἔτρεξε στὸ Μπέη καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀμάν, ἐφέντημ, χάρισε μου τῆς δέκα ξυλιές, ποῦ ἔχουν ἀκόμα νὰ τοῦ δώσουν». Καὶ ἐκείνος ἐφώναξε: «Χαῖ, χαῖ, σηκώστε τον ἀπ' ἐκεῖ καὶ στρώστε τὸν γούναρη».

Διαμαρτύρεται ὁ γούναρης, φωνάζει: «Ἄσε, Μπέη μου, τὰ χωράτά»... κλαίει τοῦ κάκου. Τοῦ ἔδωσαν καὶ αὐτοῦ δέκα καλὲς ξυλιές καὶ τοῦ εἶπεν ὕστερα ὁ Μπέης: «Ἄλλη φορά νὰ μάρης νὰ κὺττά-ξῆς τὴ δουλιὰ σου καὶ νὰ μὴ ἀνακατεῦσαι σὲ ξένες δουλιές»... καὶ ἔτσι ὁ καϊμένος ὁ γούναρης πῆγε κακῶς ἐχοντας στὸ σπίτι του.

Η ΚΕΛΛΙΩΤΙΣΣΑΙΣ

Εἰς τὰς Ἀθήνας κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἦτο ποῦ νὰ μὴ εἶχε σπίτι ὅσο πτωχὸς καὶ ἂν ἦτο ἔλεγε: «Ἄς πάω στὸ κουρζοῦρι μου» καὶ ἐννοοῦσε τὸ σπιτάκι του. Ἐὰν καμμιά γυναῖκα ἔμενε χήρα καὶ ἦτο ξένη καὶ δὲν εἶχε κανένα προστάτην ἐφρόντιζαν οἱ ἐνορίται καὶ οἱ πεῖο καλοὶ τῆς γειτονιάς καὶ τῆς ἔκτιζαν ἓνα κελλι στὴν αὐλήν

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

Γέλως μανιακός.—Γέλως σπασμωδικός.—Γέλως νευρικός.

τῆς ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο γύρω γύρω τῆς ἐκκλησίας ἦσαν κελλιὰ, γὰ τῆς πτωχαῖς, τῆς *κελλιωτίσσαις*, ὅπως τὰς ἔλεγον. Τῆς ἔστελλαν δὲ τῆς πτωχῆς καὶ φαγητὰ καὶ ρούχα οἱ ἐνορίται καὶ χρήματα τῆς ἔδιδον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ εἶχαν δὲ μεγάλο κακὸ καὶ ἦτο προσβολὴ ὅλης τῆς γειτονιάς νὰ πεινᾷ ἄνθρωπος στὴν ἐνορία τους.

ΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ ΑΛΗ

Ὁ Χατζῆ Ἀλῆς ἐβάζε μὲ τρόπο δικῆς του γυναῖκες στὰ λουτρὰ νὰ τοῦ μαρτυροῦν τῆς ἔμμορφες. Ὁ Σταμάτης Σαρρῆς εἶχε πάρει ὠραιότατην γυναῖκα· αἱ γυναῖκες τὸ ἐμαρτύρησαν εἰς τὸν Ἀλῆν. Δὲν χάνει καιρὸν αὐτὸς, φωνάζει τοὺς *τζοχανταρέους* του καὶ τοὺς λέει τὸ βράδυ νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὴν φέρουν χωρὶς ἄλλο. Μία ὅμως ἀπὸ τὰς γυναῖκας τοῦ Ἀλῆ ἦτο ψυχοπαῖδα τοῦ Σαρρῆ καὶ τρέχει ἀμέσως καὶ λέγει εἰς τὸν Σταμάτην. «Ὁ Χατζῆ Ἀλῆς θὰ στείλῃ τὸ βράδυ νὰ ἀρπάξῃ τὴν κυρὰ Ἐργίνα καὶ ν' ἀνοίξῃς τὴν γῆ νὰ τὴν κρύψῃς». Τὸ εἶπε καὶ ἔφυγε φοβουμένη μήπως κανεὶς τὴν προδώσῃ. Ὁ Σαρρῆς ἀμέσως δὲν χάνει καιρὸν τὴν ντύνει τούρμισσα, τὴν ἀνεβάζει σὲ ἄλογο πηδῆσει κα' αὐτὸς σ' ἓνα μουλάρι καὶ τραβᾷ μιά καὶ στὴ Λειβαδιά. Καθὼς ἐνύκτωσε οἱ *τζοχανταρέοι* κτυποῦν τὴν πόρταν τοῦ Σαρρῆ, πὼς καὶ δηθεν θέλουν νὰ τοῦ ποῦν· οἱ δούλοι εἶπαν πὼς ὁ ἀφέντης τοὺς ἔχει μέρες ποῦ ἔφυγε γὰ τὴν Πόλι. «Δὲν περᾶζει μιλῶμε τῆς Κυρᾶς», εἶπαν ἐκείνοι. «Καὶ ἡ κυρὰ μας λείπει» εἶπαν οἱ δούλοι. *Οἱ τζοχανταρέοι* δὲν ἐπίστευσαν καὶ ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν· φάγουν δὲν βρίζουν κανένα..... Ὑστερα ἀπὸ

—Δὲν ἐξαπατῶ πειὰ ἀδελφεοῦ σου νὰ μὲ χρονοῶνῃς.

—Καὶ γιατί;

—Νὰ! Προχθὲς ἤμουνα τόσο πτωχὸς ποῦ μόλις πῆρα δέκα κερμὰ ἐπληρώσα ὅλα τὰ δανεικά μου!

από κάμποσο καιρό ἐγύρισε ὁ Σαρρῆς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄφησε τὴν γυναῖκα του στὴ Λειβαδιά καὶ ἐπειδὴ εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Χατζῆ Ἀλῆς εἶχε λησμονήσει τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ἀλῆς ὅμως δὲν ξεχνούσε εὐκόλα καὶ ἅμα ἔμαθεν πὼς ἐγύρισε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστειλε καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ κονάκι καὶ τὸν σακάτησαν στὸ ξύλο καὶ ἀφοῦ ἔπεσε ἀναίσθητος τὸν ἐπῆραν μεριζοὶ καὶ τὸν ἐπῆγαν στὸ σπίτι του μισοπεθαμένον. Τότε ἐπροσκάλισαν τοὺς γι-ατροὺς, οἱ ὅποιοι εἶπαν καὶ ἔσφαζαν πρόβατα καὶ τὰ ἐγδαρναν καὶ καθὼς ἦτο ζεστό τὸ τομάρι τὸν ἐτύλιγαν μέσα. Ἐπειτα τὸν ἐφορῶσαν τὸ κρύο νερὸ καὶ ἀνέζησε. Ἄλλ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἔπασχε καὶ ἀφοῦ ἐσκότωσαν τὸν Χατζῆ Ἀλῆ, τότε μόνον ἔφερε καὶ τὴν γυναῖ-κα του εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1851, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ὑπανδρευθῆ, ἡ μητέρα μου εἶχε κατέβει ἕνα πρωὶ εἰς τὸ προπόδι τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ ἐστέκετο πλησίον τῆς στέρνας καὶ κατὰ ἔβλεπε ὕστερα μὲ ἐφώ-ναξε καὶ κατέβηκα καὶ ἐγὼ κάτω με ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ με πῆγε εἰς τὴν στέρναν καὶ μοῦ εἶπε: «βλέπεις, παιδί μου, πόσο πολὺ νερὸ τρέχει μέσα στὴ στέρνα; Ἐτσι ἔτρεχεν ὅλη τὴν νύκτα.» «Βλέπω», ἀπεκρίθην, χωρὶς νὰ ἐννοήσω διατὶ μοῦ ἔλεγε τοῦτο. «Ἐ, μοῦ λέγει, τόσο νερὸ ἔτρεξε καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐγέμισε ἡ στέρνα καὶ τὰ ψαρά-κια κοντεύουν νὰ ψοφίσουν. Κύτταξε τώρα καὶ τὸ βούλωμα τῆς στέρνας πὼς ἀναγλύφει... νὰ πὼς χάνεται τὸ νερὸ, χωρὶς τὰ τὸ κα-ταλαβαίνῃ κανεὶς. Ἐτσι εἶναι καὶ ἡ γυναῖκα, ὅταν δὲν εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ ὅσο καὶ ἂν κουβαλῆ ὁ ἄνδρας τῆς, ἂν δὲν οἰκονομῇ καὶ ἡ γυναῖκα, τὸ σπίτι χάνεται. Ὁ ἄνδρας, ἂν κουβαλῆ μὲ τὸ κοφίνι καὶ ἡ γυναῖκα, ἂν σκορπίσῃ μὲ τὴ βελόνα προκοπὴ δὲν γίνεται... Πρόσεξε νὰ εἶσαι οἰκονόμα»....

Μεταξὺ δύο συνοίκων:
 — Ἀγαπητέ μου, ἀνέβηκα διὰ
 νὰ μὲ δανείσης ἕνα δεκάριον.
 — Ὁ ἄλλος. — Περίεργον καὶ
 ἐγὼ ἤμην ἔτοιμος νὰ κατέβω
 νὰ σοῦ ζητήσω ἄλλα τόσα.
 — Τότε;
 — Τότε εἴμεθα κίτ.

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΛΟΥΚΑ ΖΩΓΡΑΦΙ ΘΕΙΣΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πέντε τοιαῦτα εἰκόνες μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Ἡ πρώτη σταλείσα εἰς Ἱερουσόλυμα ὑπὸ τῆς Εὐδοκίας εἰς τὴν Πουλ-χερίαν ἐν Κηπόλει διεσώζετο μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων. Δευτέρα εἰκὼν τῆς Θεομήτορος σώζεται εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου καλουμένη ἡ **Μεγαλοσπηλαι ὄτισσα**. Τρίτη εἰ-κὼν εὐρίσκεται εἰς τὴν παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα μονὴν τοῦ Σουμελά. Τετάρτη εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ μονὴν τοῦ Κύκκου καλουμένη ἡ **Κυκ-κώτισσα** καὶ ἐπίστε **Ἐλεοῦσα**. Καὶ τέλος πέμπτη εἰς τὴν πόλιν Βίλναν τῆς Ρωσσίας διορηθείσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατό-ρων καὶ ὀνομαζομένη **Ἐλεοῦσα**. Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ καὶ ἰδίως αἱ ἐν Ἰ-ταλίᾳ παρουσιαζόμενα ὡς γνήσια εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον κακῶς-λοι ἀντιγραφαί.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦτο Σύρος τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ἐπάγ-γελμα ἰατρός. Συνέγραψε ἑλληνιστὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἀπέθανεν μαρτυρήσας εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοι-ωτίας, ὁπότεν ὁ Κωνσταντῖνος υἱὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μετέφερε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Λεῖψμον εἰς Κωνσταντινούπολιν.

ΓΙΑΤΙ;

Πέ μου, γιατί
 Περῶ χωρὶς Ἐσένα,
 ζωὴ φριχτή;

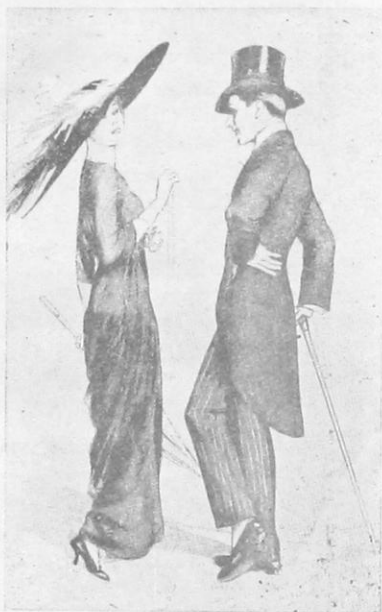
Γιατί πονῶ
 Κ' ἀδιάκοπα στὰ ξένα,
 γιατί θρηῶ;

Γιατί φωνιά
 Γενῆκαν τὰ φιλιὰ Σου,
 νὰ καὶν βαθειά;

Γιατί φριχτή
 Ζωή, περῶ μακρὰ Σου,
 πές μου—Γιατί;

Α. ΚΑΤΖΟΥΡΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΩΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

³Εκεῖνος—Δεσποινίς! ἀπόψε εἶσθε τὸ μαργαριτάρι τῆς πλάξ!

³Εκείνη—Μὰ γι' αὐτὸ τότε μοῦ κολλήσατε οὐκ στρεῖδι;

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ
ΚΑΙ ΟΡΚΟΙ

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει συνήθεια νὰ σφάζεται ἐπὶ τῶν νέων θεμελίων ἕνας κόκκορας ἢ κάπιο τέλος πιτηρόν. Ἡ θυσία αὕτη γίνεται διὰ νὰ ματωθῇ τὸ σπῆτι καὶ νὰ μὴ ἐνοχλῇ τὸ στοιχειὸ τὴν νέαν κατοικίαν.

Ἡ συνήθεια αὕτη ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Παραλείπομεν τὴν συνήθειαν τῶν νεανίδων αἰτίνας τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου χύνουσι μολύβι ἢ τραβοῦν τὸν Κλήδονα καὶ ἰσάμεθα εἰς ἄλλας δεισιδαμονίας ὅπως εἶναι ἀνίχνυσι τοῦ μέλλον-

τος διὰ τῆς ὁμοπλάτης τοῦ προβάτου. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαντείας ἐν χρήσει ἐν τῇ Κορινθῇ εἶναι ἀρχαιότατον διότι καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν ἦτο γνωστὸν ἀφοῦ ὁ Μ. Ψελλὸς ἔγραψε πραγματείαν «Περὶ ὁμοπλατοσκοπίας».

Τὸ βάσκαμα ἐπίσης ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ πύθουν τρεῖς. Διότι καὶ ὁ Θεόκοιτος λέγει πον α'Ως μὴ βασκανθῶ, τρεῖς ἐς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον».

Σκόρδο! **Σκόρδο!** ἔλεγον ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι ὅπως καὶ νῦν ὅπου, ὡς γνωστὸν λέγομεν «**Σκόρδο στὰ μάτια σου**». **Νὴ Δία!** **Μὰ Δία!** ὠρχίζοντο οἱ ἀρχαῖοι. **Μὰ τὸν Θεὸν** λέγομεν οἱ νεώτεροι. Τὸ δὲ **Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι!** ἔγινε εἰς ἡμᾶς **Μὰ τὴν ψυχὴν τῶν ἀποθαμένων μου!**

Δὲν εἶναι ἀλήθεια περιεργοτάτη αὕτη ἡ ἐμμονὴ τῶν νεωτέρων εἰς τὰς παραδόσεις τῶν προπατόρων μας;

ΘΕΩΡΙΑ ΠΡΟΣ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΝ

- "Ἄμα ἰδῆς στρατὸν πολλὸν νὰ ἐπέρχεται, κατ' ἐπάνω σου, τί θὰ κάμης;
- Μά... θὰ ὑποχωρήσω, κύριε ὑπολοχαγέ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

"Α! μὰ πλέον δὲν σὲ ὑποφέρω. Γιὰ γκε· ἤγγικεν ἡ τελευταία ὥρα καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια.

— Τελευταία ὥρα; Ψέμματα θὰ εἰπῆς πάλι. "Αρτα!.....

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ

Τοῦ Φραντζῆ, τοῦ περιφήμου ἱστορικοῦ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ τέλος ὑπῆρξε δυστυχῶς ἄξιον τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον μᾶς ἀφῆκε. Καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει κάποιον, εἰς τοιαύτην ἔνδειαν εἶχε φθάσει περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του καὶ εἰδικῶς κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 6976 ἀπὸ κρίσεως νόσου, ὥστε μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι καὶ κατατρύχόμενος ὑπὸ φοβερῶν ρευματικῶν πόνων, ἄσπετος, ἄσπιτος ἐνδεὴς ὥστε νὰ μὴ ἔχη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πεπλάτωμένον ἱματισμόν του, κατήντησε νὰ ζητήσῃ ὡς χάριν νὰ τὸν δεχθῶσι εἰς ἓνα μοναστήριον ὡς μοναχὸν εἰς ὃ εἰσελθὼν μετενομάσθη Γρηγόριος. Ἐκ τοῦ Μοναστηρίου τούτου φαίνεται διὰ παρηκολούθησε τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ περιέγραψε, περισοδείησις τῆς περιγραφῆς ταύτης μέχρις ἡμῶν.

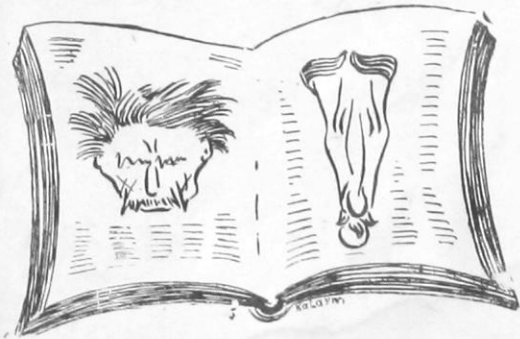
ΠΟΤΕ ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου 1828 ἐξεδόθη ἐν Πόρῳ ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καποδιστριαῖον ψήφισμα περὶ συστάσεως ταχυδρομείων. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐκτέλεσιν κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1829 διορισθέντος γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀλεξίου Δουκοπούλου ἡ πρώτη τῆς Ἑλλάδος Ταχυδρομικὴ σύμβασις ἐγένετο τὴν 23 Φεβρουαρίου 1834 μετὰ τῆς Αὐστρίας (δι' ἰστιοφόρων πλοίων).

ΠΟΥ ΕΤΥΠΩΘΗΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Τὰ πρῶτα ἑλλην. γραμματοσημα ἐτυπώθησαν εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιμελείας. Ἐτέθησαν δὲ διὰ πρώτην φορὰν εἰς κυκλοφορίαν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1861.

Κατόπιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τύπων ἐγένοντο ἀνατυπώσεις ἐν Ἀθήναις μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 1862 μέχρι τοῦ 1875 ἐγένοντο τόσον οἰκτραὶ ἀνατυπώσεις ὥστε ἠνάγκασαν τὸ τότε ὑπουργεῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου Β. Δ. νὰ ὀρίσῃ νέας κλάσεις γραμματοσήμων, τὰς ὁποίας ἐτύπωσε ἐν Παρισίοις, μετὰ πολλῆς ὡς καὶ πρότερον ἐπιμελείας.

Ἡ νεωτάτη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ μαῦραι τῆς σελίδος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ
Η ΕΞΕΛΕΙΞΙΣ ΤΟΥ ΨΗΛΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΜΟΥ

Φθάνει.....και τ' αποφάσισα εσένα να μισήσω
μ' όσα φαρμάκια υπάρχουνε, με αυτά να σε ποτίσω
και να σε ιδώ να βγάιν άφρους το άπιστό σου στόμα
όπως το φεϊδι σέρνεται, να σέρνεις στο χώμα...

Σάν τ' οσνλι να ονάζεις, και σάν τρελλή να τρέχεις
στιγμή και ώρα ανάπαισι, ποτέ σου να μην έξεις
Παντέρμη να δέρνεις, σάν άδικη κατάρα
νάχης του γάμου το καιμό, του στεφανιού λαχάρα.

Και αν ποτέ το χελι σου, για μία στιγμή γελάση
σε λήπη απαρηγόρητη το γέλιο να ξεσπάση
λείψανα, χάρο, μηνύματα, να βλέπης στα όνειρά σου
φόβος και τρώμος να ξυπνά, την άσπλαγχη καρδιά σου

Πόνους άμέτροτους ν' άκοῦς, ποτέ να μη ανασένης
αίώνια να ψυχολαχῆς, αλλά να μη πειθαίνης !!...
έτσι να ζήσης άπιστη, όσους θα ζήσης χρόνους,
αχώριστη απ' τα βάσανα πίκραις, καύμοῦς και πόνους!...

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΕΜΑΧΙΑ 9

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΣΑΡΩΘΡΟΥ

Ο εὐθυμογράφος Ἰωάννης Σουΐφτ, συγγραφεὺς τοῦ κατωτέρω διηγήματος, ὑπέγραψεν ὁ μόνος ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν γραφάντων κατὰ τὸν 16ον—17ον αἰῶνα, ὅστις ἀντεπροσώπευσε τὸ καθ' αὐτὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐλευστικότητι τῆς διηγήσεως ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀποκρουστικότητι, λόγῳ τῆς ὑπερβαλοῦσης εἰρωνείας τοῦ τῆς φθαναύσεως μέχρι ἀγριότητος καὶ πολλαῖς καὶ πῆραν ταύτης.

Ὁ Σουΐφτ, ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ τὸν ἀναγνώστην ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τῆς λαϊκῆς Μπέοκλεῦ, παρενόβαλε τὴν κατωτέρω διήγησιν μεταξὺ τῶν σελίδων τῶν ὁποίας ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀναγνώσῃ μεγαλοφώνως.

Ἡ Λαϊκὴ ἐκλαβοῦσα τὴν διήγησιν ὡς ἀποτελοῦσαν μέρος κάποιου ἠθικολογικοῦ βιβλίου κατ' ἀρχάς ἐνεθουσιάσθη· ἀλλὰ κατόπιν ἐξαχθεῖσα τῆς πλάνης ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν καλοθελητῶν ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Σουΐφτ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, ἀποθανόντα ὀλίγον κατόπιν τῷ 1715.

Αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν ραβδί τ' ὁποῖον κατάκειται ἄδοξον εἰς μίαν γωνίαν τὸ εἶχα ἰδεῖ ἄλλοτε νὰ θάλλῃ εἰς ἓνα δάσος. Ἦτο πλήρης ἱκμάδος καλυπτόμενον ὅλον ἀπὸ κλάδους καὶ ἀπὸ φύλλα. Τώρα δὲμος θὰ ἦτο ματαιοπονία μου νὰ θελήσω νὰ παλαίσω μὲ τὴν φύσιν καὶ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ συγκολλήσω

ἐξ νέου αὐτὴν τὴν δέσμη τῶν σχοίνων ἐπὶ τοῦ ἀποξηραμέ-
νου κορμοῦ τοῦ ποτὲ δένδρου. Καὶ ἐνῶ πρῶτα εἶχε τοὺς κλώ-
νους τοῦ ἀπὸ πάνω καὶ τὸν κορμὸν ἀπὸ κάτω, ἤδη ἀπ' ἐναν-
τίας ἔχει τὸν κορμὸν ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς κλαδίσκους ἀπὸ
κάτω. Καὶ ἔτσι ἔγινε ὁ σκλάβος τῆς πρώτης λυγδιάρας καὶ
κατὰ τινὰ ἰδιοτροπίαν τῆς εἰμαρμένης ὁ ρόλος του ἔγκειται
εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τ' ἄλλα ἀντικείμενα καθαρὰ ἐνῶ αὐτὸ τὸ
ἴδιον ὀφείλει νὰ εἶναι ὄυπαρὸν. Καὶ ἀφοῦ ἐχρησιμοποιοῦν-
θῃ μέχρι ἐξαντλήσεως ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν εἶναι προωρισμένον ἢ
νὰ πεταχθῇ εἰς τοὺς δρόμους ἢ καταδικασμένον νὰ ἀποδώσῃ
καὶ κἀποὶν τελευταίαν ὑπηρεσίαν νὰ ἀνάψῃ δηλαδὴ φω-
τιάν χρησιμεῖον ὡς προσάναμα....

Βλέποντας ταύτην ἐστὲ-
ναξά καὶ εἶπα: **Ἰεσσα-
λῶς καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶ-
ναι μία σκοῦπα.**

Ἡ φύσις τὸν ἔπλασε
σφριγῶντα καὶ ρωμαλιῶν
καὶ μὲ μαλλιά ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς, ὅπως δηλαδὴ εἶχε
πλάσει καὶ αὐτὸ τὸ δέν-
δρον πλήρες ἀπὸ πρασί-
νους κλάδους. Ἦλθε ὅμως
ἡ ἡμέρα ὅπου ὁ πέλεκυς
τῆς ἀκολασίας ἦλθε καὶ κα-
τέσφησε τοὺς πρασίνοὺς αὐ-
τοῦ κλαδίσκους μὴ ἀφήσας
παρὰ τὸν κεντὸν αὐτὸν τοῦ
δένδρου καὶ αὐτὸν ἀποξη-
ραμένον. Ἀλλὰ καλυφθεὶς
ἀμέσως μὲ περοῦκιν ὁ ἄν-
θρωπος ὑπερηφανεύεται νῦν
διὰ τὴν δέσμη τῶν πουν-
τραρισμένων αὐτῶν τριγῶν
του. Ἄν ὅμως, κατὰ τὴν ἰδί-
αν στιγμὴν τὸ σάρωθρον
ἀπεφάσιζε νὰ κάμῃ ἀντεπι-
δειξιν εἰς τὸν ἄνθρωπον
καὶ νὰ αὐτοὑπερηφανεύθῃ

—Τί εἶνε, Καρπαζάκη, ὁ ἐπι-
τραμένος Ἕλληνας;

—**Μαθητῆς.**—Μετοχή.... π α
θ η τ ι κ ῆ.

—Ποῦ πέρονει ἡ ν α θ ι π λ α-
σ ι α σ μ ὸ;

—**Μαθητῆς.**—Στὸ μισθὸ καὶ
ἔννο.

—Καὶ ποῦ κ λ ε ἴ ν ε τ α ἰ;

—**Μαθητῆς.**—Στὴ Πρωσεία.

διὰ τὰ ἀποκόμματα τῶν σχοίνων τὰ ὁποῖα ἔφερε ποτε καὶ τοῦ-
το καὶ νὰ κάμῃ μάλιστα καὶ τὸν ὄραϊον μὲ τὴν σκόνην τὴν
ὁποῖαν πάντα ἔχει ἐπάνω του τὴν προερχομένην πιθανὸν ἀπὸ
τὸ δωμάτιον τῆς ὄραιότερας ἀριστοκρατίδος δὲν θὰ εἶχουμεν
τὸ δικαίωμα νὰ τὸ περιφρονησωμεν ὡς καλοὶ ἐκτιμηταὶ
ὅπου εἴμεθα τῆς προσωπικῆς μας τελειότητος καὶ ἐπιτιμητὰ
τῶν ἐλαττωμάτων τὰ ὁποῖα διακρίνομεν πάντα εἰς τοὺς ἄλ-
λους;

Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ εἰπῆτε, ἕνα σάρωθρον, τὶ σέσιον
ἔχει μὲ τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ δὲν εἶναι ἄλλο τοῦτο παρὰ ἢ
εἰκὼν ἐνὸς δένδρου τ' ὁποῖον ἴσταται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ
κάτω. Ἄλλ' εἶπατέ μου, παρακαλῶ, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος;
Τί ἄλλο παρὰ ἕνα πλάσμα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ κτήνος διατάσ-
σει διαρκῶς τὸ λογικὸν καὶ ἔχον τὴν κεφαλὴν πάντοτε εἰς
τὴν θέσιν τῶν ποδῶν ἔρπει ἐπὶ τῆς γῆς!

Παρ' ὅλα του δὲ τὰ σφάλματα, αὐτοχειρωτονεῖται πάντοτε
κριτῆς τῆς οἰκουμένης, μεταρρυθμιστῆς τῆς καταρῆσεως,
πλανόδιος προστάτης τῶν ἀδικουμένων ἔτοιμος ν' ἀνακινήσῃ
ὅλας τὰς βρωμερότητας τοῦ κόσμου, πρόθυμος νὰ ἐγειρῇ
σύννεφα κονιορτοῦ ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε μόνον τοιοῦ-
τον, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ οὕτω κορυμμένας καὶ ἀηδεῖς ἀνηθι-
κότητας.... Λαμβάνει πάντοτε τὰ μέτρα του νὰ καλυφθῇ αὐ-
τὸς ἀπὸ τὰς βρωμερότητας ἀπὸ τὰς ὁποίας διατείνεται ὅτι
προτίθεται νὰ καθαρῶσιν τὸν κόσμον. Διέρχεται τὰς τελευταίας
ἡμέρας τῆς ζωῆς του εἰς τοὺς πόδας γυναικῶν, καὶ γενικῶς
τῶν ὀλιγότερον τιμίων.... διὰ νὰ ἐξαντληθῇ τελείως ὅπως ὁ
ἀδελφός του τὸ σάρωθρον. Καὶ κατόπιν ἢ εἶναι ἐξητλημένος
ἢ ῥίπτεται εἰς τὸν δρόμον ἢ χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ ἀνάψῃ
τὴν φωτιάν μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ ζεσταθοῦν οἱ ἄλλοι....

ΠΩΣ ΕΛΕΓΟΝΤΟ ΠΡΩΤΑ ΟΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙ

Οἱ συμβολαιογράφοι πρὸ τοῦ 1834, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστά-
σεως, πρὸ καὶ κατόπιν αὐτῆς ἐκαλοῦντο «Μνήμονες».

Μετονομάσθησαν δὲ συμβολαιογράφοι ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ
εἰδικῶς διὰ τοῦ νόμου τῆς 21ης Ἰανουαρίου τοῦ 1834.

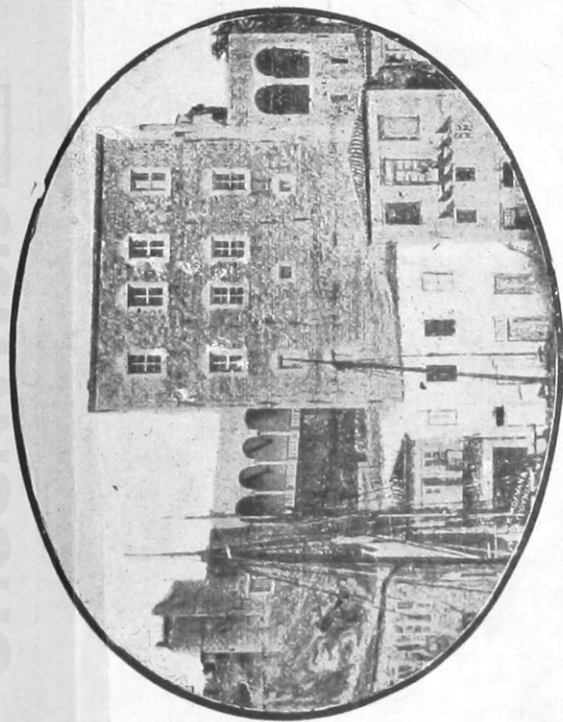

Ο ΝΟΡΒΗΓΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ
ΒΓΙΟΡΣΩΝ

ΠΟΙΟΝ ΗΤΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ 1828 μοναδικὸν σύμβολον τῶν δημοσίων σφραγίδων ἐπεκράτησε νὰ εἶναι ἡ «Ἀθηνᾶ». Ἐλθόντος ὅμως τοῦ Κυβερνήτου ἀντικατεστάθη τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἀναγεννωμένου Φοίνικος, ὅστις ἦτο σύμβολον τῶν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Παλαιᾶς ἐκπαιδευομένων νέων ἐκ Κρήτης καὶ ἐπτανήσου.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ Κυβερνήτης ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον ἔλαβε γνῶσιν τοῦ συμβόλου τούτου. Καὶ διὰ τοῦτο κατελήθον κατόπιν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν τὸ ἐλησμένον ἀλλὰ τὸ ἐπέβαλε εἰς τὰς τότε ἐπαναστατικὰς ἀρχάς.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΤΟΜΠΑΖΗ ΕΝ ΥΔΡΑ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Στὸν ἅγιον ἐφάνη ἔμπρὸς Ἑγούμενος θρημμένος
Ὡσάν... ὡσάν καλόγερος καὶ λίγο σὺν πιομένος,
Γιατὶ ἄπάνω πέθαινε σὲ φοβερό μεθύσι
Κ' ἢ ζάλη ἀζόμη τοῦ κρασιοῦ δὲν εἶχε τὸν ἀφήσει.
—«Νᾶχωμε καλὸ ρώτημα! ποῦ βιαστικὰ πηγαίνεις;
Θαρρεῖς εἰς τῆς κουμπάρας σου τὴν κάμαρα πῶς μπαίνεις;
Ὁ ἅγιος ἐφώνησε γὰ νάμπης πρέπει πρώτα
Καὶ τὰ σὲ ρωτήσωμε» κ' εἶπεν ἐξένος: «Ρώτα». —
«Τὶ τὰ ζωτήσω; Οὐφ! κρασί, τοῦ εἶπε, ρετινιάτο
Βρωμῆς, ἐδολογημένε μου, τραβήξον πάρα κάτω.»
Κ' ἔβαλε στὴν ἁγία του τὴν μῆτη τὸ μανδῆλι.
Κόντεψε τὸν καλόγερο σὸ διάβολο νὰ στείλῃ.
—«Πλὴν..... πές μας, εἶπε, σὶ ἅγιο ποῦ ζοῦσες μοναστηρι;
Γιατὶ δὲν ἀποκρίνεσαι καὶ κλειδώσες τὸ στόμα;
Φαίνεται τ' ἀντικλεῖδι του πῶς εἶναι τὸ ποτήρι;
Καὶ εἶπεν ὁ καλόγερος— «Ἀνίσως ζοῦσ' ἀκόμα,
Καὶ τὰ ἔχαμνα». —«Γιὰ δές· ὁ χάρος τί σοῦ φκιάνει;
Ἐξήγητα χρόνων ἀνθρώπος, τί δύναται τὰ κἀνῆ!.....
Πλὴν καὶ τὰ ἐπρόφτασες ἐσύ, Ἑγούμενέ μου»
Καὶ ἀπεκρίθη—«Προσευχὴ δὲν ἄφησα ποτὲ μου,

Ὁ ἅγιος Πέτρος φρουρῶν τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου βλέπει διαφόρους φυχὰς ἐρχομένας, ἐξ ὧν τὰς μὲν δέχεται, τὰς δὲ ἀποπέμπει· μεταξὺ τῶν πολλῶν προσέρχεται καὶ ἡ τοῦ Ἑγούμενου.

Προσεύχουμαν γοναισιτός.»—«Μπρὸς σὸ βαρέλι ξέρω.
Τίποτε ἄλλο σὸ θεὸ δὲν ἔχεις ν' ἀναφέρω;»
—«Τὶ ἄλλο ἀπὸ τὴν προσευχή; τοῦ εἶπε μ' ἀπορία»
«Α, γαί οὔτε σαρακοσιτὴ ἐπάτησα καμμία.»
—«Εἶδες θυσία! ἔκραξεν ὁ ἅγιος· χαβιάρι»
«Ἐτρωγε καὶ ἀγοτάραχο γιὰ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι....
Πλὴν καὶ Λουζούλου στόμα

Ὅπως ἐσεῖς νηστεύετε δὲν πάσχασεν ἀκόμα!
Πλὴν τῆς νηστείας ἄφησε, τὸ ξύδι καὶ τὸ λάδι
Γνωρίζω τὰ στομάχιά σας, γνωρίζω καὶ τὸν ἄδη....
Ὅλα τὰ ξέρω· ἦτανε κραιπάλη ἢ ζωὴ σου,
Μοιχεία τὸ κρεββάτι σου, ντροπὴ κάθε στιγμὴ σου.
Τὸ μοναστηρι ἐγδυνες καὶ ὄλα τὰ κλεμμένα
Τάθαρες, δίχως κἂν πωχὸ ποτὲ τὰ νύσης ἔνα.
Καλὸ ποτὲ δὲν ἔχαμες, ἂν καὶ πολλὰ μποροῦσες·
Γιὰ τὸ τραπέζι, τὸ κρασί καὶ τὴ γυναικα ζοῦσες.
Δὲν ἐξεμέθυσες ποτὲ εἰς ὅλη τὴ ζωὴ σου,
Καὶ μεθυσμένη ἡ ψυχὴ ἐβγήκε ἀπ' τὸ κορμί σου!
Ὅς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο κρυφὰ περιγελοῦσες
Κι' ἀπ' ὄλα μόνο τοῦ Κατὰ τὸ θαῦμα ἐννοοῦσες.....
Φύγε, μακρονά μου πήγαυε σ' ἀγκάθια καὶ τριβόλους»
Καὶ εἰς τοὺς ἀνυπόμονους ἐστράφηκε διαβόλους.
—«Κύριοι, εἶπε, πάρτε τὸν ὄσιον κοντὰ σας·
Μὴ βλέπετε τὸ σχῆμα του τὰ ὄρασα τὰ πλατεῖά του
Δικὸς σας εἶναι κέρατο ἀπὸ τὰ κέρατά σας.....»
Καὶ σ' ἄλλη ἔπεσε ψυχὴ ἢ γρήγορη ματιὰ του.

—Βοῦ γυναικα ἄσον! Θὰ βάλω ν τὸν φόρον σὰ καπέλλα σας.

—Σάμπως νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὰ ὄσα βάζοι με ἐπάνω μόνες μας!

ΔΙΑΤΙ Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Ἐνὼ πολλὰ καὶ ἐκτενεῖς περὶ σημαίας διατριβαὶ καὶ μονογραφίαι ὑπάρχουσιν εἰς ἄλλα ἔθνη, οὐδεὶς δυστυχῶς παρ' ἡμῖν ἐγγράφη περὶ τοῦ σπουδαίου καὶ ἐνδιαφέροντος θέματος τούτου. Διὰ τῶν γραμμῶν τούτων ἡμεῖς σκοπεύομεν να παρᾶσχωμεν πληροφορίας πινὰς μόνον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας ἢ μᾶλλον καὶ δώσωμεν νύξιν πρὸς εὐρύτεραν συζήτησιν.

Πρὶν ἢ ἐπιληφθῶμεν τοῦ κυρίου θέματος, καλὸν νομίζομεν ἅ μνημονεύσωμεν δύο τῶν σημαιῶν τῆς Ἐπαναστάσεως· τὴν ὑψωθείσαν ἐν Πάτραις τὴν 25 Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ πολλὰ ἄλλα πόλεις παρεδέχθησαν καὶ τὴν τῶν Σπετσῶν τὴν ὑψωθείσαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆ 2 Ἀπριλίου 1821. Ἡ ἐν Πάτραις ὑψωθείσα σημαία ἦτο ὁλόκληρος χρώματος λευκοῦ ἔχουσα σύμβολον τὸ τοῦ Ἐφοδιαστικοῦ τῶν ἱερῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας· ἐπ' αὐτῆς ὑπῆρχε σφραγὶς κεκοσμημένη διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, κύκλω φέρουσα κλάδον δάφνης καὶ τὴν πολυσήμαντον ἐπιγραφὴν «Σφραγὶς Ἐλευθερίας». Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, δι' ἧς συνεδέοντο βεβαίως ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐλευθερία, ἐσημαίνεν ὅτι ὁ Ἕλλην, ὡς σφραγίζεται θρησκευτικῶς διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, οὕτω καὶ πολιτικῶς διὰ τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ ἐπαναστατικὴ δὲ τῶν Σπετσῶν σημαία ἦτο κυανόχρους ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ ἡμισέληνον πρὸς τὰ κάτω βλέπουσαν, ἄνωθεν δὲ αὐτῆς τὸν τίμιον Σταυρὸν, δεξιόθεν τοῦ Σταυροῦ ἄγκυραν ὀρθίαν, ἐφ' ἧς ἦτο περιτετυλιγμένος ὄφις, ἀριστερόθεν λόγχην καὶ γλαῦκα συμμαζευμένας ἔχουσαν τὰς πτέρυγας.

Ἡ γύρωθεν αὐτῆς ταινία, τὰ σύμβολα ταῦτα καὶ αἱ περὶ αὐτὰ λέξεις «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» ἦσαν ἐρυθρόχροα. Ἐκ τῶν συμβόλων τούτων ὁ μὲν σταυρὸς ἐδήλωε τὴν ἱερότητα τοῦ ἁγῶνος, ὁ ὄφις τὴν δικαιοσύνην καὶ ἡ γλαῦξ τὴν φρόνησιν.

* Ἄπαντα τὰ ἑλληνικὰ παράσημα εἶναι δίχροα κυανόλευκα, διότι

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ... ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΥΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΚΟΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΡΑΧΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

Συνανατάται συνήθως εἰς τὰ λογηματοκιβώτια τῶν Τραπεζῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τῆς ταῖπες ἐπίων ὀικονομικῶν ἀξιοματικῶν καὶ καθ'..... ὑπνοῦς εἰς τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλλήνων.

δύο μόνον χρώματα, τὸ κυανοῦν, καὶ λευκόν, ὡς ἔθνικὰ ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐψηφίσθησαν ὑπὸ τῶν ἔθνικῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν συνελύσεων καὶ κατόπιν, μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἔθνους, διὰ νόμων ἀπεκρῦθησαν.

Ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ πρώτη ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις διὰ τοῦ ὀργανικοῦ αὐτῆς νόμου τῆς 1 Ἰανουαρίου 1822 ὥρισε ὡς χρώματα τῶν σημαίων τὸ κυανοῦν καὶ λευκόν. Καὶ γεννάται ἡ ἄπορία, διατι τὰ χρώματα ταῦτα οἱ ἀποτελοῦντες τὰς συνέλεύσεις ἐκείνας φίλοπάτριδες ἄνδρες, ὡς ἔθνικὰ παρεδέχθησαν καὶ τίς ὁ λόγος τοῦ σχηματισμοῦ τῆς σημαίας δι' ἑνῆα παραλλήλων, καὶ παρεμβομένων τῶν χρωμάτων, ταινιῶν. Καὶ πολλὰ μὲν ἐγράφησαν διὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἐκλογῆς τῶν δύο τούτων χρωμάτων, ἀλλ' ἢ μᾶλλον πλησιάζουσα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξηγήσεις εἶναι ἐκείνη τὴν ὁτοίαν ἔδωκεν ὁ ἀείμνηστος καὶ σοφὸς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς Φίλιππος Ἰωάννου:

«Διὰ τῆς παραδοχῆς καὶ ψηφίσεως τῶν δύο αὐτῶν χρωμάτων ὡς ἔθνικῶν ἠθέλησαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν Συνελεύσεων ἐκείνων νὰ δείξωσι καὶ μεταδώσωσι τοῖς μεταγενεστέροις τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἄδολον καὶ ἐγκάρδιον αὐτῶν πίστιν. Διότι τὸ μὲν *κυανοῦν* δηλοῖ τὸ εἰς τὰς ὄψεις

Πῶς ἦτο τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Πανδρόσου (Ἀθῆναι)
Τραμί ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

ἡμῶν παριστάμενον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αἰθρίου καὶ ἀνεφέλου, δι' οὗ φανταζόμεθα τὸν Θεόν, ὅστις ἐνέπνευσε εἰς τὸ Ἔθνος τὴν μεγαλουργὸν ἰδέαν ἵνα ἀδύνατον καὶ ἄοπλον ἐπιχειρήσῃ ἀγῶνα κατὰ ἰσχυροῦ καὶ ἐνόπλου τυράννου καὶ διεκδικήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἧς ἀπήλυνσε διὰ τῆς πρὸς Αὐτὸν ἀκραδάντου καὶ εἰλικρινοῦς πίστεως δυνηθῆν νὰ φέρῃ τὸν ἄριστον ἐκείνων ἀγῶνα εἰς αἴσιον πέρας. Τὸ δὲ *λευκόν* σημαίνει τὸ καθαρόν, ἀγνόν καὶ ἄμωμον τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης, μόνον σκοπὸν ἔχουσης τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς σκληροτέρας τυραννίας».

Παρὰ ὅμως τὴν ἀνωτέρω ἐκδοχὴν ἢ ἱστορίαν τοῦ Παπαρηγοῦλου ἀναφέρει ἐν σελίδι 656 ὅτι τὰ χρώματα μπλε καὶ ἄσπρον τὰ ἔδωκε εἰς τὴν σημαίαν μας ὁ ἐκ Βάλτου Γιάννης Σταθάς ὅστις προχειρισθεὶς ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Σαάθῳ συγζροτηθέντος κατὰ τὸ 1800 ἢ 1803 καταδρομικοῦ ἐξ 70 πλοιαρίων ἐλληνικοῦ στόλου, κατήργησε τὴν ἕως τότε ἐν χρήσει ρωσικὴν σημαίαν ἀντικαταστήσας ταύτην μὲ ἐλληνικὴν φέρουσαν ἐπὶ κυανοῦ πεδίου «λευκὸν σταυρὸν».

Ἄλλὰ πάλιν ἂν ὁ Σταθάς ἦτο ἐφευρέτης τῆς ἐλληνικῆς σημαίας διατι οὐδεμία τῶν ὑποθετικῶν κατόπιν ἐπαναστατικῶν σημαίων νὰ μὴ ὁμοιάζῃ πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθορισθεῖσαν ἔθνικὴν τοιαύτην.

Δυστυχῶς ἡ ἱστορία τῆς λεπτομερείας ταύτης οὐδὲν σαφὲς ἀναφέρει. Καὶ τοιοῦτοτρόπως μένει ὡς ἐπικρατεστέρα ἢ γνώμη τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου.

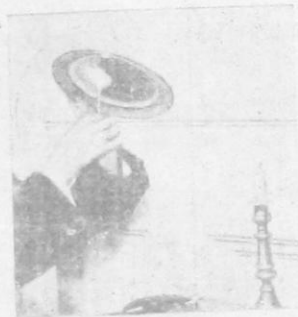
ΠΟΤΕ ΕΚΟΠΗΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης ἐλλθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταξὺ τῶν σοφῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν του σκέψεων ἔκρινε καλὸν νὰ προικίσῃ τὴν πατρίδα του καὶ μὲ Νομισματοκοπεῖον ἰδρυθῆν ὡς γρωστὸν ἐν Αἰγίνῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1828. Ἀλλὰ τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ ἐγκατασταθέντα ἐν Αἰγίνῃ μηχανήματα ἦσαν ἐκεῖνα ἅτινα ἐχρησιμοποιοῦντο παρὰ τῶν ἐν Ρόδῳ ἱπποτῶν διὰ νὰ κοπῶσι τὰ γρωστὰ νομίσματα τὰ μαρτυροῦντα τὴν ἐπὶ 2 αἰῶνα εἰς τοὺς ἱπποτάς τῆς Ρόδου ὑποτέλειαν τῆς πατρίδος μας;

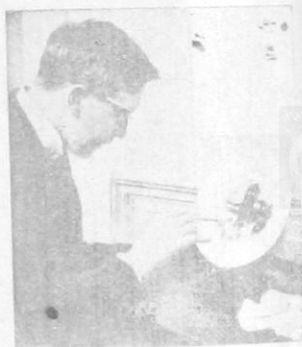
Τὰ μηχανήματα ταῦτα μετὰ τὴν διάλκνιν τοῦ Νομισματοκοπεῖου ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ὀπλοστάσιον τοῦ Ναυπλίου ὅπου πιθανὸν νὰ εὐρίσκονται καὶ νῦν. Εἶχον δὲ στοιχίσει εἰς τὴν τότε Κυβερνήσιν ἀγορασθέντα ἐν Μελίτῃ τῇ μειτείᾳ τοῦ Ἀ. Κοντοσταύλου 100 λίρες στερλίνας μόνον.

Τὰ πρῶτα κυκλοφορήσαντα ἐλληνικὰ νομίσματα ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἀγερῶν φοίνικα, τὸ δεκάλεπτον τὸ πεντάλεπτον, καὶ τὸ μονόλεπτον γρωστὰ ἤδη εἰς ὄλους μας.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἀνάβομε ἓνα κερί και
μέ τήν καπνιά του μαν-
ρίζομεν ἓνα πιάτο.

Μ' ἓνα ξυλαράκι ἀφαι-
ροῦμεν τὰ μέση ἐκεῖνα
τῆς καπνιάς τὰ ὁποῖα δέν
μᾶς χρησιμεύουν,

.....Καί ἡ εἰκὼν εἶναι
ἔτοιμη, παριστώσα μίαν
καλόγραιαν φράγκισσαν.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ—Τ' ΑΜΠΑΤΖΙΔΙΚΑ

ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐγγραφοῦ τοῦ 1736 τηρούμενον παρὰ τῷ δημοσίῳ ἡ-
μῶν Ἀρχιεπισκοπικῷ μνημονεῖται γεγονόςτος, τὸ ὁποῖον, χά-
ριν τῆς ἱστορίας τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος Ζακύνθου, δέν
πρέπει νὰ παραέλθῃ ἀπαρατήρητον.

Γνωστόν, ὅτι μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἱεροτελεστίας ἐν τῇ
Συναγωγῇ, οἱ Ἰσραηλίται ἀνοίγοντες ἐμπορίον, τὴν Κιβω-
τὸν τῆς Διαθήκης, (Αῤῶν Χαββερίν) ἐξάγουσιν ἐκεῖ-
θεν καὶ ἐκδέτουσι τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἐπὶ κίτρινοπῆς
μεμβράνης γεγραμμένην καὶ κυλινδρικῶς εὐλιμένην καὶ πύ-
λιν φυλάττουσιν αὐτήν.

—Ἐσώζετο μέχρι πρὸ τριακονταετίας παχυλὴ πρόληψις,
ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ Κιβωτῷ ἐθηρεῖτο καὶ ὄνου κεφαλὴ, κοινῶς
Γαῖδουροκεφαλὴ, περὶ τῆς ὁποίας πολλαὶ ὑπάρχουσιν
αἱ ἐκδόσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικρατεστέρα, καθ' ἡμᾶς, πηγά-
ζει ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι προσεκύνησαν τὸν χρυσοῦν μόσχον,
τὸν ὁποῖον ὁ Ἄαρὼν κατεσκεύασεν ἐκ τῶν χρυσοῦν κοσμη-
μάτων τῶν γυναικῶν, καθ' ὃν χρόνον ὁ Μωϋσῆς εἶχεν ἀνα-

βῆ ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅπως λάβῃ τὰς ἐντολάς. Ἐντεῦθεν καὶ δι-
άφορα δημοτικὰ δίστιχα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ κατωτέρω,
τὰ ὁποῖα πρὸς περιφρονησὸν τῶν Ἑβραίων ἐλέγοντο ἄ-
λοτε ἐνταῦθα.

— *Ὁβραῖο, Ὁβραῖο σήμερα (ἢ Σιμιχᾶ) ποῦ τρῶς τὸ σιμιδάλι
καὶ κάθεται καὶ προσκυνᾷ τῇ Γαΐδουροκεράλῃ.*

— *Ψάλλον μές τὸ Συναγού, σὴν νὰ ἦσαν τόσοι γάλλοι.
κι' ἔπειτα οὔλοι προσκυνᾷ τῇ Γαΐδουροκεράλῃ.*

— *Θὰ σὲ κλέψω, θὰ σὲ πάρω, θὰ σὲ κάμω Χριστιανή,
καὶ τῇ Γαΐδουροκεράλῃ θὰ τὴν φτύσουμε μαζί.*

— *Μεγάλο εἶναι τὸ κρίμα σου ποῦ Γαΐδουροκεράλῃ,
ἐσὺ κυρά μου, προσκυνᾷς ποῦ ἔχεις τέτοια κάλλη.*

Ἐωρτάζετο ἡ 15ῃ τοῦ μηνὸς Τισοῦ τοῦ 1736, ἐπέτειος
τῆς Σκηνοπηγίας, ὅτε διάφοροι θαυραλέοι χριστιανόπαιδες
εἰσεχώρησαν ἐκ περιεργείας δῆθεν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Συνα-
γωγὴν, κατὰ μυστον κόσμον. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἐπίτροπος
(Γαστάλδος) ἐπρόκειτο νὰ ἐκδέσῃ πρὸ τοῦ πλήθους τὴν Πα-
λαιὰν Διαθήκην, οἱ χριστιανόπαιδες προσχεδιασμένον ἔχον-
τες τὸ τόλμημα ἐπετέθησαν καὶ ἤρπασαν τὸν κύλινδρον τῆς
Διαθήκης. Ἐκαστος δύναται νὰ νοήσῃ ὁποῖα ἐπικολούθησε
σύγχυσις καὶ ὁποῖα λυπηρὰ θὰ ἐπικολούθουν ἀποτελέσματα
ἐὰν μὴ ὑπερίσχυον οἱ λόγοι τῶν σωφρονεστέρων, ἰδίᾳ δὲ
τοῦ ἐν Ζακύνθῳ παρεπιδημοῦντος τότε Ἰσραηλίτου Σαμου-
ὴλ Ἀϊβαλ, οἱ ὁποῖοι καὶ κατώρθωσαν νὰ ἀποκρύψουν τὸ
συμβάν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχήν.

Τὸν αὐτὸν Ἀϊβαλ εὐρίσκομεν ἐν ἐγγράφῳ ἀνεκδότῳ τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ ὁποῖον, χάριν τῆς ἱστορίας, δημοσιεύο-
μεν.

Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (;) ΒΕΒΑΙΟΙ

Διὰ τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν γράμματος δὴλον
καθίσταται, ὅτι ὁ Σαλώμ Τρόβεσι, καὶ ὁ Σαμαριά Τρόβεσι
Ἰουδαῖοι ἀντάδελφοι μὲν ἀλλήλοις, υἱοὶ δὲ τοῦ Ραφαὴλ
Τρόβεσι Ἰουδαίου ἔχοντες διαφορὰν μετὰ τοῦ Σαμοὴλ Ἀϊ-

βαλ τοῦ κατὰ τὴν Ζακύνθον νῆσον διατελοῦντος καὶ χρῆζον-
τες ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας τοῦ θανάτου τοῦ πα-
τρὸς αὐτῶν Ραφαὴλ Τρόβεσι παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν
τε καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἐντιμοτάτων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων
μάρτυρας χριστιανούς τε εἰλαβεῖς καὶ ἀξιοπίστους καὶ Ἰου-
δαίους χορησίμους, οἵτινες ἐμαρτύρησαν, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ρα-
φαὴλ Τρόβεσι ἀπέθανεν ἐνταῦθα ἐν τῇ πολιτείᾳ Λαρίσση
κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ ἀμέσως παρελθόντος Αὐγού-
στου. Ἐτι ὁ ρηθεὶς Σαμαριά Τρόβεσι μὴ δυνάμενος ἀτελ-
θεῖν ἐκεῖσε κατέστησεν ἐνώπιον ἡμῶν ἐλίτροπον τέλειον τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ Σαλώμ Τρόβεσι, καὶ δέδωκεν ἄδειαν τελείαν
αὐτῷ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ πᾶν ὅ,τι δίκαιον ἀνήκει
αὐτῷ, ὅθεν καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ παρόντος βεβαιούμεν, ὅτι πα-
ριστώμεν τὸν τε θάνατον τοῦ ρηθέντος πατρὸς αὐτῶν Ρα-
φαὴλ Τρόβεσι καὶ ὅτι ὁ Σαλώμ Τρόβεσι ἐπιφέρει καὶ πρό-
σπον τέλειον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαμαριά Τρόβεσι, ἐπὶ τὸ
ἔχειν τὴν ἀλήθειαν ἐμμάρτυρον καὶ βεβαίαν ἐν παντὶ κριτη-
ρίῳ δικαιοσύνης τὸν ρηθέντα Σαλώμ Τρόβεσι.

αἰετ!! Νοεμβρίου α!

Οἰκονόμος, Ἰωάννης ἱερεὺς μάρτυς, ὁ Σακελλάριος Κροῦτζης ἱε-
ρεὺς μάρτυς, Λογοθέτης Ἰωάννης μάρτυς, Εὐφύμιμον (;) Δημήτριος
μάρτυς, Δικαιοφύλακτος Γεώργιος μάρτυς, Διοικητὴς Χατζὴ Δημήτριος
μάρτυς, Ἄρχων τῶν τιμησίων (;) Χατζὴ Παναγιώτης μάρτυς, Ἄρχων
τῶν φώτων Χρηστος μάρτυς, Ἄρχων τῶν ἐκκλησιῶν Χατζὴ Ἀποστό-
λης μάρτυς, Ρήτορας Χατζηγιάννης μάρτυς.

Ζακύνθος 1911

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ο δικαστής.— *Εἶναι ἀδύνατον
νὰ νοιώσω τί εἶσαι κατηγορούμενε!*

— *Κατηγορούμενος.— Ἀπλού-
στατα ψυχολογικὸν αἶνigma πρὸς
λύσιν κύριε πρόεδρε!*

Η ἐπί της ἀρχαίας Καθμετίας κειμένη σημερινή ἀγορά ἐν Θήβαις.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΥΡΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΙΑΝ

Ο Ὑψηλάντης πρῶτος ἔδωκε τὴν ἰδέαν ἐν Ἑλλάδι περὶ σχηματισμοῦ τακικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἱερολογίται καὶ ἄλλοι νέοι ἐλθόντες ἐσχημάτισαν τὴν πρώτην βάσιν αὐτοῦ.

Ὁ τακτικὸς στρατὸς, συγιστάμενος κατ' ἀρχάς ἐκ πεζῶν ηὔξηθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἐνὸς λόχου τοῦ πυρροβολικοῦ κατὰ τὸ 1823.

Ὁ λόχος οὗτος ὠργανώθη εἰς Ναύπλιον, ὠπλίσθη δὲ μὲ μόνον ξίφη (ὡς τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ σώματα) ἔλαβε δὲ διὰ παρατάξεως καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισμένης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως τὴν σημαίαν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κανονοστασίου τῆς ξηρᾶς τοῦ φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἐχαιρέτησεν τὴν σημαίαν ταύτην, ὃ δὲ ἀριστότατος λόχος τοῦ πυρροβολικοῦ, συγκείμενος ἐκ νέων Ἑλλήνων καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἐμμ. Καλλέργη, ἐξεστράτευσεν ἀμέσως εἰς Καλάμας.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ ὀπλιζέσθαι μόνον μὲ ξίφη ἐφάνη ὄλος παράδοξος, οὐδὲ ἐνέπνευσε τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐμπιστοσύνην διό, καίτοι παρὰ τὰς διατάξεις, ἐπιτηγόντες εἰς τι μέρος διαλελυμένοι καὶ ἐσκορπισμένοι αἰγυπτιακὸν σῶμα, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ πάντες τὴν ἐλαύριον ἐνοπλιοι, φέροντες Αἰγυπτιακὰ Γαλλικὰ τουφέκια μὲ λόγχας.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόχος τοῦ πυρροβολικοῦ, φέρον τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς πολιορκίας. Εἶτα παραδοθέντος τοῦ φρουρίου καὶ μὴ ἐχόντων τῶν πυρροβολητῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθωσι μὲ σημαίαν ἀναπεπταμένην, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀν-

δρῶν ἐξηλθόν ἑκάστος ὅπως ἐβούλετο, ὁ δὲ διοικητὴς τοῦ λόχου Ἐμμ. Καλλέργης, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἦν ἡ Πατρις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ, ἀφῆρεσε τὸ δόρυ καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὕφασμα τῆς σημαίας τοῦ λόχου του, περιεζώσθη αὐτὰ ἑσώθεν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ καὶ οὕτως ἡ σημαία σωθεῖσα δὲν ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν διοικητὴς Ἐμμ. Καλλέργης ἀπεβίωσε, τὸ πυροβολικὸν δὲ ἔκτοτε στερεῖται σημαίας.

✽

Τὸ Ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ἐκκυρίενσε τέσσαρις ἐχθρικός σημαίας εἰς Χιον ὑπὸ τὸν ἀειμνηστον Φαβιέρον. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του ἠθέλησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ πυροβολικὸν τὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰς ἐχθρικός σημαίας, ἃς ἐκκυρίενσε καὶ αἴτινες ὑπάρχουσιν ἔτι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

✽

Ἐπάρχει διάταξις παρὰ τοῖς στρατοῖς ὅλων τῶν πεπολιτισμένων Ἐθνῶν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα, ὅπερ ἐκρίθη ἄξιον ἡμᾶς νὰ φέσῃ σημαίαν, ὡς ἱερὸν παλλάδιον ἐν ὥρᾳ μάχης, διατηρεῖ αὐτὴν ἀείποτε, οὐδέποτε στερούμενον αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἀνυχθῶς περιπέσῃ αὐτὴ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀπὸ αὐτοῦ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἅπειρα θύματα πεσόντα περὶ τὴν σημαίαν πρὶν ἢ αὐτὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἐχθρικός· δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ σημαία δὲν κινδυνεύει πάντοτε ἐκτεθειμένη ἀσκόπως, ὅσαίς δὲ ἀνάγκη μείζονος ἐνθαρρύνσεως ὑπάρχει, βλέπομεν τὸν ἀρχηγὸν διατάσσοντα τὸν σηματοφόρον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φόβος μὴ τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐπανεέλθῃ τῆς μάχης ἄνευ σημαίας, ἢ ἰδέα ὅτι θέλει στερεῖσθαι τῆς σημαίας αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἄλλην ἐχθρικήν κρυεύσῃ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τῶν στρατιωτῶν καὶ ὡς ἄλλοι λέοντες πρὸς τοὺς ἐχθροὺς φέρονται. Ἀπὸ αὐτοῦ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι στρατοὶ νικηταὶ ὄντες ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶ τοῖς δὲν ἐπέμειναν νὰ ἀραρπάσωσι τοῖς ἡττημένοις τὴν σημαίαν.

ΛΟΓΙΚΗ ΚΑΝΟΝΙΕΡΗ

Ὁ ἰδιοκτήτης.—Βρὲ γιατί ἔφηνες ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ πληρώσῃς; Τὸ συμβόλαιό μας ἄλλως τε δὲν ἔλεγε νὰ μοῦ παραδώσῃς τὸ σπῆτι ὅπως τὸ παρέλαβες;

Ὁ ἔνοικος.—Μὰ αὐτὸ ἔκαμα καὶ ἐγὼ, κύρ Γιώργη! Πῶς δὲν θυμᾶσαι τᾶχα ὅτι ὅταν τὸ παρέλαβα ὁ ἄλλος νοικάρης σουχε φάει τρία νοίκια;

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΑΡΙΑ

Ἦταν νέοι...δεκαπέντε φορές ἢ ἄνοιξι εἶχε ράνει μὲ λουλούδια τὰ μαλλιά τους. Ἀγαπιούνταν καὶ τώλεγαν τόσες φορές, ὅσες στιγμὲς ἔχει ἡ ἡμέρα.

Μιά μέρα οἱ Κουρσάροι εἶδαν τὴν Μαρία καὶ τὴν ἀρπαξαν.

Ὁ Γιώργης ἀπεπίσθηκε, δὲν ἤθελε παρηγοριά, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴ πτωχὴν του μάνα, θὰ γύριζε τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὴν βρῇ.

Πέρασαν χρόνια ὁ Γιώργης γιὰ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τῆς μάνας διὰλεξε γυναῖκα μὴ ἀπὸ τῆς κοπέλαις τοῦ χωριοῦ.

Ἡ Καταρίνα ἦταν φρόνιμη, νοικοκυρά, ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της τοῦ χάρισε ὁμορφα παιδάκια. Καὶ ἔμωε δὲν ἦταν χαρούμενος ὁ Γιώργης. Γιὰ τὸ παραμικρὸ βασάνιζε τὴν πτωχὴν του γυναῖκα. Ἐνα παιδί του μονάχα ἀγαποῦσε ἐκεῖνο ποὺ λεγόταν Μαρία.

Τριάντα χρόνων χήρεψε ὁ Γιώργης· ἡ λύπη τὸν κυρίαζε τότε καὶ ἄλλοῦ δὲν εἴρισκε παρηγοριά παρὰ σιμὰ στὴν κόρη του Μαρία ἢ μὲς στὴν ἐκκλησιά.

Μιά μέρα, γυρνώντας στὸ σπῆτι του, εἶδε τὴ Μαρία στὰ γόνατα μιᾶς ξένης γυναίκας. Ἐφαίνονταν χαρὰ γεμάτη.

—Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἐρώτησε τὴν παραμιάνα.

—Εἶναι ἡ Ἐλένη, ἡ δούλα ποὺλθε χθὲς στὸ σπῆτι.

Ὁ Γιώργης δὲν ἐπρόσχε πιά στὴν ξένη καὶ κείνη δὲν κίτταξε πιά παρὰ τὴ δουλειὰ τῆς. Πέρασαν χρόνια, κι' ὁ Γιώργης πάντα ἤταν λυπημένος, δίχως ὄρεξι ἐπιανε τὴ δουλειὰ καὶ γλήγορα τὴν παραιτοῦσε κουρασμένος. Ἡ πτώχεια δὲν ἄργησε νὰ τὸν πλακώσῃ.

Καὶ τότε ὄλοι οἱ δούλοι ἔφυγαν μοναχὰ ἡ Ἐλένη ἔμεινε, καὶ αὐτὴ ἐπρόσχε, αὐτὴ ἐγάθρευε τὰ παιδιὰ τὸ παρετήρησε ὁ Γιώργης.

—Ἐλένη, τῆς εἶπε μὰ μέρα, ἐσύ δὲν μ' ἄφησες σὰν τοὺς ἄλλους Ἐννοιά σου! ἀπ' αὐριο θὰ πιάσω πάλι τὴ δουλειὰ κι' ὅλα καλά θὰ πάνα.

Τὸ περιβόλι, τὸ σπητι πουλήθηκαν καὶ ὁ Γιώργης ἔπεσε ἄρρωστος ἀπὸ τὴ λύπη.

—Ἐ! ποῦ καταντήσαμε, Ἐλένη! τῆς εἶπε δὲν λυποῦμαι γιὰ μένα...λυποῦμαι γιὰ τὰ παιδιὰ μου, γιὰ τὴ Μαρία μου...Καὶ τὰ κλάματα τὸν πήραν.

—Γιατί νὰ βάζεις μαράζι ἀφέντη; ἔχουμ' ἀκόμη βίος καὶ φθάνει γιὰ νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένοι...

Μιά νύχτα μὲς στὴν ἀρρώστια του ὁ Γιώργης ἀκουσε κρότο.

Ἐσηκώθηκε κι' εἶπε τὴν Ἐλένη ποῦ ἔπλυνε ροῦχα ἔβαλε ὑποψία ξέτασε κι' ἔμαθε πῶς ξενόπλυνε ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ θρέψῃ τὰ παιδιὰ. Αὐτὸ τὸν πλήγωσε κατάκαρδα τότε ἐννοίωσε πῶς ἄφινε ξένους νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιὰ του.

—Δὲν πειράζει! τοῦλεγε ἡ Ἐλένη. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ ὅσο ἔχω χέρια, φθάνουν γιὰ νὰ θρέψω τὰ παιδιὰ. Ἄς βάλῃ μόνο ἡ Παναγία τὸ χέρι τῆς νὰ γιάνη.

Ὁ χάρος βαρέθηκε νὰ προσιμένῃ στὴ θύρα τοῦ Γιώργη...τὴν ἡ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ.—ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΞΗΡΟΜΕΡΩ.

ρε ἔνα βράδυ ἀνοιχτὴ καὶ ἐμπήκε μέσα ἐννοίωσε ὁ Γιώργης τὸ σκεδένιο τοῦ χέρι νὰ τὸ σφίγγῃ.

—Ἐλένη.... πεθαίνω.... Ἐλένη τὰ παιδιὰ μου, τὴ Μαρία μου.... ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ.

—Γιώργη, Γιώργη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, τὰ παιδιὰ σου θάχουν μητέρα: ἂν δὲν πιστεύῃς τὸν ὄρο τῆς Ἐλένης, πιστέψῃς τὴν ἀγάπη τῆς Μαρίας, ποῦ τόσο καιρὸ κοντὰ σου μένει μὰ σὺ δὲν τὴ γνώρισες.

—Μαρία; φώναξε ὁ Γιώργης, Μαρία; κι' ἔδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, μὰ ἔπεσε κάτω, καὶ δὲν ἐσηκώθη πιά...

«Δὲν ἤμουν πιά ἄξια γι' αὐτόν» μούπε ἡ φτωχὴ κοπέλλα, ἔταν τὴν ρώτησα γιὰ τὴ φανερώθηκε προτῆτερα.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

—Γιατί, μπαμπά, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν χροῖον τοὺς ἀνδρασμοὺς των;
—Γιατί πάντα, παιδί μου, μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ λεκέδες!!!

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

«Οὐδὲν ὑπάρχει ἀπατηλότερον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐπιταφίων» ἔγραψεν ὁ Βύρων μετὰ αἰπυρίαν νεκτός, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον ἡμῶν εἶχε διέλθει εἰς ἐπίσημον χορόν, θανυμάζων τοὺς γυναικῶν ὄμιλους τῶν κυριῶν τῆς Βενετίας, τὸ δὲ ἄλλο ἡμῶν ἐντὸς νεκροταφείου, τοῦ ὁποῦν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ κάτοικοι ἀνεπαύοντο ὑπὸ πλάκας, ἐφ' ὧν ἔκειτο τοῦ κόσμου αἱ ἀρεταὶ καὶ τινες ἄλλαι ἀκόμη ἦσαν μὲ χειρὸς γράμματα κεχαραγμένα.

Καὶ πράγματι ποία γυναῖκα δὲν ἠπάτησε ἔστω καὶ ἅπαξ εἰς τὸν βίον της, καὶ ποία ἐπιτάφιος πλᾶξ εἶπε ποτε τὴν ἀλήθειαν;

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΗΡΟΣ

Οἱ γάμοι εἶναι γραμμένοι εἰς τὰ κατὰστιχα τοῦ οὐρανοῦ λέγονται οἱ γάλλοι.

Γάμος καὶ ἄρχων ἄνωθεν προωρισμένοι, λέγουν οἱ Ἴταλοι.

Οἱ δὲ Ἄγγλοι πρακτικώτεροι τῶν ἄλλων συσχετίζουσι τὸν γάμον μὲ τὴν κρεμάλα διότι λέγουν: **Γάμος καὶ κρεμάλα πεπερωμένα** Καθ' ἡμᾶς ἀδελφὸν ἔν οἱ γάμοι εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸν οὐρανόν εἶναι ὅμως ἀναντίρρητον ὅτι εἰς τοὺς πλείστους ἀπὸ αὐτοῦ εἶχε ὁ διάβολος τὴν οὐρά του.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΤΟ ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΚΟΥΤΣΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Κατὰ τὸ 1833 ἦτο ἀδύνατος ἡ ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν πατρίδα μας, διότι πλὴν τῶν τριῶν δικαστηρίων τῶν ἐδρευόντων εἰς Ἄργος, Θήβας καὶ Μεσολόγγιον καὶ ἀσχολουμένων μόνον περὶ τὰ ποινικά, οὐδὲν ἄλλο δικαστήριον ὑπῆρχε.

Ἰσχυρὸν πράγματι τότε τὸ ἔθνος τῆς διαδικασίας ἐποθεσεὶν διὰ μικρὰ ποσὰ ἐνώπιον τῶν Δημογερόντων, ἀλλὰ καθὼς εἴπωμεν μόνον διὰ μικροποσά. Διὰ σοβαροτέρας δίκας δικαστήρια δὲν ὑπῆρχον. Ὁραία, ἀλήθεια, ἀπονομή δικαιοσύνης!

ΧΑΛΔΑΪΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς μίαν χιουμουριστικωτάτην περιγῆγησίν του εἰς τὴν.....Σελήνην ὁ Σ. Ροΐδης συναντᾶται μετὰ κάποιον Χαλδαῖον ὅστις εἰς τὴν ἐρώτησίν του πῶς εὐρίσκειται ἐκεῖ, ἀπήντησε διὰ τοῦ ρητοῦ «**Ἀμαρτίαι γόνου παιδεύουσιν τέκνα**». Ὁ Ροΐδης δὲν ἐνδιατρίβει τότε εἰς τὸ γὰ μάθη τί εἶδους ἀμάρτημα εἶχε ρίψει τὸν Χαλδαῖον εἰς τὴν Σελήνην; ἀλλὰ προσπαθεῖ γὰ μάθη παρ' αὐτοῦ πῶς προέβλεπε τὸ ρητόν αὐτό.

Ἴδου λοιπὸν ἡ διήγησις τοῦ Χαλδαίου.

— Καθ' ὃν καιρὸν «οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἐλάμβανον γυναῖκας τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων» τρεῖς τοιοῦτοι ἄγγελοι κατέβησαν ἡμέραν τινα ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊνᾶν ζητούντες εἰς γάμον τὰς τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρας. Ἄλλ' ὁ Καϊνᾶν ἀπέρριψε τὰς προτάσεις τῶν πετερόρων μνηστήρων, οἵτινες μένεα πνεύοντες ἀνήλθον ὁ μὲν εἰς τὸν ἀστέρα Σύριον, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἄριονα καὶ ὁ τρίτος εἰς τὸν πράσινον ἄστρον τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀποσπᾶσας ἐκεῖθεν τεράστιον τμήμα βράχου ἐσφενδόνισεν αὐτὸ ὁ πρῶτος κατὰ τοῦ οἴκου τοῦ Καϊνᾶν.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Συρίου μέχρι τοῦ πλανήτου μας ὑπάρχουσι 37 τρισεκατομμύρια λευγῶν, ἀπόστασις ἦν μόλις εἰς διάστημα 575 ἐτῶν δύναται γὰρ διατρέξῃ ἐκεῖθεν ριπτόμενον σῆμα ὥστε ὅταν ὁ λίθος ἐκεῖνος ἐπεσεν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Καϊνᾶν, οὗτος πρὸ πολλοῦ εἶχε ἀποθάνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνετρίβη ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην οἰκῶν ἀθῶος τριεγγώνος του. Ὁ ἕκτος τοῦ Ἄριονος βίβησις λίθος καταπέσων μετὰ 940 ἔτη ἐπλάκωσε τὸν συνετρίβεντος τρισεγγόλου τοῦ τρισεγγόλου, ὁ δὲ τρίτος λίθος ἀπαιτῶν 9.000 ἐτῶν ἵνα καταπέσῃ, διατρέχει ἀκόμη τὸν αἰθέρα ἀπειλῶν τοὺς ἐσθλάτους τοῦ Καϊνᾶν ἀπογόνους.

Si non est vero est ben trovato.

ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Ἴδου τὸ πρακτικὸν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς συγκροτηθείσης εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τὸ Α' ἔτος τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ Ἀδαιρέτου Τριάδος.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὑπὸ φρικωδῆ Ὀθωμανικὴν Δυναστείαν, μὴ δυνάμενον γὰρ φέρῃ τὸν βαρῦτατον καὶ ἀπαραιογιάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας καὶ ἀποσεισάν αὐτὸν μετὰ μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερον διὰ τῶν νομίμων Παραστατῶν του εἰς Ἐθνικὴν συνηγμένων Συνέλευσιν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων «τὴν Πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίν καὶ Ἀνεξαρτησίαν».

Ἄ. Μανουκορδάτος

Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως

ἔπονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀντιπροσώπων

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΤΟΠΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΤΑΡΙΟ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ

Ὁ πατήρ τοῦ Εὐγενίου Δελακροᾶ, τοῦ ἐνδόξου καλλιτέχου, ὅστις ἐξωγράφησε τὰς *Σφαγὰς τῆς Χίου*, διεῖπέ ποτε ἐπὶ τοῦ Διευθυντηρίου τὰ τῆς Γαλλίας ἐξωτερικά. Καθ' ἣν δὲ ἡμέραν τὸ Διευθυντήριον εὐχαριστοῦν αὐτὸν ἀπήλλαττε τοῦ βάρους τούτου, ὁ ὑπουργὸς ἐδέχετο εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κύριος Δελακροᾶ, μετὰ τὰς συνήθεις τυπικὰς ἐκφράσεις, δὲν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἐξακολουθήσω τὰς διαπραγματεύσεις, ἅς μεθ' ὑμῶν ἤρχισα ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τῶν ἀρχόντων τοῦ Διευθυντηρίου καὶ σήμερον ἀποχωρῶ τοῦ ὑπουργείου.

Ὁ πρεσβευτὴς, ἐκφράσας αὐτῷ βαθυτάτην ἐπὶ τῷ γεγονότι λύπην, ἀπερυσφθη. Οἰκτεῖος δ' ἐν τούτοις εἰσηλθὲν ἵνα

χαιρετήσῃ τὸν ὑπουργόν. Ἀνταλλάξας δὲ μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις:

— Σέ ἀφίνω, εἶπεν, εἶδον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν πρεσβευτὴν τῆς Τουρκίας καὶ.... les affaires de l' État avant l' amitié.

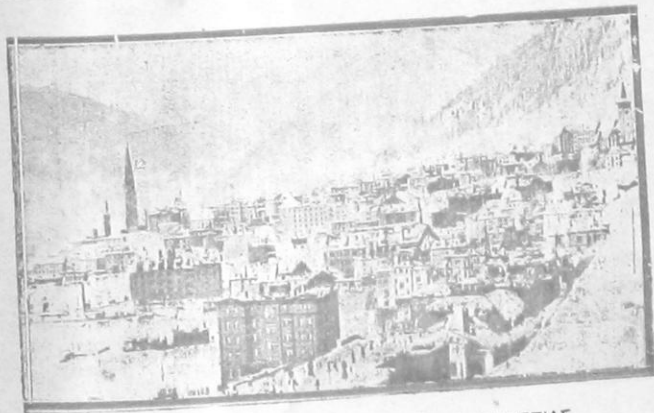
— Πῶς! εἶπε μὲ θαυμασμὸν ὁ ὑπουργός, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἀπεχαιρέτησα, δὲν μὲ ἐνόησε λοιπόν; Καὶ καλέσας τὸν τμηματάρχην παρήγγειλεν αὐτῷ νὰ εἶπῃ καθαρὰ εἰς τὸν καλὸν ἐκείνον Τοῦρκον ὅτι ἡ ἀκρόασις εἶχε τελειώσῃ.

— Μάλιστα, μάλιστα, τὸ ἠξέφρω, ἀπήντησεν ὁ πρεσβευτής.

— Ἀλλὰ τότε.... ἐπανελάβεν ὁ τμηματάρχης, δὲν ἐννοῶ τὶ κάμνει ἐνταῦθα ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης.

— Ἀλλάχ! εἶπεν ὁ εὐαίσθητος πρεσβευτής, εἶχον διὰ τὸν κύριον Δελακροᾶ τοιαύτην συμπάθειαν, ὥστε θέλω νὰ παρερθεθῶ εἰς τὴν ἀπαγγόνισίν του!!!

Εἶδον καὶ ἐπαθον διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ οἱ ὑπουργοὶ ἐπιζῶσιν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ χαρτοφυλακίου, ἀλλ' ὁ πρεσβευτὴς καλὰ καλὰ δὲν τὸ ἐκατάλαβε, καὶ ἀνεχώρησε πεπεισμένος ὅτι ἡ ἡ χάρις ἐκεῖνη ἦτο καινοτομία τις ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν εἰσαχθεῖσα.

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΕΝ ΝΤΑΒΙΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΦΘΙΣΙΑΤΡΕΙΟΝ

 ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΑΞΙΩΤΙΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ

Παρά τῇ ἀπλῇ λαῶν τῆς Νάξου δύναται τις νά ἀπαντήσῃ μυρίας ὄσας δεισιδαιμονίας καί ἔθιμα παραδοξότατα, τά ὅποια εἶναι βεβαίως ἐρριζωμένα εἰς τὰς πεποιοήσεις τῶν πολλῶν. Μεταξύ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι :

— Τά ἀγίοπεφτα (ἀπό 1 μέχρι 5 Ἀυγούστου) δέν πρέπει νά πλύνῃ καμμία γυναίκα ἀπό ποταμί, γιατί ἀκούει ὁ ἀγέρας τὸ χτύπημα τῆς κοπανίδας καί παίρνει τόσο δυνατά, ποῦ ξεριζώνει τὰ δεντρά.

— Τὴν Παρασκευῇ δέν πρέπει νά θάνῃ κανεῖς μπουγάδα, γιατί ζηματίζει τὴν μεγαλόχαρῃ ἁγία Παρασκευῇ καί τὴν ψυχὴ τῶν γονιῶ του.

— Εἶναι ἁμαρτία νά στέκωνται τρεῖς ἀνθρώποι σ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποῦ ὑπάρχει ὁ νεκρός, γιατί μπκίνουν καί βγαίνουν οἱ ἀγγελοὶ καί τοὶ ἐμποδίζου.

— Σάν πεθάνῃ ὁ ἀνθρώπος γυρίζει ἡ ψυχὴ του τρεῖς μέρες μέσα σ' τὸ σπῆν καί πρέπει νά τῷ θάλλῃς ἓνα σκουτέλι γεμάτο νερό κοντά σ' ἓνα κερὶ ἀναμμένο, γιὰ νά φέξῃ νά τὸ βρῇ ἅμα διψάσῃ.

— Ὅταν θράζουνε τὰ κόλυθα μέσα στοῦ καζάνι πορπατεῖ ἡ ψυχὴ τὸ δρόμο τοῦ Παραδείσου καί γιὰ τοῦτο πρέπει νά στέκεται πάντοτε μία γυναίκα ἀπό πάνω στοῦ καζάνι καί νά βαστά τόν «κρεμαστό λύχνον» ἀναμμένο, γιὰ νά φέξῃ ἡ ψυχὴ νά βρῇ τὸ δρόμον εἰ δέ μὴ καί δέν τὸ κάμῃ, ταράζεται ἡ ψυχὴ σάν ποῦ ταραζούντενε τὰ θραζούμενα κόλυθα μέσα σ' τὸ καζάνι.

— Σάν εἶναι κανένα παιδί ἀρρωστημένο, πρέπει νά βρεθοῦνε τρεῖς Μαρτίες νά τοῦ κάμουνε μονημερίτικο πανὶ νά τὸ ντύσουνε καί ἔτσι γιαιτρεύεται.

— Ἡ γυναίκες ποῦ ἀκολουθοῦνε τὸ λείψανο δέν πρέπει νά γυρίσουν νά δοῦν πίσω τση, γιατί θά πομείνουν ἔχει ξερὸς κι' ἀπόξερὸς ἢ θά πεθάνῃ κανένας τση συγγενής.

— Ἡ καλὴς Κουουράδες (Νεράιδες) ἔχουνε ἓνα ποδάρι βουδινοῦ καί τὸ ἄλλο ἀθρωπινοῦ καί σά σου ἀπαντήῃ, ὃ μὴ γένοιτο, καμμιά, πρέπει νά πῆσῃς μόνον μιάς χάμω καί νά πῆς τρεῖς φορές «Κύριε ἐλέησον» εἰ δέ μὴ θά στραβώθῃς.

— Τὴν παραμονὴ τ' Ἀγ' Βασιλειοῦ τὸ βράδυ μιλοῦνε νά δοῦδιαι

μά ἔποιος τῶν ἀκούσῃ θά πεθάνῃ.

— Δέν πρέπει νά σταματῆς μπροστά σ' τὴν πόρταν καί νά δένῃς τὰ χέρια σου, γιατί δένεις χειροπόδαρα τὴ Μοῖρα σου.

— Νά μὴν ἀφίγῃ κανεῖς τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ νά στεγνώνουν τὴν νύχτα ἀπ' ὄξω, γιατί τὰ παίρνουν ἡ Καλὴς Κουουράδες καί τὰ μαεῦγουνε καί ὕστερα ἅμα τὰ θάλλῃ τὸ παιδί γίνεται τὸ κρέας τοῦ ὀλόμαυρο καί πεθαίνει.

— Δέν πρέπει νά δοῦνε τὰ ἄστρα τὴν τριχιά, γιατί ζυδαῖζει τὸ κρασί.

— Σάν κράξῃ ὁ πετεινός τὰ μεσάνυχτα νά μὴ βγαίνῃς ἀπὸ τὸ σπιτί σου, γιατί ἐκεῖνη τὴν ὥρα βγαίνει σ' τὸν περίπατον ὁ Τρισκατάρτος ὁ Τραογένης μὲ τῷ Καλὴς Κουουράδες.

— Ὅποιος θά ταισῃ καλὰ τὸ βουδι τοῦ τὴν παραμονὴ τ' Ἀγ' Βασιλειοῦ θά πεθάνῃ.

— Ἄμα πρωτοῦθῃ κανεῖς τὸ χελιδόνι πρέπει νά σταματῆξῃ καί νά σκάψῃ σ' τὸ ζερβὸ του ποδάρι τὸ χῶμα καί θέ νά εἶρῃ κάρβουνο καί αὐτὸ σάν τὸ ἀναλύσῃ σ' τὸ νερό καί τὸ θώσῃ τοῦ σεληνιασμένου γιαιτρεύεται.

— Σάν πεθάνῃ κανένας τοῦ σπιτιοῦ σου δέν πρέπει νά ρίχτῃς τὰ σκουπίδια σ' τὸ δρόμο, γιατί ἡ ψυχὴ πορπατεῖ τρεῖς μέρες μέσα σ' τὸ σπιτί καί μπορεῖ νά βρεθῇ μέσα στά σκουπίδια καί νά τὴν πετάξῃς.

— Ὅποιος ἔχει πονέματα σ' τὰ μάτια πρέπει νά τονε γυρίσουνε τρεῖς φορές ἀπ' ὄξω σὲ μία Ἐκκλησία, μέσα σ' τὸ μεσημέρι γιὰ νά τοῦ περάσῃ.

— Τὸ εἰκόνισμα ποῦ ἔχουνε σ' τὰ χέρια τοῦ πεθαμένου πρέπει νά τὸ πάρῃ μιά του συγγένισα νά τὸ πάρῃ στοῦ σπιτί σάν ἀπολύσῃ ἡ Ἐκκλησία, χωρὶς νά δῇ πίσω τση, γιατί ἂν γυρίσῃ γλήγορα θά τῆνε γυρίσουνε κι' αὐτή.

— Ἄμα δῆς σ' τὸ δρόμο κομποδεμένο κουρέλι, νά μὴ τὸ πιάσῃς, γιατί θά γεμίσουνε τὰ χέρια σου μερμυγκιές.

— Ἄν ἔχῃς μικρὸ παιδί νά μὴ ρίχτῃς τὴν παληὰ σαρωνία σ' τὸ δρόμο, γιατί χάνεται ἡ Μοῖρα τοῦ παιδιοῦ.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ὁ Κυβερνήτης ὅταν ἦλθε εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶρε μόνον 12,000 στρέμματα γῆς γυτευμένα μὲ σταφιδάμπελον, 25 στρέμματα ἀμπέλου, καί 500,000 ἐλαιόδενδρα.

ΠΑΛΑΙΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ο ΟΥΡΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Ὁ Βύρων δι' ἐπιστολῆς τῆς 13 Ὀκτωβρίου, 1809 ἀπευθυνομένης πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὴν αὐτὴν τοῦ σατραπῶν τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασσᾶ:

«.....Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν παράδοξον σκηνήν, ἣτις ἐξετυλίχθη ἐνάπιον ἡμῶν εἰσερχομένων εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ σεραγίου τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν. Οἱ Ἀλβανοί, περιβεβλημένοι τὴν πολυτελεστάτην αὐτῶν ἐνδυμασίαν, συνισταμένην ἐκ μακροῦ λευκοῦ χιτῶνος ἐκ χρυσοκεντήτου περιβλήματος, ἐξ ὑπενδύτου καὶ κολοβίου βυσινόχρου, διὰ χρυσοῦν κεκοσμημένου παρυφῶν, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας διατεθειμένοι καὶ παντοῖα σχηματίζουσῶν ἀραβουργήματα καὶ σχέδια ποικίλα καὶ τὰ ἐπηρευρωμένα φέροντες πιστόλια καὶ ἐγχειρίδια αὐτῶν: οἱ Τάρταροι μὲ τοὺς ὑψηλοὺς προμήκεις πύλους· οἱ Τούρκοι μὲ τὰς εὐρεῖας μηλωτὰς καὶ τὰς κιδάρεις· οἱ στρατιῶται καὶ οἱ αἰθίορες κρατοῦντες τοὺς ἵππους, οἱ μὲν πρῶτοι τεταγμένοι εἰς ὑπερμεγέθη ἀνοικτὴν στοίαν, σχηματίζουσαν τὸ πρόσωπον τοῦ σεραγίου, οἱ δὲ συμπευκνωμένοι ἐν τὸς περιφράγματος· κάτωθεν διακόσιοι ἵπποι ἐπισεσαγμένοι, ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν εἰς πρῶτον νεῦμα ταχυδρομῶν εἰσερχόμενοι καὶ ἐξερχόμενοι μετ' ἐγγράφων, ὁ ἦχος τῶν κυμβάλων, ἡ φωνὴ τῶν ἀναγγελλόντων τὴν ὥραν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ μιναρῆ ἐφῆβον, τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ ἢ παράδοξος ὄψις, πάντα ταῦτα ἀπετέλουν εἰς τὰ ὄμματα ξένου τὸ κάλλιστον καὶ γραφικώτατον σύμπλεγμα.

Εἰσῆχθη εἰς δώματα περικαλλῆ. Ἡ αἰδοῦσα, εἰς τὴν

ὁποῖαν μὲ ὑπεδέχθη ὁ Ἀλῆς. ἦτο μαρομαρόστρωτος, κρήνη ἀνέβρυνε εἰς τὸ μέσον, ὁ δὲ θάλαμος περιεκοσμοῦτο δι' ἀλουγοῦφῶν ἀνακλιντήρων.

Μὲ παρεκάλεσεν ὁ Ἀλῆς νὰ θεωρῶ αὐτὸν ὡς πατέρα, ἐφ' ὅσον ἔμνον ἐν Τουρκίᾳ, διαβασιβῶν ὅτι θὰ μὲ ἐθεώρει ὡς ἴδιον τέκνον. Πράγματι δὲ προσηνέχθη πρὸς ἐμὲ ὡς εἰς παιδίον, πέμπων μοι πλειστάκις τῆς ἡμέρας ἀμύγδαλα, μελίχροτα, καρπούς καὶ γλυκίσματα. Μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐπισκέπτομαι αὐτὸν συνεχῶς καὶ κατὰ προτίμησιν τὸ ἐσπέρας, διότι εἶχε περισσοτέρων ἄνεσιν. Ἀπεσύρθη, ἀφοῦ προσήνεχον ἡμῖν καφὲν καὶ καπνοσύριγγας. Ἐπανεῖδον αὐτὸν τρεῖς ἔτι.....»

— Δὲν ξέρω, γιατί, τί μοῦ συμβαίνει! Εἶμαι δυνατὸς σὰν ταῦρος, τρώγω σὰν λύκος καὶ κάθε νύκτα ἔχω αυγετὸν σὰν ἄλογο.

— Τότε νὰ ἀποταθῆς σὲ κανένα κτηνίατρον, ὡς εἰδικῶ-
τερον.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ὁ τύπος τοῦ **ρεπόρτερ** ἐκείνου, ὅστις διεισδύει παντοῦ ὅστις παροιάζεται εἰς ὅλας τὰς συναθροίσεις, ὅπου ὑπάρχει εἰδήσις πρὸς ἄγρην, ὅστις βλέπει ἄνευ διακρίσεως βασιλεῖς καὶ κακούργους, ἀπλῶς ἵνα ἀκούσῃ περιεργόν τι ἐκ τοῦ στόματός των, ὁ τύπος οὗτος τοῦ συντάκτου τῶν εἰδήσεων, ὁ πληθὼν ὄλον σχεδὸν τὸν χῶρον τῶν ἐφημερίδων μὲ τὰς πρωτοτύπους ἐκστρατείας του ἀνεπτύχθη ἰδίως ἐν Ἄμερικῇ.

Θὰ σὰς εἶναι γνωστὸν, ὑποθέτομεν, τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ τυπικὸν ἐκείνου ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰούλιος Βέρν ἀπηνάτισεν εἰς ἕν των ἔργων του, τὸν Μιχαὴλ Στρογκῶφ, ὥστε νὰ μὴ ἀναφέρωμεν αὐτό.

Ἐνας ἄλλος τύπος Ἄγγλου **ρεπόρτερ** τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1848, ὅτε δὲν ἐλειτουργεῖ ἀκόμη τηλεγράφος ἐξῆλθεν ἐκ Παρισίων ἐπιππος, ἐφθασεν εἰς Καλαί, ἐπέθη μικρὰς λέμβους, διήλθεν τὴν Μάγχαν καὶ ἐφθασε ἡμίθανῆς σχεδὸν εἰς Λονδίνον, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τοὺς «Τάιμς» τὴν εἰδήσιν τοῦ ἐκίφρονισμοῦ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Περὶ ἄλλου, τοῦ Ἀρχιβάλλου Φόρβες, τοῦ περιφήμου Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ, ὅστις ἀνήγγειλε τὴν πτώσιν τοῦ Σεδᾶν εἰς Λονδίνον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὶν μάθουν αὐτὴν εἰς Παρισίους, διηγοῦνται ὅτι κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἐπὶ ἕξ μῆνας δὲν ἤλλαξεν ἐνδύματα· ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους ἐξέβαλεν αὐτά, μαζὶ μὲ τὸ ὑπακάμισον κατέπεσε καὶ τὸ δέρμα του.

Ὁ Στάγκωπ, ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς τοῦ «Κήρυκος» τῆς Νέας Ἰόρκης, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις παρευρισκόμενος κατὰ τοὺς γάμους τοῦ ἡμετέρου Διαδόχου ἐν Ἀθήναις, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προτεραιότητα τῆς διαδιδάσεως τῶν τηλεγραφημάτων του, κατέθεσεν εἰς τὸν τηλεγραφικὸν γραφεῖον Ἀθηνῶν ἐγγύησιν δεκακισχιλίων φράγκων, ἐνεβολιάσθη δι' τοῦ χολέρας καὶ ἐζῆσεν ἐπὶ ἄκτῳ ἡμέρας εἰς ἕν των νοσοκομείων τοῦ Ἀμβούργου, ἔνθα ἐνοσηλεύοντο χολεριῶντες, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸ λύσιτελές του κατὰ τῆς χολέρας ἐμβολιασμοῦ.

Ἄμερικανὸς **ρεπόρτερ** ἐπειδὴ δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον τοῦ διασῆμου στρατηγοῦ Γράντ, εἰσέρχεται εἰς

αὐτὸν διὰ τῆς καπνοδόχου, τὰ βλέπει ὄλα, ἀνακαλύπτει προσθέτως ἐντὸς τοῦ πύλου τοῦ ἱερέως καὶ τὸν ἐπικιχθῆεν τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐκφωνήσῃ οὗτος, τὸν κλέπτει καὶ τὸν δημοσιεύει εἰς ἔκτακτον παράρτημα, ἐνῶ ὁ αἰδουσιμώτατος, χάσας τὸ χειρόγραφόν του, ἀναγκάζεται νὰ εἶπῃ ὀλίγας λέξεις ἐκ τοῦ προχείρου μόνον πρὸ τοῦ τάφου τοῦ ἐπισήμου νεκροῦ.

Ἄλλος ἀνακαλύπτει εἰς μίαν ὁδὸν τοῦ Σικάγου ἐν πτόμα, φροντίζει νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, λαμβάνει ὄλας τὰς σημειώσεις, συντάσσει τὸ συγκινητικώτατον τῶν ἄρθρων καὶ δὲν ἀναγγέλλει τὸ ἐγκλήμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐδημοσιεύθη τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος τὸ περιέχον τὴν δραματικὴν ἀφήγησιν ὑπὸ τοῦς τίτλους: «Μυστηριώδης δολοφονία ἐν Σικάγῳ.— Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πτόματος ὑπὸ ἐνὸς τῶν συντακτῶν μᾶς».

Δικαίως λοιπὸν ἐλέγη περὶ **ρεπόρτερ** τοιοῦτου εἶδους, ὅτι εἰς ἡμέρας ἐλλείψεως ὕλης, εἶναι ἱκανοὶ νὰ αὐτοκτονήσουσιν—συντάσσοντες ἐκ τῶν προτέρων τὴν διήγησιν τοῦ θανάτου των—διὰ νὰ προσφέρουν μίαν ἐνδιαφέρονσαν εἰδήσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας των!

ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΜΑΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπουργείων εἰς 7, ὁρίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 Β. Α. τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος. Κατόπιν δὲ διὰ τοῦ νόμου τῆς 3 Ἰουνίου 1846 ἐπισημοποιήθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὅπως καὶ κατόπιν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν παρεδέχθη καὶ ἡ προτελευταία Ἐθνικὴ Συνέλευσις. Ἡ τελευταία ὅμως ὤρισε ὡς γνωστὸν τὰ ὑπουργεῖα εἰς 8 προστεθέντος καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὅπερ ὀνομάσθη κατόπιν ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας.

Ἄλλ' ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν εἶναι νέος, ἀλλὰ παλαιότατος ὡς ἀνήκων εἰς τμημα ἐδικὸν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἰδρυθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1834 καταστατικοῦ Διατάγματος.

Τὸ ἱατροσυνέδριον συνέστη τὸ πρῶτον εἰς τὰς 13 Μαΐου 1834. Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων τῷ 1836. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πολυτεχνείου τῷ 1837 ἀνοργανωθείσα διὰ διατάγματος τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1843. Αἱ δὲ διευθύνσεις τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀγροφυλακῆς ἀπεχωρίσθησαν τὸ πρῶτον δυνάμει τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1849 νόμου ἀπὸ τὰς Δημοτικὰς Ἀρχὰς Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἀνετέθησαν εἰς εἰδικὴν ἐπὶ τούτῳ διεύθυνσιν.

ΕΙΧΑΝ ΜΑΥΡΑ ΠΤΕΡΑ ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ;

Ἄν πρέπει νά πιστεύσωμεν μίαν λαϊκὴν παράδοσιν ἀναγομένην εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἱ χελιδόνες εἶχαν κατ' ἀρχάς στακτιά πτερὰ τὰ ὁποῖα ἐγένοντο κατόπιν μαύρα ἕνεκα τῆς κατωτέρου αἰτίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπαίξε πρὸ τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ἐν Ναζαρέτ. Ἐλάμβανε γῶμα καὶ ὕδωρ καὶ δι' αὐτῶν, ἀφοῦ τὰ ἐξύμωμεν καλῶς, κατεσκευάζε μικρὰ προπλάσματα πουλιῶν μὴ ἀνοιγμένα πτερὰ.

Ἐνας Φαρισαῖος τότε ἐπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ σὰν ἄγριος ὅπου ἦτο ἐπεχείρησε νά πατήσῃ ἐπὶ τῶν κατὰ σειράν πρὸ τοῦ Χριστοῦ τεθειμένων μικρῶν προπλάσματων. Ὁ Χριστὸς ἀντιληφθεὶς ἐγκαίρως τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ, κτυπᾷ τότε τὰ δύο χεράκια του καὶ τὰ πουλάκια ἀπὸ ἄγριον ἀμέσως ἐλαβον ζωὴν καὶ ἐπέταξαν ὑψηλὰ εἰς τὴν στέγην τῆς πατρικῆς οἰκίας τοῦ Σωτήρος ὅπου ἐκτίσαν φωνὰς.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ χελιδὼν εἶχε γεννηθῆ.

Αἱ χελιδόνες κατόπιν ἐκλήθησαν καὶ ἐπεζητήσαν ἀνεκαθεν νὰ κτίξουν τὴν φωλεάν των ἐκάνω εἰς τὴς στέγας τῶν οἰκιῶν τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ πάροδον δὲ κατόπιν πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὠδηγεῖται εἰς τὸν Γολγοθᾶν διὰ νά σταυρωθῆ, αἱ χελιδόνες ἦσαν ἐκεῖναι πρὸ τὸν ἠκολούθησαν ἐπιδεικνύουσαι εἰς τὸν Θεάνθρωπον τὴν θλίψιν των διὰ θλιβερῶν κελυδισμάτων.

Ὅταν δὲ κατόπιν ὁ ἀκάνθινος στέφανος κατεξέσχισε τὸ θεῖον μέτωπον, αἱ χελιδόνες ἦσαν πάλιν ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐσπευσαν ν' ἀπαλάξουν τὸν Χριστὸν τῆς βασάνου ἀποσπᾶσαι μίαν πρὸς μίαν τὰ ἀκάνθια τοῦ στεφάνου.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ θεῖον τέλος αἱ χελιδόνες δὲν ἐλησμόνησαν τὸ σωτήριον των ἐξωτερικεύσασαι τὴν θλίψιν των διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ δημιουργοῦ των δι' αἰφνιδίως μεταλλαγῆς τοῦ πνεύματός των ἀπὸ στακτιοῦ εἰς μαῦρον, θελήσαν διὰ τοῦτο νά δείξουν τὴν αἰώναν θλίψιν των διὰ τὸ ἄδικον μαρτύριον τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φράξις αὕτη παρὰδοσις, καὶ ἄλλα πολλά, ὅχι ὀλιγότερον πείριργοι, κατέστησαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων τὴν χελιδὼν πτηνὸν ἱερὸν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα ἀκόμη καὶ μετὰ πολλοὺς ἴσους αἰῶνας εἰσέτι ὁ φόνος τῆς χελιδόνος θά θεωρεῖται ὡς ἀμάτητον καὶ ἐγκλημα.

Ξ.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ—ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΔΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ἡ ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Ἡ Κώσταίνα ἐτοίμαζε τὰ βούχα τοῦ γιου τῆς γιὰ τὸ ταξίδι.

—Φτωχὴ μάνα! μὴν κλαῖς. Τὰ κλάμματα σου θὰ γένουν φαρμάκι γιὰ τὸ γιὸ σου στὰ ξένα!

—Ναί δίκαιο, ἔχεις! ἀποκρίθηκε ἡ Κώσταίνα..... Δυστυχισμένο θὰ εἶναι τὸ παιδί μου στὰ ξένα, νὰ ξέρω πῶς ἡ μάνα του λυπάται! ἄς κάνω καλλίτερα πῶς γελῶ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία ἄς τὸ βοηθήσουν..... Φύγε παιδί μου μετὴν εὐχή μου, κακὸ νὰ μὴ σ' εἶρη, μά τι νὰ μὴ σὲ πιᾶσῃ, καὶ ἄμποτε ν' ἀνεθῆς τὰ πιὸ ψηλά βουνά! Μόνο νὰ μὴ ἀγαπήσῃς στὰ ξένα, νὰ θυμᾶσαι τ' ἀδελφία σου καὶ ν' ἀγαπᾶς τὴ μάνα σου.

—Μάνα, μανουλά μου, ἔλεγε ὁ Γιώργης, γρήγορα θὰ γυρίσω.... καὶ σένα θὰ συλλογίζωμαι πάντα στὰ ξένα.....

Καὶ τὰ πανιὰ ἐφούσκωσαν καὶ τὸ καρᾶφι ἐπῆρε τὸ ἀγαπημένο της

Καράβια καραβάκια μου καὶ σεῖς βαρκούδες μὴν εἶδατε τὸν Γιώργη μου;

—Ποῖον Γιώργη;

—Τὸν Γιώργη, τὸ παιδί μου. Ἦταν ψηλός, ἦταν λιγνός, εἶχε τὰ φρύδια σὰν σπαθιά, τὰ μάτια ἀμυγδαλάτα.... Ἦταν ὁ πρῶτος στὰ παιγνίδια, ὁ πρῶτος στὴ παλληκαριά. Ποῖος μοῦ τὸν βαστά στὰ ξένα, ποιά μάτια τὸν χαίρουνται, ἐνῶ τὰ δικά μου τυφλώθηκαν ἀπὸ τὰ κλάμματα; Ποιά χεῖλια μοῦ τὸν φιλοῦν, ἐνῶ τὰ δικά μου τὰ μάρανε ἢ λύπη; Ποῖος μοῦ βαστά τὸν Γιώργη, τὸν Γιώργη τὸ παιδί μου; Ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, νὰ σπάσῃ σὰν γυαλί, σὰν τὸ κερί νὰ λυώσῃ....

Ἄχ! εἶναι πράγμα βαρὺ ἢ κατάρες τῆς μάννας... Πρόσεξε μὴ πληγώσῃς μάννας καρδιά.....

Μὰ μιὰ ὥραία κόρη στὸν ἥλιο κάθε πρωὶ ἔλεγε «Ἦλιε μου εἶδες στὸν δρόμο σου καμιὰ νιά πιὸ ὄμορφη ἀπὸ μένα; — Ὅχι, ἔλεγε ὁ ἥλιος. — Εἶδες στὸ δρόμο σου κανένα νιό πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τὸν ἀγαπητικό μου; — Ἄ — ἔλεγε καὶ ὁ ἥλιος. — Ποῦ τὸν εἶδες ἦλιε μου, καλὲ μου ἦλιε; ἐρωτοῦσε ἢ νιά. — Στὴν τάδε χώρα στὸ τάδε χωριό. Καὶ ἡ κόρη κινούσε γιὰ τὴν χώρα ἐκεῖνη γιὰ τὸ τάδε χωριό καὶ ἔβριχνε τὰ μάτια τῆς στὸν ὄμορφο στὸν νιό ἀπάνω. Κι' ὅπως τὸ λουλουδι μαραίνεται ἀπὸ τῆς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, μαραίνονταν ὁ νιός ἀπὸ τῆς ματιές τῆς ὄμορφης τῆς κόρης.

Εἶναι γλυκὺ τὸ φιλεῖ τῆς ξένης; στὸ πρῶτο φιλεῖ ὁ Γιώργης ἀνεστέ-
ναξε, στὸ δεύτερο μαγεύθη, στὸ τρίτο ἔεχεσε τὴ μάννα του.

Μιὰ μέρα ἓνα καράδι ποῦ ἔβερνε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ περιγιάλι ποῦ κάθονταν ἡ γρηῃ Κώσταίνα.

Ἡ κατάρες τῆς μάννας ἔπεσαν ἀπάνου στὸ καράρι καὶ καράδι καὶ κόρη χαθῆκαν στὰ κύματα.....

ΔΙΑΤΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΜΗΝ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

Τὸ γραμματόσημον ὠρίσθη ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον διὰ τοῦ Νόμου τῆς 17ης Μαΐου 1855. Ἄλλ' ὁ νόμος ἐκεῖνος δὲν ἐξετελέσθη μέχρι τοῦ 1860, ὅτε διὰ τοῦ νόμου τῆς 20ης Μαΐου κτηρηγῆθη καὶ διὰ μεταγενεστέρου κανονιστικοῦ διατάγματος τῆς 8ης Ἰουνίου 1860 ἐκανονίσθη τὸ ἑλληνικὸν γραμματόσημον σήμητος ὀρθογωνίου ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντος τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐρμού εἰς μέγα σχῆμα, ζωοφθεν αὐτῆς τὰς λέξεις ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ κάτωθεν δὲ τὴν ἀξίαν δι' ἀριθμῶν. Ἡ ἰδέα δὲ τοῦ νὰ τεθῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἐρμού ὡς σύμβολον ἢ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ὅστις δὲν ἀδέχθη νὰ τεθῇ ἡ φροσύνη του, ὡς ἦτο τὸ πρῶτον σχέδιον, ἀλλ' ὁ Ἐρμῆς, θέλων διὰ τούτου νὰ συμβολίσῃ τὴν ταχύτητα.... ξένην ἀτυχῶς διὰ τὰ Ἑλληνικά Ταχυδρομεῖα.

ΤΑΦΗ ΤΗΣ ΑΤΑΛΛΑ

ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΜΑΣ

Ὁ πρῶτος σιδηρόδρομος ἐν Ἑλλάδι ἤρξατο λειτουργῶν τῷ 1869 ἐπὶ μήκους 9 χιλιομέτρων. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ Ἄθηνων—Πειραιῶς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1893 ἡ πλεον κυκλοφοροῦσα ἐφημερίς ἦτο ἡ Ἄκροπόλις μὲ 10,000 φύλλα καὶ ἡ ὀλιγώτερον ὁ «Ἑλικῶν» μέ.... 25 φύλλα καὶ ἡ ἀρχαιότερα ἐφημερίς ἦτο ἡ «Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς» ἰδρυθεῖσα τῷ 1837.

Ἡ ἀρχαιότερα Ἄτμοπλοῖα ἐν Ἑλλάδι εἶναι τοῦ Τζῶν Μὰκ Δουάλ ἰδρυθεῖσα τῷ 1856. Δευτέρα κατὰ σειρὰν τοῦ Γουδῆ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Δ. Π. Γουδῆ τῷ 1879 καὶ τρίτη ἡ Πανελληνίως ἰδρυθεῖσα τῷ 1883.

Ὁ πρῶτος κατασκευασθεὶς ἐν Ἑλλάδι δημόσιος δρόμος εἶναι ὁ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας παρὰ Βιναρῶν στρατιωτῶν, ὁ δὲ δεύτερος ὁ ἀπὸ Ναυπλίου εἰς Ἄργος καὶ Τρίπολιν.

Ἡ ἀρχαιότερα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν εἶναι ἡ Ἀδριατικὴ τῆς Τεργέστης.

ἔιχε κατ' ἀρχὰς καὶ προνόμια ὡς ἀναγνωρισθεῖσα διὰ Β. Δ. τοῦ βασιλέως Ὁθωνος τὴν 15 Ἰουλίου τοῦ 1839.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΝ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΩ

Ἐν Καστελλορίζῳ, εἰς τὴν ἀνατολικωτάτην τῶν νοτίων Σποράδων, ἐπεκράτει ἄλλοτε παράδοξον ἔθιμον, ἴσως νὰ ἐπικρατῆ καὶ τώρα πρὸς τιμὴν τοῦ Προφήτου Ἡλίου τελούμενον.

Πολλὰς ἡμέρας πρὸς τῆς ἡμέρας τῆς εορτῆς οἱ παῖδες ἐροῦντο καθ' ἑκάστην εἰς τὴν θάλασσαν ἐνδεδυμένοι καὶ βρεγμένοι περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως κραζόντες μεγαλοφώνως «Τ' αἰ Λία, τ' αἰ Λία» καὶ σύροντες διὰ τῆς βίας ἔροιντο εἰς τὴν θάλασσαν, ὅσους παῖδας εὐρισκόν μὴ βεβρεγμένους.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς εορτῆς τὸ πρᾶγμα ἐφθάνε εἰς τὸ κατακόρυφον. Οὐδεὶς στεγνὸς ὦν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἢ ἄλλης τινὸς τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν. Πανταχοῦ γενικὴ κίνησις· πανταχοῦ ὄχλος βεβρεγμένων ὑπῆρχε. Ἄγρια φωναὶ τῶν παίδων ἐπλήρουν τὸν ἀέρα: «Τ' αἰ Λία, τ' αἰ Λία». Ἐδῶ ἐβλέπατε ὁμίλους ναυτῶν καὶ σοφγαλιέων πορευομένους εἰς τοὺς οἴκους τῶν φίλων, ὅπως σύρωσαν αὐτοὺς ἐκόντας ἄκοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ ἐβλέπατε δυστυχῆ γέροντα τὸν ὁποῖον ἐσῆκονον εἰς τὰς χεῖράς των καὶ τὸν ἔφερον βιαίως πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἰς μάτην ἐπεκαλεῖσθε ὑπὲρ ἡμῶν ἢ ἄλλον τινὸς τὴν ἐπιτίθειαν αὐτῶν, εἰς μάτην μετεχειρίζεσθε ἀπειλὰς, εἰς μάτην προτείνετε εἰς αὐτοὺς τὸ γῆρας ἢ τὴν ἀσθένειαν. Εἰς μάτην ἐλέγχετε ὅτι εἶσθε ξένος. Θὰ ἠκούετε μόνον τὴν παροιμίαν: «Τόπου συνήθειον, τόμου κεφάλαιον» καὶ μετέωρος θὰ ἐροῦντεσθε εἰς τὴν θάλασσαν, μὰζὺ δὲ μὲ σὰς καὶ πέντε δέκα ἄλλοι, οἵτινες, ἀφοῦ σὰς ἤρχοντο ἀπλούστατα «κ' ἀπὸ χρόνον τ' αἰ Λία» ἀνήρχοντο πρὸς εὔρεσιν ἄλλου, ἐγκαταλείποντες σὰς, ἵνα ἀπολαύσῃτε τῆς ἀκουσίως ταύτης καὶ ἐπικινδύνου ἐπίστε ψυχρολοουσίας εἰς βάρος ἄλλον.

Ἡ κατὰστασις αὕτη διήρκει μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἑσπερινοῦ. Οἱ παῖδες τότε φέροντες σημαίας ἐκ πολυχρῶμων μεταξωτῶν μανδηλιῶν ἐπορεύοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προφήτου, κείμενον ἐπὶ ὑψηλοῦ κρημιώδους λοφίσκου καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν κρημιῶν ἀνήρτων τὰς σημαίας των μέχρι τέλους τοῦ ἑσπερινοῦ. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ τὴν ἐπομένην μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας, ὅποτε κατερχόμενοι ἀνήρτων τὰς σημαίας ἐπὶ τῶν παρθύρων τῶν οἰκιῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο καθιέρωσαν οἱ παλαιοὶ εἰς τὸν Προφήτην Ἡλίαν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν κύριον τῆς βροχῆς, διότι ἡ νησὸς των ἑσπεριεῖτο καὶ στεγνέται πηγαῖον ποσίμον ὕδατος καὶ πάσχει πολλὰ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Ἡ περιβάλλουσα τὴν σφαιρὴν ἡμῶν ἀτμόσφαιρα ἥτις καὶ παρασφύεται μετ' αὐτῆς ἐν τῇ διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου διαστήματος πορεία της, δὲν εἶναι πολὺ σφηλὴ, διότι δὲν ἔχει πλέον τῶν 120—160 χιλιομέτρων ὕψος. Εἰς δὲ τὸ Τον ἢ Σεν χιλιομέτρων, ὑπὲρ τὴν γῆν ὁ αἶθρ εἶναι τόσον ἠραιωμένος ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐν Κρότιαι- Σινεὶ καὶ ὁ Σίμπλετ οἱ δύο ἀεροπόροι οἱ φθάσαντες τὸ μέγιστον ὕψος τῶν 8 χιλιομέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀπέθανον ἐνεκα τῆς ἀκαμότητος ταύτης ἀπὸ ἀσφ. ξίαν.

Ο ΗΛΙΟΣ

Ἐάν τὸ ὅλον τῆς ποσότητος τῆς θερμότητος τῆς ἀναδιδομένης ὑπὸ τοῦ Ἡλίου ἐχρησιμοποιεῖτο ἀποκλειστικῶς πρὸς διάλυσιν στρώματος πάγου ἐπιτεθειμένου ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς σφαίρας καὶ περιβάλλοντος αὐτὴν παγωθῆν ἢ θερμότης αὐτῆ θὰ ἦτο ἰσωνὴ νὰ διαλύσῃ εἰς ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας στρώμα 11 μέτρων καὶ 80 ἑκατοστών τὸ πάχος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν στρώμα 17 χιλιομέτρων.

Ἡ αὐτὴ πάλιν ποσότης τῆς θερμότητος θὰ ἔκαμνε νὰ ἀναβράσουν ἐντὸς μιᾶς ὥρας 2901 δισεκατομμύρια κυβικῶν χιλιομέτρων ὕδατος.

Διὰ νὰ σβύσῃ δὲ ὁ ἥλιος χρειάζεται ἀνανεούμενος ὄγκος ὕδατος 72 χιλιομέτρων διαμέτρου ριπτόμενος με ταχύτητα 280,000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Θὰ ἠδύνατο δὲ ὁ ἥλιος χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν θερμαντικὴν του ἐντασιν ν' ἀναλύσῃ εἰς ἓν δευτερόλεπτον, στήλην πάγου 4120 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων βάσεως καὶ 310,000 χιλιομέτρων ὕψους.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι 300,000 φορές ἰσχυρότερον τῆς Σελήνης καὶ 765 ἑκατομμύρια φορές τοῦ Σειρίου, τοῦ λαμπροτέρου τῶν ἀπλανῶν.

Ο ΗΛΙΟΣ.....ΚΙΝΕΙ ΤΑΣ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΑΣ!!!!

Ὁ Μπούκλανδ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Γεωλογίας ἐν σχέσει μὲ τὴν φυσικὴν Θεολογίαν» συνοδεύων ποτὲ τὸν Στέφενσον τὸν κατασεύασαντα τὴν πρώτην ἀτμομηχανὴν τὸν ἠρώτησε:

—Γνωρίζετε ποία εἶναι ἡ δύναμις ἢ κινούσα τὴν μηχανήν σας;

—Ὁ ἀτμὸς ἀπῆντησε ὁ Στέφενσον.

—Λάθος ἔχετε, ἀπῆντησε ὁ περιώνυμος συγγραφεὺς.

—Ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἀνθραξ ἄρα, εἶπε ὁ Στέφενσον.

—Ἀπατάσθε, εἶπε πάλιν ὁ Μπούκλανδ, διότι ἡ σύρουσα τὴν ἀμαξοτοχίαν σας δύναμις, εἶναι ὁ.....ἥλιος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Στέφενσον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ, ὁ μέγας γεωλόγος τοῦ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθον ἐξήγησιν.

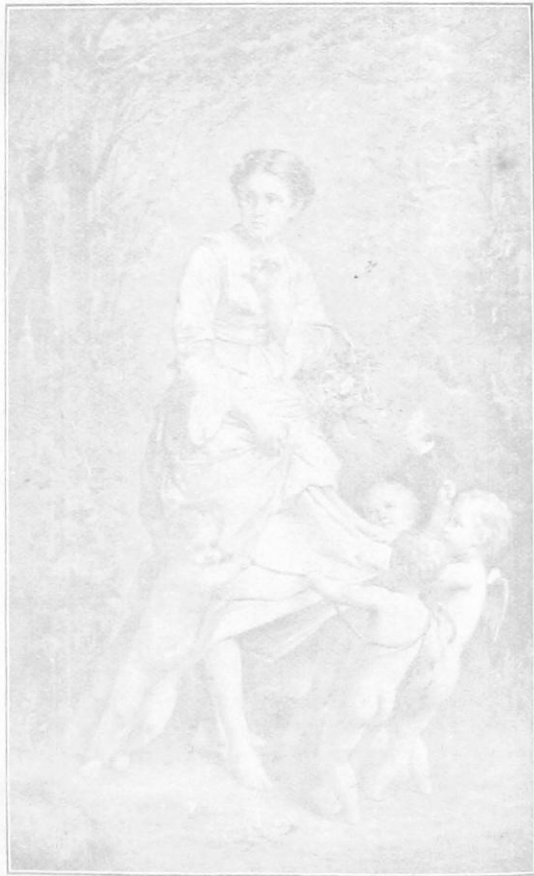
Ὁ γαιάνθρωξ ὡς γνωστὸν εἶναι συμπύλημα λειψάνων μεγάλων δένδρων βλαστησάντων προ 10,000 ἐτῶν. Διὰ νὰ σχηματισθῶσιν δὲ τὰ δένδρα ταῦτα ἐχρειάσθη ν' ἀπορροφηθῇ τὸ διὰ τῆς ἐπιθρησίας τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος ἀποσυντιθέμενον ἀνθρακικὸν ὀξύ τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ ξύλον λοιπὸν ἵνα σχηματισθῇ ἀπερροφα ποσότητα φωτός καὶ θερμότητος τουτέστιν ἥλιον αἱ δύο δὲ αὐταὶ δυνάμεις ἐμειναν δεσμευμέναι ἐν τῷ γαιάνθρωξ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Σήμερον λοιπὸν, ὅταν ὁ γαιάνθρωξ καίεται ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τῆς ἀτμιάξεως δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ ν' ἀποδίδῃ τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς τ' ὅποιον ἔχει λάβει πρὸ χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἄρα ὁ ἥλιος προσέθεσεν ὁ σοφὸς Ἄγγλος, ἐν εἶδει συμπερασματικῶς, κινεῖ τὰς μηχανὰς σας, καὶ οὐχὶ ὁ ἀτμὸς ἢ ὁ γαιάνθρωξ»

Ο ΗΛΙΟΣ.....ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐπίστευε μὲν ὡς οὐχὶ ὑποστατὸν ὁ μέγας Ἄραγὸς οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν τὸ ἀπρηνεῖτο καὶ ὡς πιθανόν' διότι εἰς τοὺς ἐρωτήσαντας αὐτὸν, ἂν ὁ ἥλιος κατοικεῖται ἀπῆντησε ὡς ἀκολούθως.

«Ἄν μοὶ ἔθετον τὸ ἐρώτημα ἀπ' εὐθείας «κατοικεῖται ὁ ἥλιος; θ' ἀπῆντων ὅτι τὸ ἀγνωθ. Ἄλλ' ἂν μὲ ἠρώτων «εἶναι δυνατόν νὰ κατοικηθῇ ὑπὸ ὄντων ὀργανωμένων παρεμφερῶς πρὸς τὰ κατοικοῦντα τὴν ἡμετέραν σφαῖραν; δὲν θὰ ἐδίστασα νὰ ἀπαντήσω καταφατικῶς.

Μεγάλα πνεύματα μεγάλοι.....ἔξωφρενισμοί.

Ο ΕΡΩΣ ΝΙΚΩΝ

SISMANOGLIO

Ο ΕΡΩΣ ΝΙΚΩΜΕΝΟΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

○○○ ○○○ Η ΕΚΡΗΞΙΣ
ΤΗΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩ 1650

Μία τῶν μᾶλλον φοβερῶν ἠφαιστειῶν ἐκρήξεν τῶν ἐν Θήρᾳ γενομένων, εἶναι ἢ κατὰ τὴν θέσιν «Κουλούμβου» συμβᾶσα τὸ ἔτος 1650. Οἱ ἱερεῖς καὶ πρόκριτοι τῆς Θήρας, ἀνήγγειλαν τὸ γεγονός αὐτὸ εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἄρχοντας τῆς νήσου Νάξου διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς, εὐρισκομένης σήμερον ἐν τῇ ἐν Νάξῳ μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

«Ἐβλαβέσται ἱερεῖς καὶ τίμιοι γέροντες τῆς χώρας καὶ περιόρων τῆς νήσου Νάξιας.

Ἐμεῖς φτωχοὶ ἔρημοι καὶ σκλάβοι οἱ πολλοὶ χαϊνόμενοι ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μᾶς ἀπὸ τὸ νησί τῆς σαντορίνης δίδομεν εἶδησιν διὰ τὸ μυστήριον τοῦτο ὁποῦ μᾶς ἐσέβριεν εἰς τὸν τόπον ἐτούτον τὸν οργισμένον ἀπὸ τον μαγικῶδινάμιον Θεόν. Κατέχετε πὸς ἀπὸ ταῖς δέκα τοῦ σεπεβρίου ἔρχισαν οἱ σεισμοὶ εἰς τοῦτο τὸ νησί καὶ ἐτραίμεν ὅσων τραίμει τὸ καλάμι καὶ ἐκάμαμεν μερουνυχτὶς δέσιν» καὶ εἰς ταῖς 26 τοῦ ἀφτοῦ μηνὸς ἐνίξε μῆα φλέγα πυρινὴ καὶ φωτιὰ μὲ καπνὸν μέσα εἰς τὴ θάλασσα διὸ μίλια ἀλάργον εἰς τόπον λεγόμενον Κουλούμπου καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις πάλι ἤνιξε ἡ φλέγα μὲ τὸν σεισμόν καὶ ἔβγαλε φωτιὰ μὲ καπνὸν καὶ ἀστραπὲς με βροντῆς με ἀστροπελέκια μὲ σεισμό καὶ με ταραχὴ μεγάλῃ καὶ τρομαχτικῇ καὶ ἐχάλασε τὰ σπῆτια μας καὶ ἐπλάωσε ἀνθρώπους καὶ ὅσοι ἀνθρώποι ἴτον ὅσο οἱ ἐπέθαναν καὶ τὰ πετοιμένα ὅλα ἐφοφίσαιε καὶ τὰ χοντρά ζῶα ὅλα ἐχάθυχαν καὶ ὁ ἀέρας ἐτίφλονε τοὺς ἀνθρώπους μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ἡ θάλασσα ἐφιγεν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καὶ ἔπιρε τὰ χωράφια μᾶς ὅλα καὶ εὐγένει τόσος βρόμος ὁποῦ δὲν ἐμποροῦμεν νὰ φάμεν ἀμή, τὸ στόμα μᾶς εἶναι γεμάτο διάφῃ ἀμή ἀκόμα ἔως τὸρα ἔχομεν περισσώτερον φόβον καὶ ὁ μεγαλοδύναμος νὰ καμί ἐλειμωσῆν εἰς ἐμᾶς καὶ ἡ θάλασσα ἔπιξε ἀτὸ ἀντίστρα καὶ

δὲν εἰμπορεῖ πλεούμενον νὰ περάσῃ καὶ ὁ παντοδύναμος νὰ μᾶς λυτρώσι ἀπὸ τούτην τὴν δεισηλιαν ὁποῦ εἴμεσταν.

(Τ. Σ.) 1650 οκτοβριου εἰς ταῖς 3

Οἱ ἱερεῖς καὶ πρόκριτοι τῆς νήσου σαντορίνης γράφομεν.

Ἡ ἀπάντησις δὲ τῶν Ναξίων εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἶναι ἡ ἐξῆς:

«Κόπια—ἤγουν τὸ ἴσον τῆς ἀπόκρισις εἰς τὴν εἶδησιν τῆς σαντορίνης.

Αἰδευσιμώτατοι παπάδες καὶ πρόκριτοι τῆς μεγαλειότητος κοινότητος Σαντορίνης.

Μὲ μεγάλο μας καμὸ καὶ λύπησι τῶν ψυχῶν μας ἐπάσαμε τὸ γράμμα σας καὶ ἐδιαβάσαμεν τὰ κάζα καὶ τὴ δυστυχία τῆς ἀφεντιά σας καὶ πρέπει πὸς ὁ πανέλεος Θεὸς θεὸ νὰ ρίξεν τὴν κατάρα τοῦ ἀπάνω σὲ τοῦτα τὰ δυστυχημένα νησιά καὶ στέζουντεν ὅλα κατατρεμένα ἀπὸ πᾶσα λογῆς κατατρέξιμο καὶ δυστυχίαις καὶ ἀφανισμοῖ ἀμή καὶ ἐδῶ στὴ Νάξια ἐπήραμεν εἶδησι καὶ ἐκούσαμεν καὶ τὸ βοητὸ ποῦ ἐγένηκε στό οὐρανὸ καὶ εἰς τὴ γῆ καὶ εἰς τὴ θάλασσα καὶ ἐτρέμαμεν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐστοντας καὶ νὰ μὴν ἐξέρομεν ἀθὲ νᾶνα τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἴπνο ἡσυχὸ δὲν ἐκοιμούμαστε ἀπαντέχοντας ὅρα τὴν ὅρα τὸ χαλασμὸ τοῦ νησιοῦ μας ἤγουν ἀπὸ σεισμό καὶ ἀπὸ ἐτούτη ὅλη τὴ Θεϊκῇ ὀργῇ ποῦ ἀκολούθησεν καὶ σᾶς γράφομεν πὸς ἂν ὀρίζετε ἀπὸ ἐσῆς νὰ ξεκινήσετε εἰς διὰ τὸ νησί μας θεὸ νὰ σᾶς ἀποδεχτοῦμεν ὡς εἶναι τὸ μπορετὸ μας μὲ τὴν πᾶσα μας καλὴ καρδιά ὡς γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ ἀφεντιά σας ἀπὸ τὰ ἀστροπελέκια καὶ τὴν φλόγα ὁποῦ συντρέχει σὲ σᾶς καὶ ἀπομείνομεν ἔχοντας καὶ τὴν ἀποθυμία νὰ ἐξέρομεν καὶ πὸς ἐπογενίσετε.

Ἀπὸ Νάξια ἔτος 1650 εἰς Νοεμβρίου 17

Οἱ πρόκριτοι τοῦ μέρους Κάστρου καὶ Μπούργου Νάξιας γράφομεν.

† Ἰω. ὁ Γᾶς χάριτι Θεοῦ φανερὸς ἀρχιγραμματεὺς καὶ Νοτάριος νομικὸς τούτης τῆς μεγαλειότητος κοινότητος Νάξου ἐκοπιάρησα.

A. Γ.

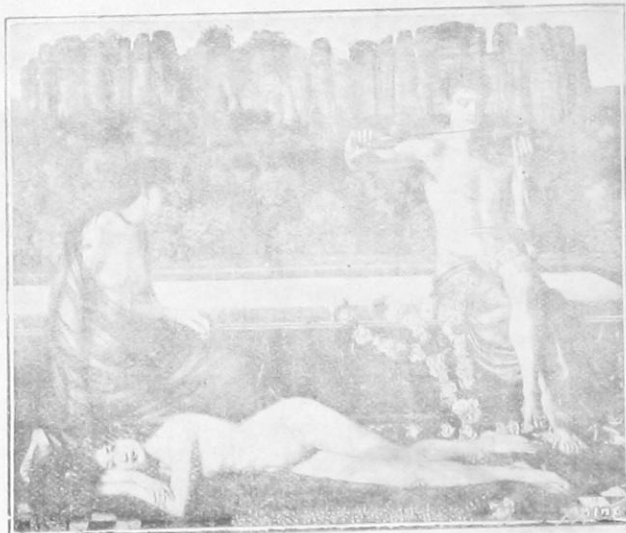

οοο ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ οοο

Η ΑΝΟΜΗ ΜΑΝΑ

Μικρός μικρός στά γράμματα, μικρός στο ψαλτήρι
 Κι' ο δάσκαλος τὸ σκόλασε νὰ πάη νὰ γιοματίση,
 Βρῖσκει τὴ μάνα κι' ἔπαιζε—κι' ἔπαιζε μ' ἓνα Τοῦρκο !....
 —Μάνα, δὲν παίζεις μὲ Ρωμῆο, μὸν παίζεις μὲ τὸν Τοῦρκο ;
 *Ἐννοιά σου, μάνα, ἔννοιά σου κι' ἂν δὲν τὸ μαρτυρήσω....
 —Τι θὰ 'πῆς, βρὲ διαβολογιεῖ, καὶ τί θὰ μαρτυρήσης ;
 —'Ο,τ' εἶδανε τὰ μάτια μου, ἔ,τ' ἄκουσαν τ' αἰτιά μου....
 Τὸ γέλασε, τὸ πλάνεψε μὲ σῦκα, μὲ καρῦδια
 Στὴ κάμαρά της τὸκλεισε, τὸ σφάζει σὰν χασάτης
 Καὶ τὸ συκῶτι τοῦβγαλε τοῦ μάγερα τὸ στέλνει :
 —Μάγερα γὰ μαγέρεψε μικροῦ ἀρνιοῦ συκῶτι.
 Κι' ὁ μάγερας τὸ γνώρισε πὼς εἶν' τοῦ Κωνσταντάκη.
 *Ἐννῆὰ νερὰ τὸ πέρασε καὶ περασμοὺς δὲν εἶχε....

Κι' ὁ κύρ—'Ανδριάς ξανάφανε, ἔρχεται ἀπ' τὸ κυνήγι
 Φέρνει τὰ λάφια ζωντανά, τ' ἀρκούδια ἡμερωμένα.
 —'Ωρα καλὴ σου, 'Αρετὴ, ποῦ εἶν' ὁ Κωνσταντῖνος ;
 —Στὸ δάσκαλο τὸν ἔστειλα κι' ἀκόμα δὲν ἐφάνη....
 *Εἰκίνησε ὁ 'Ανδριάς στὸ δάσκαλο πηγαίνει.
 —Δάσκαλε, σὲ παρακαλῶ, βάρος πολὺ σοῦ δίνω
 Τὸν Κωνσταντὴ μου σκόλασε—τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου,
 —Τὸ μεσημέρι ἐσκόλασε, τ' ἀπόγιομα δὲν ἤρθε.
 Πέρνει τὰ χέρια σταυρωτὰ στὸ σπῆτι του πηγαίνει.
 —Γυναίκα, φέρε μου νὰ φάω—νὰ φάω, νὰ γιοματίσω,
 Νὰ πάρω δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ καταρράχια
 Νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Κωνσταντὴ—τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου.
 Κ' εὐθὺς τραπέζει τοῦστρωσε καὶ τὸ συκῶτι βάζει.
 —Φάε, ἀφέντη μου, καλὸ, μικροῦ ἀρνιοῦ συκῶτι...
 Καὶ τὸ συκῶτι ἐφώνησε 'πὸ μέσα ἀπ' τὸ σκουτέλι :
 —'Αν εἶσαι Τοῦρκος φάε με, 'Οβρηδὸς μαγάρισέ με
 Κι' ἂν εἶσαι ὁ πατέρας μου, σὸνῶ καὶ φίλησέ με....
 —Τι λέει, γυναίκα, ὁ μέγξ ; τί λέει τὸ συκῶτι ;
 Κι' ἀμέσως σέρνει τὸ σπαθί, τῆς πέρνει τὸ κεφάλι.....

ΜΕΛΩΔΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΕΞΕΜΕΤΑΛΛΕΥΘΗ ΤΟΝ ΔΟΥΝΑΒΙΝ

Ὁ πρῶτος Ἕλληνας ὅστις μεθοδικῶς ἐπιχείρησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸν Δούναβιν ἦτο ὁ Στέφανος Ξένος, ἓνας ἐκ τῶν μεγαλοφυεστέρων Ἑλλήνων ἐπιχειρηματιῶν. Οὗτος κατὰ τὸ 1857 συνέστησε τὴν μεγάλην Ἑλληνο-Ἀγγλικὴν ἑταιρεία.

Κατ' ἀρχάς ἡ ἑταιρεία εἶχε 10 ἀτιμόπλοια φέροντα τὰ ὀνόματα *Τσαμαδός, Μπότασης, Δόντος, Ρήγας Φεραῖος, Μπομπουλῖνα, Κωλέτης, Κολοκοτρώνης, Ζαῖμης, Μάρκος Μπότσαρης* κ.λ.π. προσωρισμένα νὰ μεταφέρωσι γεννήματα ἐκ Γαλαζίου Βουλαῖας καὶ ἄνω Δουνάβεως εἰς Σουλινᾶν. Κατόπιν δὲ ἡ ἴδια ἑταιρεία ἀπέκτησε καὶ ἄλλα δέκα μεγάλα ἀτιμόπλοια τὰ ὅποια ὡς μὴ δυνάμενα νὰ διαπλεύσωσι τὸν Δούναβιν ἐφόρτωναν τὰ σιτηρὰ ἐκ Σουλινᾶ καὶ κατόπιν τὰ μετέφερον εἰς Ἀγγλίαν.

Καὶ ταῦτα εἶχον ἑλληνικά ὀνόματα ὡς *Νεωτέρα Ἑλλάς, Μαυροκορδάτος, Παλληκᾶρι* κ.λ.

Ποῖος ὅμως ἤλιπε ποτὲ ὅτι τὸ θετικώτερον ἑλληνικὸν υναλὸ τῆς τότε ἐποχῆς ὅπως ἦτο ὁ Στέφανος Ξένος καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔπαιξε μ' ἑκατομμύρια θὰ κατήντα νὰ πεθάνῃ στὴν ψάθα ἐν Καλλιθέᾳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ σχεδὸν παράφρων πρὸ τινῶν ἐτῶν ;

== ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ==

ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ ΕΧΕΙ ΣΧΗΜΑ ΨΑΡΙΟΥ

Ἐμβριολόγοι δυναθέντες νὰ παρακολουθήσωσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σπέρματος ἐν τῇ ὠοθήκῃ τῆς γυναικός, ἐβεβαίωσαν ὅτι, τὸ ἀνδρόπινον ὄν, ἐν καιρῷ τοῦ σχηματισμοῦ του καὶ πρὶν ἢ παρουσιάσῃ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου, ὑποδύεται διαδοχικῶς τὸν ἐξωτερικὸν τύπον τῶν διαφόρων κλάσεων τῶν ζώων. Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν παρουσιάζεται ὡς ἰχθύς, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ὀργανώσεως τῶν πνευμόνων του· εἶτα παρουσιάζεται ὡς μαστοφόρον, διότι ἐπὶ μαζοῦν περιόδον τῆς ἀναπτύξεώς του παρουσιάζει ἀρχὴν οὐράς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἂν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς, ὁ ἀνθρώπος πρὶν ἢ σχηματισθῆ διέρχεται μέρος τῆς σειρᾶς τῶν ὀργανικῶν τύπων ὅτινες προηγῶνται τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ζώων.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι καὶ οἱ φυσικοὶ καὶ λοιποὶ ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι μετὰ τὰ ἀρθρωτὰ ἀνεφάνησαν οἱ ἰχθεῖς· καὶ κατόπιν τὰ μαστοφόρα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τελευταῖον ὁ ἀνθρώπος τοῦτέστιν καὶ κατὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς ἐκρατήθη ἢ αὐτὴ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἢ φάσις καὶ νῦν κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος ἐν τῇ ὠοθήκῃ τῆς γυναικός.

***

Τὰ φυτὰ ριγοῦν καὶ ζεσταίνονται κοιμῶνται καὶ ἐξυπνοῦν.

Κατόπιν παρατηρήσεων ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ φυτὸν ριγεῖ. Τὸ ψῦχος π. χ. τὸ δυσαρρεστεῖ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀποτόμου καταπτώσεως τῆς θερμοκρασίας συστέλλεται καὶ οὕτως

εἰπεῖν..... ριγεῖ δηλαδὴ τουρτουρίζει. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὑπὸ ὑπερβολικὴν θεομότητα· τότε τὸ βλέπει τις νὰ ριπτῇ τὰ φύλλα του κατὰ μήκος τῶν κλάδων των, νὰ σχηματίζουσι ταῦτα πτυχάς, καὶ νὰ φαίνονται ὡς μαραμμένα. Ὅταν δ' ἀρχίσῃ ἢ δροῖος τῆς ἐσπέρας τὰ φύλλα ἀνεγείρονται καὶ τὸ φυτὸν ἀναλαμβάνει φυσιογνωμίαν καὶ στάσιν γαλήνιον.

Ἐνα φυτὸν δυνάμεθα νὰ τὸ..... ἀποκοιμήσωμεν. Εὐκολοτάτα δὲ τοῦτο ἂν τὸ ποτίσωμεν μὲ διάλυσιν ὀπίου ἢ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος.

Δυνάμεθα δὲ πάλιν ἓνα φυτὸν νὰ τὸ φονεύσωμεν μὲ ἐκτόνωσιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Τὰ φυτὰ κοιμῶνται τὴν νύκτα διότι τὰ φύλλα των ἀλλάσσουν στάσιν, ἀναδιπλοῦνται καὶ ἐν γένει χάνουν τὴν ζωηρότητά των τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν ἡμέραν. Τοῦτο εἶναι σημεῖον ἀναπαύσεως.

***

Περίεργος ἐρωτοτροπία φυτοῦ.

Ἡ ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς ἀναπαραγωγῆς ἀναλογία μεταξὺ φυτοῦ καὶ ζῴου οὐδαμῶς ἀλλαγῶν εἶναι καταφανέστερα οὐδὲ περιοριωτέρα εἰμὴ παρὰ τῷ φυτῷ τὸ ὁποῖον ἀφθονεῖ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ροδανοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα *Βουλισνερία ἢ σπειροειδής*.

Τὸ φυτὸν αὐτὸ εἶναι δίοικον δηλαδὴ τὰ ἄρρενα καὶ θήλεια ὄργανα εὐρίσκονται ἐπὶ χωριστῶν ποδῶν τοῦ ἰδίου φυτοῦ. Λοιπὸν τὰ θήλεια ἄνθη αὐτοῦ συγκροτοῦνται πρὸς τὸ ἕδαφος ὑπὸ μαζοῦν μίσχων συνεσπειρωμένων περὶ ἑαυτοὺς εἰς ἔλικες· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως τῶν ἐρώτων αἱ ἔλικες τοῦ θήλεος μίσχου ἐξελίσσονται καὶ τὰ ἄνθη ἀνέρονται καὶ θάλλουσι ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἀλλὰ τὰ ἄρρενα ἄνθη, τὰ ὁποῖα δὲν φέρονται, ὅπως τὰ θήλεια, ἐπὶ μίσχων ἐλαστικῶν, δὲν δύναται ν' ἀνέλθουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τὶ δὲ πράττουσι; θραύουν τὸ περίβλημά των καὶ ἔρχονται νὰ ἐπιπλεύσουν ἐπὶ τοῦ ὕδατος περὶ τῶν θηλέων ἀνθέων. Μετὰ τοῦτο τὰ μὲν ἀποκεκομμένα ἄρρενα ἄνθη παρασύρονται ὑπὸ τῷ ρεύματι τοῦ ὕδατος, οἱ δὲ μίσχοι τῶν θηλέων ἀνθέων ἀναδιπλοῦνται πάλιν καὶ κατέρχονται εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ ὀρμήσουν ἐκεῖ τὰ γονιμοποιηθέντα ὠαρίά των.

Σ.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ—“Οποιοσδήποτε πόνει γυναίκα πρέπει να έχει κεφάλι, ένω συ...
ΕΚΕΙΝΟΣ—Σ’ αυτό έχεις δίκαιον. Γιατί αν είχα κεφάλι δεν θα σ’ έπαιρνα...”

Ο ΤΟΥΑΙΝ ΥΠΗΡΞΕΝ... ΕΞΥΠΝΟΣ ;

Πολλάκις διαβάζων τὰς εὐθυμογραφικὰς διηγήσεις τοῦ Μάρκ Τουαίν εὐρέθην πρὸ τοῦ ἐρωτήματος: «Μὰ πράγματι ὁ τὸσον λιβανιζόμενος ὡς μέγας εὐθυμογράφος ἀποθανὼν αὐτὸς κύριος, ἤξιζε τῆς φήμης του ;»

Πάντοτε δὲ κατὰ μέσα μου, μοῦ ἀπήντα ὅτι ἐμεγαλοποιήθη μία μετριότης μὴ ἐπιδεχομένη οὐδὲ σύγκρισιν κἂν μ’ ἓνα Ροϊδην, Μπάμπην Ἄννινον, Κουσουλάζον καὶ λοιποὺς ἑλληνας εὐθυμογράφους μας.

Ἐπειδὴ δὲ ὄσο ἀξίζουσιν δύο κεφάλια μαζί, δὲν κόβει ἓνα μο-

ναχὸ πᾶς παραθέτω μίαν ἀπὸ τὰς πλέον παραδόξους καὶ ἴσως τὰς πλέον περιέργους διηγήσεις τοῦ διαφημισθέντος, ὡς καταπότια Πιγκ, μετρίου αὐτοῦ Γιάγκη, ἐπικαλούμενος τὴν γνώμην σας.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ἐνας δημοσιογράφος, διηγείται ὁ Τουαίν, ἐπῆγε κάποτε νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξιν.

—Ἐχετε ἄλλους ἀδελφοὺς ; ἐρωτᾷ ὁ ρέπορτερ.

—Ὅχι ! Ἐν τούτοις εἶχα ἓνα κάποτε, ἀπήντησεν ὁ Τουαίν. Ὦνομάζετο Οὐίλιαμ. Εἶμεθα δίδυμοι καὶ ὠμοιάζαμε καὶ οἱ δύο τὸσον πολὺ, ὅσον δύο σταγόνες ὕδατος.

—Καὶ ὁ ἀδελφὸς σας ἀπέθανε ; ἐρωτᾷ ὁ ρέπορτερ

—Δὲν ξέρω.....

—Πῶς ! δὲν ξέρετε ; Τὶ ἀπάντησις εἶναι αὐτὴ ;

—Δὲν ξέρω, δηλαδή, ἂν ἀπέθανε αὐτὸς ἢ ἐγώ !

Ὁ δημοσιογράφος ἀνοίγει τὰ μάτια του ἀπὸ κατάπληξιν καὶ περιέργειαν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν. Ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ Τουαίν ἐξακολουθεῖ.

—Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῆς ἀπάντησεώς μου. Ὅταν εἶμεθα μικροὶ μᾶς ἔβαλαν κάποτε εἰς τὴν ἴδια λεκάνη τοῦ λουτροῦ. Ὁ ἓνας ἐκ τῶν δύο μας τότε ἐπνίγη, οἱ δὲ γονεῖς καὶ ὑπηρεταὶ μας ὑπῆρξε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσουν ἂν εἶχε πνιγῇ ὁ Οὐίλιαμ ἢ ἐγώ ! Δὲν πρέπει λοιπὸν ν’ ἀμφιβάλλω ἂν ζῶ ἐγώ ἢ ὁ ἀδελφὸς μου ;

Αὐτὸ εἶναι τὸ καλοῦπι τῶν εὐθυμογραφικῶν ἱστοριῶν τοῦ Τουαίν. Ἄν τὰς νομίζετε ἐξυπνες νὰ μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἄλλειψίν μου, τοῦ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ παρακολουθῆσω καὶ ἐννοήσω ἕως τώρα μίαν τὸσον μεγάλην νοῦλαν.

ΤΟ ΧΑΜΙΝΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΛΙΑ Η

—Λοιπὸν ἀρνεῖσαι νὰ μὲ πᾶς στὸ χορὸ ; Ὁ κύριος φαίνεται πῶς ἔχει κατὰ καλλίτερον νὰ κᾶνῃ ! Λοιπὸν μάθε το ! Σοῦ δηλώω κατηγορηματικώτατα, ὅτι ἂν ἐπιμεινῆς ἀρνούμενος δὲν θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου ἐδῶ ! Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις.

Καὶ εἰς τοὺς ἀποφασιστικούς καὶ κατηγορηματικούς αὐτοὺς λόγους, ἢ Λιλή, ἢ μικρὰ *μανικοῦ*, ἢ ὁποῖα ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἤτο ἢ εὐτυχία τοῦ Κλαυδίου Ριγγὰτ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου χωρὶς, οὕτε νὰ σταθῇ κἂν νὰ τὴν ἀποχαριτεῖται ἐκεῖνος μὲ τὸ σῆνηθες φιλημὰ του.

—Αἴ ! πῆγαινε λοιπὸν στὸ διάβολο ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἐβροντοφώ-

νησεν ὁ Κλαύδιος, λυσσῶν ἀπὸ θυμὸν καὶ ῥίπτων κατακέφαλα τῆς Λιλῆς ἓνα κάθισμα ποῦ τοῦ εἶχε πέσει στὰ χέρια. Σὺ δὲν σκοτίζεσαι γιὰ τίποτε. Λησμονεῖς ἀχάριστη ὅτι θέλουμε τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη γιὰ τὴν πρώτη; Καὶ τί τέλος τοῦ μηνός! Εἶχε 27 ὁ μῆνας καὶ ὁ Κλαύδιος δὲν εἶχε παρὰ 3,15 διὰ νὰ ἀγοράσῃ σιγάρα, ἐφημερίδα, νὰ πιῇ καφέ, νὰ πληρώσῃ τραμβῦ καὶ ὅλα του τὰ μικροξέσοδα. Καὶ μὲ 3,15 εἶχε τὴν ἀπαίτησιν ἢ ξεμυαλισμένη αὐτὴ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ χορὸ ποῦ ἔδιδαν καὶ συνάδελφοί της μοδιτροῦλες.

— Ἀλλὰ ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι τὰ πιωτὰ εἶναι δωρεάν, καὶ δὲν θὰ ξεδεύσης πεντάρα, γιατί λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ μὲ πᾶς; ἐκλαυθιμήριζεν ἢ ὠραία Λιλῆ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα.

— Καὶ μόνον τὰ πιωτὰ εἶναι, κυρά μου; ἐφώναζεν ὁ Κλαύδιος. Καὶ τὰ παπούτσια μου ποῦ θὰ πάθουν νεῖλαν! Μήπως δίδουν κανένα ζευγάρι καινούργια στὴν πόρτα; Καὶ πῶς νὰ πᾶ ἀκόμη καὶ μ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶχε, ποῦ εἶχαν ἀνοίξει ἀπὸ παντοῦ, ποῦ γελοῦσαν τὸ γέλιο ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ χασκαρίζουν εἰς βίρος του, ἐνῶ αὐτοῦνοῦ ἡ καρδιά ἐράιζεν ἀπὸ θλίψιν διὰ τὴν πτώχειαν του. Καὶ τὴν καινοχίαν ποῦ τὴν βάζεις; τὴν καινοχίαν, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε τρεῖς μῆνες τώρα νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξοικονομήσῃ 10 φράγκα διὰ νὰ πάρῃ ἓνα ζευγάρι καὶ πάντα τὰ χρήματα νὰ τοῦ ἔρχωνται λειψά! Καὶ ἄλλως τε μήπως ἔκαμε συμφωνίαν μὲ τὴν Λιλῆν του, ὅταν τὴν πῆρε, αὐτὴν ποῦ εἶχε ἓνα κεφάλι ἀγύριστο σὰν τρεῖς δωδεκάδες μουλάρια, νὰ τὴν πηγαίῃ καὶ στοὺς χοροὺς;

Ἡ καρδιά ὁμοῦ τοῦ νέου δὲν ἠσυχάζει. Ὁριμώτεροι σκέψεις τὸν ἔκαναν νὰ πιστεύσῃ πῶς ἡ Λιλῆ, τὸ καϊμένον τὸ κορίτσι, εἶχε καὶ κάποιον δίκαιο. Ἐξῆλθε λοιπὸν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δανεισθῇ μερικὰ φράγκα ἀπὸ δύο μοναδικούς φίλους, ποῦ εἶχε.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀπένταροι. Δὲν ἔμεινε λοιπὸν τότε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποτανθῇ εἰς ἓνα θεῖόν του, μένοντα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε σκοτίσει. Βέβαια, δὲν θὰ ἠρνεῖτο εἰς τὸν ἀνεμῖόν του τὴν μοναδικὴν χάριν νὰ τοῦ δανείσῃ ἐπὶ ἐπιστροφῇ, μερικὰ φράγκα.

Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ τραῖνο εἰς τὸ Σαιν—Λαζάρ μὲ σταθμὸν εἰς τὰς Κολόμπ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ καινοχία. Ὁ θεῖος ἔλειπε. Χωρὶς λοιπὸν θεῖον, χωρὶς πεντάρα, χωρὶς παπούτσια, χωρὶς χορὸν καὶ χωρὶς ἴσως Λιλῆν. Μὰ ἦτο λοιπὸν ἡ ἀτυχία προσωποποιημένη εἰς αὐτὸν, μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια! Καὶ εἶχε δαπανήσῃ 60 λεπτὰ ἀπὸ τῆς 3,15 διὰ σιδηροδρομικά! Καὶ τί τοῦ ἔμεναν; Πῶς νὰ περάσῃ; Πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Λιλῆν;

Μαζωμένος εἰς τὸ βαγόνι τῆς Γ'. θέσεως, τ' ὁποῖον τὸν ἔφερε, εἰς τὸ Παρίσι, ἐφιλοσοφεῖ ὁ Κλαύδιος θλιβερά ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμά-

των καὶ τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τοὺς καινοχίους, ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ διὰ τὴν δυστυχίαν του, ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπὶ ἑνὸς προλεταρίου, χασμομένου ἀπέναντί του καὶ εἰς τὰ γόνατα τοῦ ὁποίου ἓνα μεγάλο δέμα ἄφινε ἀπὸ τὰς σχισμάς του νὰ διακρίνονται ζεύγη ὑποδημάτων, σακαρίνια καμπευτὰ, μὲ λάστιχα, μὲ κορδόνια, ὅλα καινούργια, στίλβοντα, προκλητικὰ.....

Λοιπὸν ἡ τύχη ἦτο τόσον δύσκαμπτος. Αὐτὸς νὰ μὴ ἔχῃ νὰ φορέσῃ ἓνα ζευγάρι καὶ ἀπέναντί του νὰ εὐρίσκονται περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια! Ἦτο ἔτοιμος νὰ κατηγορήσῃ τὸ Θεῖον ἐπὶ σκληρότητι, ὅταν..... ἓνας βρόντος τρομακτικὸς ἠκούσθη..... καὶ τὸ πᾶν κατεβαραθρῶθη εἰς τὸ σκοτάδι.....

Τὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Κλαύδιος ἐταξείδευε εἶχε συρθῆ ὡς κουρέλι ἀπὸ ἓνα ἐξπρές!.....

Ἐπὶ τὸν Κλαύδιον συνῆλθε, εἶδε ὅτι ἦτο ἐξηλωμένος ἐπάνω σ' ἓνα πρανῆς. Ἐγύρισε τότε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εἶδε εἰς τὸ πλάι του ἐξηλωμένον καὶ κατακομματιασμένον τὸν συνταξιδεύοντα μὲ αὐτὸν ὑποδηματοποιόν, χωρισμένον ὑπὸ σωρὸν ὑποδημάτων παντὸς εἶδους, παντὸς μεγέθους..... Ἰσθάνθη τότε κάποιον χαρὰν ὁ Κλαύδιος νὰ τοῦ πᾶσῃ τὸ στήθος καὶ ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του ἓνα χαμόγελο ἐγλυκοχάραξε.

Ἀλλὰ κάποιον αἰτία τὸν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ τὸ βλέμμα του καὶ πρὸς τὰ κάτω του ἄκρα. Καὶ εἶδε. Τί εἶδε; Τρεῖς φορὲς φρίκη! Τὰ παπούτσια τὰ ἰδικὰ του καὶ τὰ ξένα ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ τὰ πόδια τοῦ Κλαυδίου Ριγγὰτ δὲν ὑπῆρχον πλέον!.....

Δὲν ἐπῆγε εἰς τὸν χορὸν ποῦ ἔδιδαν ἢ μοδιτροῦλες. Ἀλλὰ ἡ Λιλῆ σὰν καλὸ κορίτσι ποῦ ἦτο δὲν τοῦ ἐφύλαξε μνησικακίαν καὶ ὅταν ἔγινε καλὰ τὸν ἐβοήθησε νὰ τραγανίσῃ μαζί της τὴν ἀποξημῶσιν ποῦ ἡ ἐταιρεία τῶν σιδηροδρόμων ἐνέκρινε διὰ τὸ θῆμά της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κατόπιν αἴμα ἡ ἀποξημῶσις ἐξηντλήθη ἡ Λιλῆ τὸν ἐγκατέλειπε, χωρὶς ἐννοεῖται μὲ πρόθεσιν νὰ μὴ τὸν θυμηθῇ ποτὲ πλέον, διότι καὶ τώρα ποῦ ἔχει γίνῃ πρώτη κοκκότα τοῦ Παρισίου, μὲ αὐτοκίνητα, μὲ μέγαρα καὶ ὑπηρετάς, δὲν λησμονεῖ τὸν Κλαυδίον της.

Κάθε χρόνο την πρωτοχρονιά του στέλλει δύο νέες πατερίτσες της οποίες ο Κλαύδιος μεταχειρίζεται διά να σέρνεται ως τα σκαλιά των εκκλησιών, και εκεί να ζητιανεύη τὸ ψωμί του, κουρελιασμένος, φθισικός, ἀθλιός, ἀποκρουστικός, ἐνῶ ἡ Διλή του, ὅταν καμιά φορά τὸν συναντήσῃ, δὲν τὸν ἀξιοῖ οὔτε μιᾶς ματιᾶς της, αὐτὴ ποῦ γι' αὐτὴν καὶ μόνην ὁ Κλαύδιος ζῆ ἄκόμη μὲ μόνην τὴν παρηγοριά καὶ ἐλπίδα ὅτι μπορεῖ μιά φορά τὸν χρόνο νὰ τὴν ἰδῇ ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυνά.....

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

X.

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ

Ὁ δεκανεὺς.—Ὅταν σημαδεύεις, γιατί κλείνεις τὸ ἓνα μάτι;
Ὁ νεοσύλλεκτος.—Διότι ἂν ἐκλείνα καὶ τὰ δυὸ δὲν θὰ ἔβλεπα.

ΕΞ ΟΣΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ

Ἡ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πολλὰ ἔχουν γραφῆ ἕως τώρα περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς του καὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς του, ὅλα περιέργα, πρωτότυπα καὶ καταπληκτικά οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἔξω φρενικά. Ἐν τούτοις διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς σκέψεως, διὰ τὴν πειστικότητάτων συλλογισμῶν, διὰ τὴν ἀπτότητα τῶν παραδειγμάτων, οὐδὲν ἐκ τῶν γραφέντων ἕως σήμερον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Louis Figuiet τὸ φέρον τὸν περιέργον τίτλον «*Ἡ Ἐπαύριον τοῦ Θανάτου*».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιέργου αὐτοῦ βιβλίου παραδέχεται ὅτι ὁ *πρωτογενὴς* τῆς ζωῆς καὶ παντὸς ὄργανισμοῦ εἶναι ὁ Ἥλιος. Ὅτι ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζώοντα περιλείουσι σπέρμα ψυχῆς, ὅπως ὁ κόκκος τοῦ σίτου τὸ ἔμβρυον, καὶ τὸ ὅποιον σπέρμα ψυχῆς λαμβάνει ἐκ τοῦ ἡλίου μέσῳ τῶν ἀκτίνων τούτου. Ὅτι τὸ σπέρμα αὐτὸ ψυχῆς, τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ φυτῷ ἢ τῷ ζωοφύτῳ μετὰ θάνατον αὐτῶν, μεταβαίνει εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζῶου τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτὰ ἐν τῇ ἀνιδύσει κλίμακί τῆς ὀργανικῆς τελειοποιήσεως. Τοῦτέστιν ἀπὸ τοῦ ζωοφύτου τὸ ἔμψυχον σπέρμα μεταβαίνει εἰς τὸ μαλάκιον, ἔξ αὐτοῦ εἰς τὸ ἄρθρωτὸν ζῶον, τὸν ἰχθῦν ἢ τὸ ἔρπετον, ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸ τοῦ πτηνοῦ καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ τοῦ μαστοφόρου.

Ὅτι ἡ στοιχειώδης αὐτὴ ψυχὴ διερχομένη ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν ζώων, τελειοποιεῖται καὶ ἀποκτᾷ ἀπαρχὰς ἰδιότητων ὡς π.χ. εἰς τὴν αἴσθησιν προστίθεται τὸ συναίσθημα, ἡ θέλησις, ἡ κρίσις, αἱ βάσεις τοῦ λογικοῦ· ἦτοι ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπαιτιότητος. Ἐξ ἐνὸς δὲ μαστοφόρου ἡ ψυχὴ μεταβαίνει εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς βρέφους, τὸ ὁποῖον στερεῖται μνήμης ὅπως ἔστερεῖτο μνήμης καὶ τὸ ζῶον τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἐξ οὗ προῆλθε τὸ σπέρμα τῆς ψυχῆς του.

Ἄν τὸ παιδί αὐτὸ ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ 12 περιόπου μηνός, ἡ ψυχὴ του. ἡ λῖαν ἀτελής καὶ στερουμένη ἐνεργητικῶν ἰδιοτήτων, οὐχὶ ἄμοιρος ὅμως μονιμοποιημένης κάπως μνήμης, φαντασίας καὶ σπερμάτων σκέψεως, μεταβαίνει εἰς τὸ σῶμα ἄλλου νεογεννήτου βρέφους καὶ ἀρχεται πάλιν νέας ζωῆς.

Ἄν ἐν καιρῷ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς διαμονῆς τῆς ἡ ψυχῆ ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν ἔλαβε ἐπαρκῆ βαθμὸν ἐξευγενισμοῦ, ἐπαναλαμβάνει ἐκ νέου καὶ δευτέραν ὑπαρξιν, μεταβαίνουσα ἐκ νέου εἰς σῶμα νεογεννήτου βρέφους μὴ διατηροῦσα ὅμως τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρώτης αὐτῆς ὑπάρξεως. Ὅταν ὅμως ἀποκτήσῃ τὸν προσήκοντα βαθμὸν, τελειοποιήσεως ἡ ψυχὴ αὕτη ἐγκαταλείπει τὴν σφαιρῶν ἡμῶν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς νέον σῶμα ἐν τοῖς αἰθερίοις διαστήμασιν, ἀπαρτίζουσα οὕτω ἕνα ὑπεράνθρωπον αἰθέριον ὄν, τὸ ὁποῖον ἀνευρίσκει τὴν μνήμην ὅλων τῶν προηγηθεισῶν ὑπάρξεων αὐτῆς.

Τὸ ὑπεράνθρωπον τοῦτο ὄν ἢ ἄγγελος, ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν γηίνων ἀνθρώπων, τῶν ὄντων ὅμως ἀξίων τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῆς, καθοδηγεῖ τὴν συμπεριφορὰν των, ἐπαγορευνεῖ ἐπὶ τῶν πράξεων των, φωτίζει τὸ λογικόν των καὶ ἐμπνέει τὴν καρδίαν των, ὅπως δηλαδὴ οἱ ἄγγελοι τῶν γραφῶν μας. Τὸ ὑπεράνθρωπον τοῦτο ὄν ἀφοῦ συμπληρώσει εἰς τοὺς αἰθέρας τὸν ψυχικὸν αὐτοῦ ἐξευγενισμόν, ἀποθνήσκει ἐκ νέου, ἡ δὲ πνευματικὴ (ψυχικὴ) αὐτοῦ ἀρχὴ εἰσέρχεται εἰς νέον σῶμα τὸ τοῦ ἀρχιανθρῶπου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἀναλογία τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀρχῆς ὑπερέχει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, σχετικῶς πρὸς τὴν ὕλην.

Τὴν νέαν αὐτὴν ὑπαρξιν διαδέχονται νέαι πάλιν ὑπάρξεις, ἀγνώστου ἀριθμοῦ, μέχρις ὅτου τὸ σπέρμα αὐτὸ τῆς ὁλονὲν ἐξευγενισθείσης ψυχῆς φθάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς

οὐρανοῦ ἱεραρχίας. Τὸ ἐκπνευματισθὲν τοῦτο ὄν εἶναι τότε ἀπολύτως τέλειον ἐν ἰσχύϊ καὶ πνεύματι, εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον πάσης ὕλικῆς προσμίξεως· στερεῖται πλέον σώματος, εἶναι πνεῦμα καθαρὸν καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἰσέρχεται εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐκεῖ αἱ ἐκπνευματισθεῖσαι, ὡς ἀνωτέρω ἐξηγήσαμεν, ὑπάρξεις στέλλουσι εἰς τὴν Γῆν καὶ τοὺς λοιποὺς πλανήτας **ἀναθυμιάσεις** τῆς πνευματικῆς οὐσίας αὐτῶν, τοῦτέστιν **ἐμψυχα σπέρματα**, ὑπὸ τύπον ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἅτινα **ἐμψυχα σπέρματα** ἢ **ἡλιακαὶ ἀκτίνες**, διανέμουσι τὴν ζωὴν ἐπὶ τῶν πλανητῶν, τὴν ὀργάνωσιν, τὴν αἴσθησιν, τὴν σκέψιν κλπ.

Αὕτη ἐν περιλήψει εἶναι ἡ περιέργος θεωρία τοῦ Louis Figuier. Ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει δυστυχῶς νὰ παραθέσωμεν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά του, τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις του, τὰ λογικώτατα συμπεράσματά του ἐφ' ὧν στηρίζων τὴν θεωρίαν του ταύτην τὴν καθιστᾷ τόσο πειστικὴν, ὥστε, παρὰ τὸ δύσκολον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναληφθέντος παρ' αὐτοῦ ἔργου νὰ ἐξιχνιάσῃ δηλονότι τὰ ἀνεξιχνίαστα, καθὼς καὶ τὰς ἀμφιβολίας ἅς κατ' ἀνάγκην αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ ἔρευναν ζήτημα, λόγῳ τῆς φύσεώς του γενεᾶ, νὰ ἔρχωνται ἐν τοῦτοις στιγμαῖς καθ' ἃς ὁ ἀναγνώστης ν' ἀναγκάζεται νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὸ ἐρώτημα: **«μὰ μήπως ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς λέγει πράγματι τ' ἀληθῆ;»**

Καὶ τώρα ἅς πραγματευθῶμεν τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς ἐλλείψεως ἀναμνήσεων διὰ τὴν προγενεστέραν μας ζωὴν.

Ἡ ψυχὴ ἐν τῇ πρώτῃ ἀνθρωπίνῃ αὐτῆς ἐνσαρκώσει, ὡς προερχομένη ἐκ τινος ζώου ἀνωτέρας κλάσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ μνήμην, ἀφοῦ παρὰ τῷ ζῳῷ ἡ ἰδιότης αὕτη τυγχάνει ἐξησθενημένη. Ἄλλ' ἂν πρόκηται περὶ δευτέρας τινὸς ἢ τρίτης ἀνθρωπίνης ἐνσαρκώσεως, ἡ δυσκολία εἶναι σοβαρά· διότι δέον ὁ ἄνθρωπος οὗτος. ἀφοῦ προέρχεται ἀπὸ ἀνεπτυγμένον προὑπάρξαν ὄν νὰ ἔχῃ μνήμην τῆς προτέρας ζωῆς του.

Πράγματι ἀπολύτως ὁ ἄνθρωπος δὲν στερεῖται κάποιας ἀναμνήσεως προγενεστέρως ζωῆς του διότι ποσάκις δὲν διαβλέπομεν, ὡσεὶ ἐντὸς ἀπομακρυσμένου νέφους, θεάματα μυστηριώδη καὶ ἀόριστα, ἅτινα μᾶς φαίνονται ὡς οὐχὶ ἐντελῶς ἀγνώστὰ μας, καὶ ὅμως κατ' οὐδὲν ὁμοιάζοντα πρὸς

τὰ ἐπὶ τῆς γῆς γνωστά μας. Διὰ τοιοῦτον εἰς τὰ τοιαῦτα φανταστικά δράματα νὰ μὴ ἐνυπάρχη κάποια ἀνάμνησις συγκεχυμένη μιᾶς προηγηθείσης ὑπάρξεως.

Ἄλλὰ θὰ ἀντείπητε· δὲν θὰ ἦτο ἄραγε προτιμώτερον νὰ εἶχον καθαρὰν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων κακῶν μας πράξεων ὅπως διὰ τῆς νέας ἐνσαρκώσεως τῆς ψυχῆς μας ἢ ἐξιλέωσις νὰ γίνεται περισσότερον ἐπωφελῆς εἰς τὴν προτέραν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν μας; Ἄλλὰ τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο καταστροφὴ αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἐλεύθερος. Διότι πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαταράσσεται ὁ βίος ἡμῶν σοβαρῶς ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν προγενεστέρων μας κακῶν πράξεων, ἀφοῦ ἡ ἀνάμνησις αὕτη θὰ παρημποδίζε τὸ πλεῖστον τῶν πράξεών μας ἢ θ' ἀφήρει ἀφ' ἡμῶν τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεώς μας;

≡

ΟΡΦΑΝΩΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Αὐτοῦ ποῦ πᾶς στὴ μαύρη γῆς, ποῦ θελὰ μῆς στὸν Ἄδη.
Μὴ μᾶς ξεχάσης, ἄμοιρε, καὶ μὴ μᾶς λησμονήσης,
Γιατὶ λυποῦνται τὰ παιδιά, κλαῖνε καὶ λαχταρίζουν
Ποῦ μέινανε στὴν ὄρφανιά, στὸν κάμπο ξαπλωμένα
Κι' ἄλλος τὰ λέει κακόμοιρα, κι' ἄλλος κατακαῦμένα.
Κι' ἐρχῶνται στὴ μαννοῦλά τους κι' οὔλο παραπονιοῦνται:
Γιατί, μάνα, εἴμαστ' ὄρφανὰ καὶ μαυροφορεμένα;
Τί φταίξαμε, μαννοῦλα μας, καὶ δὲ λαμπροφοροῦμε;
Γιὰ στόλισέ μας, τ' ὄρφανὰ, κι' ἄς εἶν' καὶ μαῦρα ροῦχα.
Νὰ πᾶ νὰ γονατίσωμε στὸ μνήμα τοῦ πατέρα.
Νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰρθῆ πίσω στὸ σπῆτι,
Γιὰ νὰ μὴν κλαῖς, μαννοῦλα μου, καὶ νὰ μὴν κοπανιέσαι.
Κι' ἂν δὲν θελήσῃ γιὰ νὰρθῆ, νὰ κάτσωμε κοντὰ του
Γιὰ νὰ μᾶς ἔχη συντροφιά, νὰ τὸν παρηγορᾶμε.

(Ἐκ τῶν «Δημοτικῶν Τραγοῦδιων» Ἁγίου Θεοῦ)

ΛΑΪΚΑΙ ΔΕΙΣΙΑΙΜΟΝΙΑΙ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΔΙΑ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ

○○○ Σ Κ Η Ν Α Ι ○○○

ΤΟ ΚΑΥΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

— Πῶς! μαῦρα ρούχα.... σκληρὸ καπέλλο;
 — Ἄ!
 — Καὶ τὴ μούτρα θεέ μου! Ἄπο ποῦ ἔρχεσαι;
 — Ἄπο τὴν ἐκκλησίαν.
 — Μαντεύω. Κανέννας φίλος;
 — Ἄπο τοὺς πλέον ἐπιστηθίους μου.
 — Νέος;
 — Τριάντα ἐτῶν. Μηχανικὸς μὲ μέλλον.
 — Ὡ! τὸν δυστυχῆ!
 — Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ!
 — Ἀλήθεια. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' ἀποφύγῃ.
 — Καὶ πῶς τὸ ἔπαθε;
 — Φυσικώτατα!
 — Ἐχεις δίκαιο. ὅπως δηλαδὴ θὰ συμβῆ σὲ ὅλους μας.....
 — Ἦτο ὑγιέστατος, εὐφυέστατος καὶ περιζήτητος ἀπὸ ὅλας τὰς οἰκογενείας.
 Δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰς συναστροφάς. Ἐγνάριζε τὰς Ἀθήνας πέρα καὶ πέρα. Ἄν ἤθελε νὰ δεχθῆ ὅλας τὰς προσκλήσεις ποῦ τοῦστελναν δὲν θ' ἄμενε ποτὲ στὸ σπῆτί του. Καὶ ἐν τούτοις πῆγε καὶ χάθηκε. Καὶ πῶς; Νά! μιὰ βραδυὰ ἔλαβε μιὰν πρόσκλησιν ἀπὸ τοὺς
 Κ.... Ἐκείνην τὴν βραδυὰ δὲν ἠσύχασε καθόλου. Μὲ τὴν μιὰ ἐχώρευε, δέκα τοῦ ζητοῦσαν τὸ ἀγγαζέ του. Ἐκαμε πολὺ ζέστην. Εἶχε τὴν ἐλαφρότητα νὰ πάη εἰς τὸ μπαφὲ νὰ πιοῦν ἕνα ἀναψυκτικόν. Ἡ ντάμα του τὸν συνόδευε. Κατόπιν τὴν ὠδήγησε εἰς τὸν ἐξέστην....

— Καί;
 Δὲν ἐχρειάσθη τίποτε περισσότερον!
 Νὰ ποῦ ἔρχομαι τώρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.
 — Καὶ τὸν θάψατε;
 — Ποιόν; Ποιόν θάψαμε; Καλὲ τὸν παντρέψαμε...
 Π.

(Μίμησις)

Π.

Ἡ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΗ ΠΡΟΒΛΕΥΣΙΣ
ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους, ὅτι ὁ καπνὸς πρὶν εἰσαχθῆ εἰς Εὐρώπην ἤτο ἐν χρήσει πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ Νέῃ Κόσμῳ. Ὅταν δὲ οἱ Ἴσπανοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶδαν τοὺς ἰθαγενεῖς Ἴνδους νὰ καπνίζουσιν, ἀπεμμήθησαν τὴν συνήθειαν αὐτὴν καὶ, ἐπιστρέψαντες κατόπιν εἰς Εὐρώπην, μετέδωσαν τὴν νέαν ταύτην τέρψιν εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς, οἱ ὅποιοι, ὑπερθεματίζοντες καὶ εἰς τοῦτο, μετέτρεψαν τὴν τέρψιν εἰς πάθος, λόγῳ τοῦ ὁποίου ἐλήφθησαν τὸσάμικα μέτρα κατὰ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς συνηθείας, χωρὶς ὅμως οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα.

Μετά τὴν προεισηγήσιν αὐτὴν παραθέτομεν μερικὰς λαϊκὰς παραδόσεις, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ λαὸς καίτοι καπνίζει ἐν τούτοις ἀναγνωρίζει τὰς καταστρεπτικὰς ιδιότητας τοῦ καπνοῦ. Ἀποδίδει δὲ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ν' ἀποφύγῃ τὸ βλαβερὸν αὐτὸ χορτάρι εἰς διαβολικὴν συνεργίαν.

Εἰς τὴν Βοσνίαν, Σερβίαν καὶ Ἀλβανίαν πιστεύεται ὅτι ὁ καπνὸς φωτοφύτρωσε εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰούδα.

Εἰς τὴν λοιπὴν δὲ Ἀνατολὴν διηγούνται τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν. Κάποτε ἕνας χωρικός εἶδε τὸν διάβολο νὰ φυτεύῃ ἕνα φυτὸν, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν οὗτος.

Ἐπλησίασε ὁ χωρικός καὶ ἐκ περιεργείας ἠρώτησε τὸν διάβολον τ' ὄνομα τοῦ φυτοῦ τούτου.

Ὁ Διάβολος τότε γρονθιάζων εἶπε εἰς τὸν χωρικὸν ὅτι, ἂν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δὲν κατορθώσῃ νὰ τοῦ εὕρῃ τ' ὄνομα τοῦ φυτοῦ, θὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ἄν δὲ πάλιν τὸ εὕρισκε τότε θὰ τοῦ ἐχαρίξῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγροὺς, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε γύρω του ὁ χωρικός.

Ὁ χωρικός ἐδέχθη, τὸ στοίχημα ἐτέθη καὶ ὁ περιέργος ἀγρότης ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν γυναῖκά του περὶ τῆς συμφωνίας του μὲ τὸν διάβολον.

Ἡ σύζυγός του τότε ἐξεδύθη τὰ φορέματά της καὶ ἀλευφθεῖσα πίσσαν ἔπεσε ἐπάνω εἰς ἕνα στῶμα ἀπὸ περὰ. Ὅταν δὲ ἐνύκτωσε ἐπῆγε πρὸς τὸν διαβολικὸν ἀγρόν. Ὁ διάβολος ἐξαφρισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἔτρεξε καὶ φοβηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον ἐμφάνισιν τοῦ περιέργου αὐτοῦ πτηνοῦ ἐφώνασε. «Ὁξω ἂν' ἐδῶ κατηραμένο πουλερικό. Μὴ πλησιάξῃς τὰ καπνὰ μου!»

Ἡ σύζυγος τοῦ χωρικοῦ εἶχε μάθει τ' ὄνομα τοῦ νέου φυτοῦ καὶ τὴν ἐπομένην ὁ σύζυγός της ἐλάμβανε ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ μπιστόνι, ὅπου εἶχε σπείρει ὁ διάβολος τὸν καπνόν.

Ἡ ἀνωτέρω διήγησις ἀποδεικνύει πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι ἡ ποηγία τῆς γυναίκος πολλάκις ὑπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ διαβόλου ἀκόμη.

Αὐτὰ εἶναι αἱ παραδόσεις περὶ καπνοῦ ἐν Ἀνατολῇ. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, τὰς ὁποίας παραλείπομεν, ὡς ἀφορώσας τοὺς βορείους λαούς.

Ἀπὸ ὅλας ὁμως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ συμπέρασμα δύναται τις νὰ ἐξάγαγῃ· ὅτι ὁ καπνὸς καταστρέφει ὑγείαν καὶ τσέπη. Σ.

ΑΠΟΨΕ ΠΕΘΑΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ...

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ

Ἀπόψε πέθανε ἡ γιαγιά 'στὸ ἀντικρυνὸ τὸ σπίτι.

Ἔνα κερὶ θαμπό—θαμπό 'στὸ τζάμι σιογοτρέμει

Κλαίει μὲ πικρὸ παράπονο σὲ μιὰ γωνιά ἢ ἀνέμη...

Θὰ πέταξε ἡ ψυχοῦλα της πρὸς τὸν Ἀποσπερίτη...

Ἀπόψε πέθανε ἡ γιαγιά 'στὸ ἀντικρυνὸ τὸ σπίτι....

Κοιμήθηκε : πόσο ἀπαλὰ κοιμάται ὁποῖος πεθαίνει

Ἄλα βουβάθηκαν μὲ μιὰς καὶ ντύθησαν στὰ μαῦρα

Μιὰ σκιά πρὸς τὰ μεσάνυχτα φτερούγισε στὴν αὔρα.

Μὴν ἤτανε ἡ ψυχοῦλά της, ἡ παραπονεμένη ;

Κοιμήθηκε· πόσο ἀπαλὰ κοιμάται ὁποῖος πεθαίνει.

Τὴν ὑστερὴν της τὴν πνοὴ τὴν ἄρπαξε τὸ ἀγέρι.

Ἄλα τὰ μῦρα κι' ἡ δροσιὰς ὀλόγυρά της ἦσαν

Κι' ἤρθαν οἱ Ἄγγελοι σιγὰ καὶ τὴ γλυκοφιλήσαν

Σ' ἄν κῦμα, μόνο τὰ παιδιὰ ψυχομαχοῦν—κι' οἱ γέροι·

Τὴν ὑστερὴν της τὴν πνοὴ τὴν ἄρπαξε τὸ ἀγέρι....

Ἄσπρες ψυχὲς τῶν συντριμιῶν καὶ τῶν παιδιῶν—ποῦ πᾶτε ;

Μὲ τὴ γιαγιά ὀλομόναχο τὴν ἀποκοιμημένη

Πῶς φέγγει τὸ φτωχὸ κερὶ καὶ τρέμει, κι' ἀνασαίνει ;

Ἀνατριχιάζει τὸ φτωχὸ κερὶ, σ' ἂν νὰ φοβᾶται.....

Ἄσπρες ψυχὲς τῶν συντριμιῶν καὶ τῶν παιδιῶν—ποῦ πᾶτε ;

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Εὐθύς ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐβάδισε τὰ πρῶτα πρὸς τὸν πολιτισμὸν βήματα, σὺν τοῖς ἄλλοις ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ διαίρεσῃ καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του εἰς ὠρισμένας περιόδους, ὑποδιαιρουμένας ταύτας πάλιν εἰς μικροτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ ἡ διαίρεσις αὕτη ἦτο πολὺ ἀναγκαία πρὸς κανονισμόν τῶν πράξεων καὶ τῆς καθόλου πορείας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Χρόνος μὲν καλεῖται, ἀόριστος, ἡ διηγετικὴ διέλευσις, ὁ ροὺς τῶν ἡμερῶν ἔτος δὲ ἡ ἐνιαυτός ἢ κατὰ συνθήκην ληφθεῖσα μονὰς χρόνου, τὴν ὁποίαν χρειάζεται ὁ ἥλιος, ἵνα ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν. Ὁ χρόνος δὲ οὗτος, ὁ περιεχόμενος μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἀποκαταστάσεων τοῦ ἡλίου εἰς τὸ ἑαρινὸν σημεῖον, ὡς λέγουσιν οἱ ἀστρονόμοι, περιλαμβάνων δὲ 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48' καὶ 46'', εἶναι ἡ μεγαλειτέρα μονὰς τῆς χρονικῆς διαίρεσεως.

Ὁ Ὅμηρος σαφῆ λόγον περὶ κανονικῆς τοῦ ἔτους διαίρεσεως δὲν ποιεῖται· οὐχ' ἤττον ἀναφέρει τὰς ἐποχὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς σήμερον ὀνομασιῶν. Ἐκ τούτων δὲ πάντων συμπεραίνομεν ὅτι χρονικαὶ διαίρεσεις καὶ ἔποχαι τοῦ ἔτους, συμφώνως πρὸς τὴν βλάστησιν τῆς γῆς καὶ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς ὑπῆρχον καὶ ἐπὶ τῆς προσημικῆς ἐποχῆς.

Τὸ Ἀττικὸν ἡμερολόγιον κατὰ πολὺ πρὸς τὸ σημερινὸν ὁμοιάζει καὶ, δύναται τις εἰπεῖν, μόνον κατὰ τὴν ὀνομασίαν τῶν μηνῶν διέφερε. Τὸ Ἀττικὸν ἔτος ἀποτελεῖτο ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν μηνῶν συν· κειμένων ἐναλλάξ ἐξ 29 καὶ 30 ἡμερῶν, ἀποτελούντων δ' ἐν ὅλῳ 354 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἕμως τὸ σεληνιακὸν τοῦτο ἔτος ἦτο μικρότερον τοῦ ἡλιακοῦ, αἱ δὲ μηνιαῖαι διαίρεσεις δὲν συνεφάνουν μετὰ τῶν τοῦ ἔτους, προσέθεσαν κατὰ πᾶν δεύτερον ἔτος ἕνα μῆνα, τὸν ὁποῖον ὀνόμαζον ἐμβόλιμον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἐπειδὴ τὸ ἔτος τότε συνέπιπτε νὰ ἔχῃ 384 ἢ 385 ἡμερησίου καὶ πολλὰκις νὰ παραλείπωσι τὸν μῆνα τούτον. Τὸ Ἀττικὸν ἔτος, κατὰ τὰς τροποποιήσεις τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Μέτωνος (434 π. χ.) ἤρχετο ἀπὸ τοῦ θέρους· οἱ δὲ μῆνες ἦσαν οἱ ἑξῆς :

1. Ἐκατομβαιῶν, ἐκ τῆς ἐκατόμβης, ἦν ἐθυσίαζον τῷ Ἀπόλ-

λωνι. Ὁ πρῶτος μῆν τῶν Ἀττικῶν ἔτους, ἔχων ἡμέρας 30 καὶ ἀντιστοιχῶν, κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰουλιανὸν μῆνα μέσων Αὐγούστου: (15 Ἰουλ.—15 Αὐγούστου).

2. Ματαγειτινῶν, ὀνομασθεῖς οὕτω, διότι οἱ κάτοικοι κώμης τινὸς τῆς Ἀττικῆς μετόκησαν εἰς ἄλλον δῆμον, καὶ διὰ τὴν μεταγειτινίαν ταύτην ἐώρτασαν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὰ μεταγειτινια, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ δεῦτερος μῆν τῶν Ἀττικῶν ἔτους ἔχων ἡμέρας 29 (15 Αὐγ.—14 Ἰουλίου).

3. Βοηδρομιῶν, ἔχων ἡμέρας 30 κ. τ. λ.

Χρησμός τις εἶπεν εἶπει ὅτι θὰ νικήσῃσι κατὰ τὸν πρὸς Εὐμολπον πόλεμον, ἐὰν ὀρμήσῃσι Βοῆ καὶ Δρόμψ. Νικήσαντες δέ, ἐώρτασαν τὰ Βοηδρόμια.

4. Μαίμακτηριῶν, ἡμ. 29. Ὁ μῆν οὗτος ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Δία, ὅστις ἐκαλεῖτο μαιμάκτης, ἐκ τοῦ ῥήματος μαιμάσσω—ταράσσω, ἐνθουσιῶ, συγγενοῦς τῇ ὀμηρικῇ μαίμαα=ἐπιθυμῆναι, ἐνθουσιῶν.

5. Πυανεψίων (ἢ Πυανοψίων), ἡμ. 30 (Νοεμ.—Δεκ.)

Τοῦ ἥρωος Θηρέως ἐπανεληθόντος ἐκ Κρήτης, ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων ἐβρασε ὅσα ὄσπρια (πύανα) εἶχον μείνει ἐν τῇ πλοίῳ. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς ἀπαλλαγῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ πρὸς τοὺς Κρήτας φόρου ἐπανηγήριζε κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὰ Πυανέψια.

6. Ποσειδιῶν, ἡμ. 30. Ἴσως ἐκ τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνος. (15 Δεκ.—15 Ἰαν.)

Ἦδη ἦτο ὁ ἐμβόλιμος μῆν, Ποσειδιῶν β' καλούμενος, ἔχων ἡμέρας 30, χρησιμοποιούμενος δὲ κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν.

7. Γαμηλιῶν, ἡμ. 30 (Ἰαν.—Φεβρ.). Οὗτος ἦτο ὁ μῆν καθ' ὃν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν Ἀθήναις ἐτέλουν καὶ ἐώρταζον τοὺς γάμους.

8. Ἀνθεστηριῶν, ἡμέρ. 29 (Φεβρ.—Μαρτ.) ὀνομασθεῖς οὕτω ὁ ὄγδος οὗτος μῆν τῶν Ἀττικῶν ἔτους ἐκ τοῦ ὅτι τότε ἔσπεφον δι' ἐξ ἀνθέων στεφάνων τὰ εἰς τὴν τριετὴ ἡλικίαν εἰσερχόμενα δρέφρ.

9. Ἐλαφβολιῶν, ἡμ. 30 (Μαρ.—Ἀπρ.) Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἔθνον ἐλάφους τῇ θεᾷ τοῦ κυνηγίου Ἀρτέμιδι.

10. Μουνυχιῶν, ἡμ. 29 (Ἀπρ.—Μάιος). Ἐκλήθη οὕτω διότι ἐν τῇ λιμένι τῆς Μουνυχίας (σημερ. Φανάρι ἢ λιμ. Κουμουνοῦρου) ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Μουνύχια, καθ' ἃ προσεφέροντο τῇ θεᾷ οἱ περιψῆμοι ἀμφιψότες πλακούντες, κληθέντες οὕτω, διότι περιβάλλοντο ὑπὸ ἀγχιμμένων λαμπάδων.

11. Θαργηλιῶν, ἡμέρ. 30 (15 Μαῖου—15 Ἰουν.). Λαβὼν τὴν ὀνο-

μασίαν ταύτην ἐκ τινων ὀπωρῶν (:) ὀριμαζουσῶν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον.

Ἄλλοι λέγουσι ἐκ τοῦ θάργηλος (—χύτρα), διότι ἐντὸς χυτῶν ἔβραζον διαφόρους καρπούς. Ἄλλα μῆπως κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔβραζον τοὺς καρπούς αὐτῶν ἐντὸς χυτῶν;

12. Σκιροφοριῶν (ἢ Σκιροροφριῶν). Ὁ δωδέκατος μῆν τῶν Ἀττικῶν ἡμερολογίου, ἔχων ἡμέρας 29 (15 Ἰουν.—14 Ἰουλ.), λαβὼν δὲ τὴν ὀνομασίαν ἐκ τινος κώμης κειμένης παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐωρτάζοντο τὰ Σκιροφόρια.

Ἐκάστου μηνὸς αἱ ἡμέραι διηροῦντο εἰς τρεῖς δεκάδας καὶ ἡριθμοῦντο ὡς ἑξῆς:

	α'. Δεκαήμερον	β'. Δεκαήμερον	γ'. Δεκαήμερον
	μηνὸς ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου	μηνὸς μεσοῦντος	Μηνὸς φθίνοντος ἢ ἀρχομένου
1	νομηνία	πρώτη	πρώτη ἐπ' εἰκάδι
2	δευτέρα	δευτέρα	δευτέρα ἐπ' εἰκάδι
3	τρίτη	τρίτη	τρίτη ἐπ' εἰκάδι
4	τετάρτη	τετάρτη	τετάρτη »
5	πέμπτη	πέμπτη	πέμπτη »
6	ἕκτη	ἕκτη	ἕκτη »
7	ἑβδόμη	ἑβδόμη	ἑβδόμη »
8	ὀγδόη	ὀγδόη	ὀγδόη »
9	ἐνάτη	ἐνάτη	ἐνάτη »
10	δεκάτη	δεκάτη	δεκάτη »

Ἄλλοτε δὲ ἐμετροῦντο αἱ ἡμέραι τοῦ τρίτου δεκαήμερου ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ φθίνοντος μηνὸς ἀναδρομικῶς (ἦτοι ἀντιστρόφως, λαμβανομένης ὡς ἀφετηρίας τῆς πρώτης ἐκάστου προσεχούσης μηνὸς) δηλαδή: 21 δεκάτη μηνὸς φθίνοντος, 22 ἐνάτη μηνὸς φθίνοντος, 23 ὀγδόη μηνὸς φθίνοντος, 24 ἑβδόμη μηνὸς φθίνοντος..... 30 ἔτη καὶ νέα. Τὸ αὐτὸ ἴσχυε καὶ διὰ τοὺς 29 ἡμέρας ἔχοντας μῆνας, διὰ τοὺς ὁποίους ἔτη καὶ νέα ἦτο ἡ 29η.

Τὸ ἔτος ἐλάμβανε προσδιορισμὸν (ὡς ἔχομεν σήμερον: 1897, 1898 ..... 1911, 1912 κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ἐκ τῶν Ὀλυμπιάδων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου ἀρχοντος, ὡς: «ἐπὶ Μνησιφίλου ἀρχοντος, ἑκατομβαιῶνας ἔτη καὶ νέα κ. τ. λ. «ἐπὶ Χαιρώνδου ἀρχοντος ἐλαφιβολιῶντος ἕκτη ἱσταμένου.....»

Τούτο ἦτο τὸ ἡμερολόγιον τῶν ἡμετέρων προγόνων, τὸ ὁποῖον πολλοὺς αἰῶνας πρὶν ἢ ἐμφανισθῶσιν οἱ Γαλιλαῖοι, οἱ Κίπριοι καὶ οἱ Χουηγκένσιοι, ἐλειτούργει, ἴσως..... μετὰ μείζονος ἀκριβείας ἢ τὸ σήμερον παρ' ἡμῖν, καθ' ὃ οὐχὶ μετὰ παρέλευσιν ἀπέιρων ἐτῶν, θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, ὅτε, ἐν ᾗ τὸ «προφητικὸν ἡμερολόγιον» τοῦ γραφείου ἡμῶν θὰ λέγῃ Φεβρουάριον, ἢ βλάστησις τῆς γῆς θὰ ἔχῃ παρακμάσει καὶ.... ὁ φερισμὸς τῶν δημητριακῶν θὰ ἔχῃ περατωθῇ,

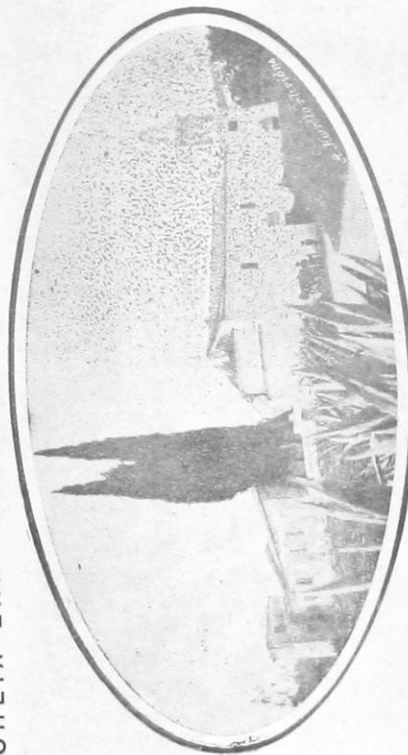
ΔΗΜ. Α. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΩ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΔΙΣ ANNA ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΛΟΥ ΕΝ ΚΑΪΡΩ

ΤΟΠΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΚΕΡΚΥΡΑ. Η ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΑΙΡΗ

Είχαν θερμά αγαπηθή όπως αγαπώνται δύο νέοι των οποίων αι καρδία γνωρίζουν να συνεννοούνται.

— Ένα βράδυ ειπε περάσει ένα έτος από τότε όπου ήγαπητόν—ό Έρρίκος κρατώντας σφιχτά από τὸ χέρι τὴν Μαίρην τῆς ἔλεγε :

— Κάποια ιδέα με βασανίζει δεινά Μαίρη μου και υποφέρω από αὐτὴν φρικτά! Ξέρεις τὸ γιατί;

— Όχι! Ἄλλὰ τί ἔχεις και υποφέρεις; Μήπως δὲν σ' αγαπῶ;

Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχῆς κοντά μου; Μήπως.....

— Με κατατρώγει ἡ ιδέα, ἀγάπη μου, ἔτι θὰ ἔλθῃ κάποια ἡμέρα ἴσως αὔριον ἴσως μετὰ 10 ἢ 20 χρόνια—όπου θὰ ξαναπεράσῃ από τὸν ἴδιον αὐτὸν δρόμον ἀκουμβισμένη στο χέρι ἑνὸς ἄλλου. Ἄλλὰ ὁ ἄλλος αὐτὸς πιθανὸν νὰ μὴ εἶμαι ἐγώ;

— Καί γιατί; Ποῖός θὰ εἶναι λοιπόν;

— Ὁ σύζυγός σου....

— Ἄλλὰ θὰ εἶται σὺ, ἀγάπη μου, διότι σοὺ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ πάρω ἄλλον από ἐσέ, Έρρίκο μου! Με σε και μόνον θὰ ζήσω... Ἄλλωξ...

— Ἄλλοίμηνον! Ὁμιλεῖς, Μαιρη μου, χωρὶς νὰ συλλογισθῆς τὴν ἐπιλησιμότητα ἢ ὅποια ἀργὰ ἢ ταχέως ὑποδουλώνει τὴν καρδιά πνίγει κἀθε αἰσθημα, και καταβαραινώνει κάθε ὑπόσχεσιν.

Εἰς τὸς λόγους αὐτοὺς οἱ ὄρατοι ὀφθαλμοὶ τῆς Μαίρης κατεπλημμύρησαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἄλλὰ ὁ Έρρίκος ταχύτερος και ἀστραπῆς με ἕνα φίλημα ἔσπευσε και ἐτρόγγυσε τὰ δάκρυά της, εὐτυχῆς διότι ήγαπᾶτο ἀληθινὰ από τὴν Μαίρην, τὴν ὄραϊαν Μαίρην του.

Τὸ προαίθημα ἕμως τοῦ Έρρίκου δὲν ἤρχησε νὰ γίνῃ πραγματι-

κότης.

Ἦλθε μία ἡμέρα ποῦ ἕνα τιποτένιο χαρτί ἄσπρο, ἕνα προσκλητήριον γάμου τοῦ ἀνήγγειλε τοὺς γάμους τῆς Μαίρης του με ἕνα ἄλλον.....

ὦ! Τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ πύρινα δάκρυα ποῦ ἀβλακόνουν βαθεῖα τὸ πρόσωπον, τὰ δάκρυα ποῦ εἶναι καυστικώτερα και ἀπὸ φωτιά και ἐν τούτοις σφύρουν κάθε ἐλπίδα κάθε χαρὰ γιὰ τὴν ζωὴ, τὰ δάκρυα ποῦ εἶναι κατάρεις, τὰ δάκρυα ποῦ εἶναι λύσσα ἀδυναμίας, τὰ δάκρυα ποῦ κλαῖνε τὸ ἀποθιμμένο εἶθιλον, τὰ δάκρυα ποῦ πέφτουν σὰν νεκρολούλουδα στο ἴθνατο κάθε ἀγάπης, τὰ δάκρυα αὐτὰ τὰ ἐδοκίμασε ὁ Έρρίκος με ἄλλην τους τὴν πικράδα.

Και ἐν τούτοις παρ' ἄλλην αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν ὁ Έρρίκος ἂν και δὲν ἀπέθανε σωματικῶς ἐν τούτοις ἀπέθανε ψυχικῶς. Ἀπέθανε τελείως πλέον διὰ τὸν ἔρωτα και τὴν γυναῖκα.

Και ὕστερα από τὴν μεγάλην αὐτὴν καταστροφὴν—ὄλη του ἢ δύναμις ἐξέσπασε εἰς θριάμβους συγγραφικούς, εἰς φήμην, εἰς δημιουργίαν δνόματος.

— Ναί! ἔλεγε κάποτε ρεμβάζων, ἡμην γεννημένος νὰ γίνω εὐτυχῆς, διότι τὸ πᾶν περὶ ἐμεῖ μοῦ χαμογελοῦσε και μοῦ χαμογελᾷ. Εἶμαι 30 ἐτῶν και ἔχω διεθνή φήμην. Τὰ μυθιστορήματά μου εἶναι περιζήτητα, τὰ δραματικά μου ἔργα κατὰρουν θριάμβους.

Ἔχω τόσας γνωριμίας γυναικῶν από τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ ἐκλέξω ὅσας θέλω και ἐν τούτοις.....δὲν εἶμαι εὐτυχῆς. Διὰ τὴν ἡ ὅποια ἀνῆκεις εἰς ἕνα ἄλλον, ζῶσα μακρὰν μου, πολὺ μακρὰν μου. Τίς ξέρει μάλιστα! Ἴσως—ὦ! αὐτὴ ἡ σκέψις εἶναι ποῦ με πληγώνει βαθυτέρα—θ' αγαπᾶς τὸν σύζυγόν σου ἀκόμη περισσότερο, ἀφ' ὅσον με ἡγάπησες κατὰ τὰς πρῶτας στιγμάς τοῦ ἔρωτός μας. Διὰ νὰ σὲ ξαναἰδῶ, ἔστω και διὰ μίαν στιγμὴν, και νὰ ἀκουμβήσω στὰ χεῖλη σου τὰ χεῖλη μου, θὰ ἔβριδα εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ διστάσω, τ' ἔνομά μου, τὴν δόξαν μου, τὴν ζωὴν μου.

Ματαιῶς προσπαθῶ νὰ σὲ λησμονήσω. Εἶσαι πάντοτε μπρὸς εἰς τὰς σκέψεις μου, μπρὸς εἰς τὰ μάτια μου. Νουσταλγῶ, ἀγάπη μου, τὴν εὐμορρίά σου. ὦ! αἱ ἐρωμένα αἰτὰι ποῦ μοῦ παραδίδονται και ἀεὶ κούουν ἀπὸ τὸ στόμα μου τὲς γλυκῆς ἐρωτικῆς μου ἐξομολογήσεις πιστεύουν ὅτι τὰ ἐρωτικά μου λόγια εἶναι γι' αὐτές! Γελασμένα ποῦ εἶναι! Ὅχι δὲν εἶναι ἐκεῖναι διὰ τὰς ὁποίας τὰ λέγω. Εἶναι γιὰ σέ, γιὰ σὲ τὴν ὅποιαν βλέπω ἐκείνην τὴν στιγμὴν γιὰ σέ, τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ, ἀγαπῶ, πάντοτε.....

Εἶχε πλέον ἀποκάμει. Διὰ νὰ δῶσῃ προσωρινὸν πέρας εἰς τὰς δα ἀνους του ἐσηκώθη και ἐκάθησε εἰς τὸ γραφεῖόν του και ἤρχισε νὰ γράφῃ..... ἐλπίζων νὰ λησμονήσῃ.....

Ἦλθε μιά ἡμέρα ποῦ ἡ Μαίρη, διὰ τὴν νὰ διασκεδάσῃ τὴν θανάσιμον ἀνίαν τῆς ἐπαρχίας, ἔπου ζῆ τῶρα, ἐπῆρε νὰ διαβάσῃ ἓνα μυθιστόρημα τοῦ νέου συγγραφέως, καί, κατεθελγμένη ἀπὸ τὸ γλυκὺ πάθος τ' ὁποῖον ἀπῆλθον εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ (χωρὶς νὰ φαντάζεται ἔτι ἔλαι αἱ ἐρωτικά ἐξομολογήσεις τοῦ βιβλίου ἦσαν γραμμῆναι δι' αὐτήν) εἶπε, ὑψώνουσα τοὺς ὕψους μαύρους ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐρρίκος Μαλιτιέ;.....ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐγνώρισα κάποτε,.....ὅταν ἤμην ἀκόμη νέα.....κάποιον ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο ἔτσι.....

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.....

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπικηδεῖς εἰς τὸν τρελλὸν ἔρωτα τοῦ Ἐρρίκου Μαλιτιέ.....

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΟΡΙΣΜΟΣ

—Τι θὰ εἶπῃ ἄνθρωπος σὶς;

—Νὰ ζῶῃ ὅ,τι θέλουν οἱ ἄλλοι καὶ ὄχι ὅ,τι θέλει αὐτός.....

***

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΟΥ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀνακριτὰς τῆς Εὐρώπης ἔλεγε κάποτε, ὅτι διὰ τὴν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἐνοχὴν ἐνὸς οἰουδῆ-δήποτε ἐγκληματίου, μετεχειρίζετο τὸ ἀκόλουθον τέχνησμα.

Ὅταν ὠδήγουν πρὸ αὐτοῦ ἓνα κατηγορούμενον ἔκαμε πῶς δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς αὐτόν, ὡς ὢν ἀπεροσφημένος τάχα ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν των. Εἰς μίαν στιγμήν τότε ἄφινε νὰ πέσῃ ὁ κονδυλοφόρος του. Ἡ πελοίθησίς του ἦτο ὅτι ἂν ἦτο ἐνοχος ὁ κατηγορούμενος θὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ μαζεύσῃ τὸν κονδυλοφόρον καὶ νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσῃ μετ' ὑποχρεωτικότητος ἐνῶ ἂν ἦτο ἀθῶος οὔτε κἂν θὰ ἐκνεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Ὑπάρχει ἔλεγε προθυμία πρὸς ὑποχρέωσιν καὶ ὑπερβολὴ πρὸς ἀπόδοσιν ἐκδουλεύσεων, μόνον παρὰ τῶν ἐνόχων τὰς ὁποίας ὅμως ἓνας ἀθῶος οὐδέποτε συναισθάνεται εὐορκώμενος, ἀπέναντι τοῦ δικαστοῦ του.....

Νὰ ἔχει ἀρὰ γὰρ δίκαιον;

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Ἱατρικῆς γαλλ. ἐπιθεωρήσεως)

“ἮΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ”

Η ΜΠΕΣΣΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ

Οἱ Ἀλβανοὶ συνειθίζουσι νὰ τρέφωσιν ἄρρενας κῆνας, τοὺς ὁποίους, εἰς ὠρισμένας ἐποχάς, χρησιμοποιοῦν διὰ χηνομαχίας. Κῆρυξ περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς διαλαλεῖ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον, εἰς ὃν θέλει λάβει χώραν ἡ χηνομαχία.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν διελάλησεν ὁ κῆρυξ ἐν τῷ Ἀλβανικῷ χωρίῳ Κάτω Ρόγκιζα τοιαύτην τινὰ πρόσκλησιν. Τὴν προκήρυξιν αὐτὴν ἀκούσας πρόκριτος Ἀλβανὸς παρέλαβε τὸν κῆνάν του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀγῶνος. Ἐκεῖ δὲ ἐπερίμενον αὐτὸν ὁ ἀντίπαλος καὶ ἀρκετοὶ θεαταί. Ὁ ἀγὼν ἤρχισε καὶ μετὰ δίωρον ἐφάνη ὁ ἕτερος τῶν χηνῶν ὅτι ἐμῆλε νὰ καταβληθῆ. Ὁ κύριός του ἐπεχείρησε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἠμποδίσθη ὅμως ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ νικητοῦ· ὀργισθεὶς δὲ ἐκεῖνος ἔσφηνεν ἐκ τῆς ζώνης του πιστόλαν καὶ πυροβολήσας τὸν ἀντίπαλόν του τὸν ἐφόνευσε. Ὁ φονεὺς ἐτράπη εἰς φυγὴν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ἀμέσως οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος κατεδίωξαν αὐτόν. Ἡ καταδίωξις διήρκεσε πολλὰς ὥρας· ὁ ἐγκληματίας ἰδὼν τέλος ὅτι ἡ σωτηρία του ἦτο ἀδύνατος, διηυθύνθη πρὸς τὸ χωρίον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θύματός του.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ἔκειτο ὁ νεκρὸς τοῦ φονευθέντος καὶ παρ' αὐτὸν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ μήτηρ αὐτοῦ, μοιρολογοῦσα καὶ κοπτομένη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της. Ὁ φονεὺς ἀπέθηκε τὸ ὄπλον του εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἶπε:

— «Εἶμαι ἐς τὸ σπῆτι σου· βοήθη με καὶ δόσμου μέσσα, γιατί με κυνηγοῦν νὰ μὲ σκοτώσουν».

Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐπανελάβε πολλάκις, μέχρις ὅτου ἡ

γραία οικοδέσποινα απεφάσισε νὰ δάση μπέσσα. Ὅτε δὲ οἱ διώκται ἐπλησίασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ τοῦ νεκροῦ ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλιον καὶ ἔκαμε σημεῖον μετὰ τὸ μαντῆλι τῆς ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος. Οἱ διώκται διεσκορπίσθησαν καὶ μόνος ἔμεινεν εἰς τὴν αὐλὴν ὁ πατὴρ τοῦ φονευθέντος· ὅτε δὲ πάντες ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἱκανὸν διάστημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶδε καθήμενον πλησίον τῆς γραίας τὸν φονεὰ τοῦ υἱοῦ του.

— «Ἐβγαῖξω», ἐφάνταξεν ὁ γέρον.

— «Τὸν ἐπῆρα ἀπάνω εἰς τὸν ὄρμον μου» εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ φονευθέντος πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ γέρον, χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλο τι, ἀπέθεσε τὸ ὄπλον του εἰς τὴν γωνίαν, ἤσπασθη τὸ ψυχρὸν μέτωπον τοῦ υἱοῦ του

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

ΠΕΝΘΕΡΟΣ.—Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις;
 Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.—Ποιητής!
 ΠΕΝΘΕΡΟΣ.—Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα παιδί μου. Αὐτὸ εἶναι δυστύχημα.

καὶ ἐξῆλθεν, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ταφῆς. Ἡ δὲ γραία λαβούσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἱκετήν τὸν ἔφερεν εἰς τὰ ὄρη καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς τόπον ἀσφαλῆ τοῦ εἶπε:

— «Ἐδῶ τελειώνει ἡ μπέσσα μου. Κύτταξε τώρα νὰ γλυτώσῃς, ὅπως μπορεῖς.»

Ὅταν τελειώσῃ ἡ μπέσσα, ἀρχίζει ἡ ἐκδίκησις. Ὅσον δὲ μεγαλιτέραν δίκην ἐκδικήσεως αἰσθάνονται οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, τόσον δραστηριώτεροι εἶναι ἀπ' ἑτέρου αἱ ἐνέργειαι τῶν συγγενῶν τοῦ φονεῶς περὶ συνδιαλλαγῆς.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε δύο ὀλοκλήρους μῆνας.

Τέλος ἡμέραν τινὰ συνῆλθον ἅπαντες οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονεῶς καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἱκετεύσωσι τὸν πατέρα τοῦ νεκροῦ νὰ χαρίσῃ τὸ αἷμα εἰς τὸν φονεὰ. Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ὅλοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἵνα μεταβῶσιν εἰς τοῦ πατρὸς τοῦ φονευθέντος.

Προεπορεύετο δὲ ὁ φονεὺς ἔχων τὴν κεφαλὴν τυλιγμένην μετὰ μαντῆλι καὶ κρεμασμένον ἐκ τοῦ λαιμοῦ μετὰ τὸ στόμιον πρὸς τὰ κάκω τὸ ὄπλον, τὸ ὄργανον τοῦ φόνου. Ὅπισθεν τοῦ φονεῶς ἐβάδιζον δύο τῶν φίλων του καὶ μετ' αὐτοῦ: ἡκολούθει ἡ οἰκογενειακὴ συνοδεία. Πλησίασαντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκδικητοῦ ἤρχισαν πάντες νὰ κραυγάζωσιν ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος «Ἀμὰν! Ἀμὰν!».

Αἱ ἱκετήριοι κραυγαὶ ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς μεσημβρίας, μέχρις ὅτου ἀπεφάσισαν οἱ ἐχθροὶ νὰ δώσωσι συγγνώμην. Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ γέρον τοῦ φονευθέντος πατὴρ καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν ἱκετῶν. Ὁ φονεὺς ἐγονάτισεν ἐνώπιόν του, παραδίδων εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ζωὴν του, πάντες δὲ οἱ παριστάμενοι ἐπανελάμβανον «Ἀμὰν! Ἀμὰν!». Ὁ γέρον λαβὼν τὸ ὄπλον τοῦ φονεῶς τὸ ἔριψεν εἰς τὸν ἀέρα, ἔλυσε τὸ καλύπτρον τὴν κεφαλὴν του μανδύλιον καὶ τὸν ἐφίλησε, δεικνύων οὕτω, ὅτι τὸν συγχωρεῖ. Ἐπειτα ἐφίλησε κατὰ σειρὰν καὶ ὅλους τοὺς ἄρρενας συγγενεῖς τοῦ φονεῶς καὶ λαβὼν τοῦτον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν τοῦ φονευθέντος υἱοῦ του. Ἐτελείωσε δὲ ἡ ἱστορία αὕτη διὰ συμποσίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς παρατεθέντος καὶ διαρκέσαντος τρεῖς ὅλας ἡμέρας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ

ΝΙΧΤΟΥΡΑ (ΙΚΤΕΡΟΝ)

Εἰς διάφορα χωρία τῆς Νάξου, ὡς ἐξῆς ἐσυνείθησαν νὰ ἐξορκίζον τὸν ἰκτερον, τὸν παρ' αὐτοῖς κοινῶς **Νίχτουρα** καλούμενον :

«Ὡς ἐξήροχο ἡ Θεοτόκος ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ ἐλαιῶνος μετὰ μυρίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἀπήνησε τὸν νίχτουρα καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Παναγία Θεοτόκος καὶ εἶπεν. Ποῦ ὑπάγεις, νίχτουρα, δισέχτορα, πράσινη, κίτρινη, συναγωγὴ τοῦ χάροντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ θανάτου; Τότες αὐτὸς ἐγύρισε καὶ λέγει πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον :

Τί μὲ ἐρωτᾷς νὰ σοῦ εἰπῶ; Τὰ ὄρη μὲ εἶδαν καὶ ἐκρύβησαν, ἡ θάλασσα μὲ εἶδε καὶ ἐφοῖξε καὶ βροτῆς καὶ ἀστραπὴς καὶ ἐφοβήθησαν καὶ σὺ, Θεοτόκε, μὲ ἐρωτᾷς ποῦ ὑπάγω; Ὑπάγω εἰς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμβῶ εἰς τὰ κρανία τοὺς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ νὰ δράμω εἰς τὰ πλευρὰ αὐτῶν καὶ περιζώσω αὐτούς καὶ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ κυρία ἡμῶν ἔστειλεν ἐμένα τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ δορκίσω μὲ οἶνον καθαρὸν καὶ μὲ χρυσοῦν σφραγίδα, δορκίζων σε εἰς τὰ εἰκοσιτέσσερα γράμματα, τρέχει ὁ ἥλιος εἰς τὴν καρούτζια, δορκίζω σε, νίχτουρα, δισέχτορα, κίτρινη, πράσινη εἰς τὴν πανάχαρτον καὶ δέσποιναν Θεοτόκον δορκίζω σε νίχτουρα, πράσινη, κίτρινη, εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀσάλευτον καὶ εἰς τὰ στερεώματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὰ ουστήματα τῶν ὑδάτων. Ἐξελθε ἀπὸ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (ὁ δεῖνα). Ὁρκίζω σε εἰς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, δορκίζω σε εἰς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους τοὺς δώδεκα καὶ ἑβδομήκοντα. Ὁρκίζω σε, νίχτουρα, πράσινη, κίτρινη καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας εὐαγγελιστὰς, ἦξελθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (ὁ δεῖνα). Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν, μέγα τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας τριάδος, ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθησον καὶ ἐξασθένησον τὸν δούλον σου (ὁ δεῖνα) τρεῖς φορές καὶ ἀπόλυσον».

ΤΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΝ ΕΙΧΟΝ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ; ○○○

Ὁρισμένως καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν, θὰ εὐρέθῃ εἰς τὴν αὐτὴν δύσκολον θέσιν εἰς τὴν εὐρέθῃ τὸ δικαστήριον, προκειμένου νὰ καθορίσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς συγγενείας τοὺς ὑπάρχοντας μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Κ..... καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ σχηματίσῃ γνῶμην ἂν πράγματι εἶχε λάθει χώραν κλοπῇ διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν συνειδήσει τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

Ἐς ἀκούσωμεν, ἀντὶ παντός ἄλλου τὸν μάρτυρα Ζ...

—Φαντασθῆτε, κύριοι δικασταί, ἤρχισε λέγων ὁ μάρτυς οὗτος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν περιεργότεραν τῶν οἰκογενειῶν. Ὁ πατήρ Κ... ὢν χήρος εἶχεν ἓνα μόνον υἱὸν τὸν νέον Κ... ἡλικίας 22 ἐτῶν. Ὁ Γέρω Κ... ἦτο ἓνας παραλυμένος ὁ ὅποιος δὲν ἄφηνε πονηρὰν περίστασιν νὰ τοῦ διαφύγῃ, καὶ εὐκαιρίαν νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸ παιδί του τὰ μέσα τοῦ νὰ ζῆ ἀξιοπρεπῶς.

Ἄφηνε μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ Κ... λέγει εἰς τὸν υἱὸν του. «Θέλεις νὰ νυμφευθῆς; Εἶναι κάποια χήρα ἡ ὅποια ἔχει μίαν κόρην». Ὁ νέος Κ... συγκατανεύει εἰς τὴν πρότασιν καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὴν μελλόνυμφόν του δεσποινίδα τὸ ταχύτερον.

Ἄλλὰ τότε ὁ πατήρ Κ... λέγει εἰς τὸν υἱὸν του.

«Ἄ! ὄχι! δὲν θὰ νυμφευθῆς σὺ τὴν δεσποινίδα ἀλλὰ ἐγώ. Σὺ θὰ νυμφευθῆς τὴν χήραν».

Ἡ πρότασις αὕτη ἐξένισε κατ' ἀρχάς τὸν νέον.

Σκεφθεὶς οὕτως κατόπιν καλλίτερον καὶ εἰδικῶς ὅτι ἡ γρηῃ εἶχε τὴν τάνταν μὲ τὸ χοῦμα, ἐδέχθη τὴν πρότασιν.

Αἱ δύο ἱεροτελεστεῖαι ἔλαβον χώραν τὴν ἐπομένῃ καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ πατήρ Κ... γίνεται ἀπὸ πατήρ, γαμβρὸς τοῦ υἱοῦ του διὰ νὰ κατασταίῃ ὁ υἱὸς του πενθερὸς τοῦ πατρὸς του, ὅστις πατήρ εἶχε νυμφευθῇ τὴν λογιζομένην ὡς προγονὴν τοῦ υἱοῦ του, κόρην τῆς χήρας ἣτις πάλιν θυγάτηρ τῆς γυναικὸς τοῦ υἱοῦ Κ... ἐγένετο πενθερὰ τῆς μητρὸς τῆς ἀφ' ἣς ἡ μητέρα τῆς ἔχει νυμφευθῇ τὸν πρόγονον τῆς κόρης τῆς..... (γέλωτες ἀκράτητοι εἰς τὸ ἀκροατήριον)

Ὁ Πρόεδρος. —Ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι περιττεῦον περιορισθῆτε εἰς τὴν οὐσίαν.

‘Ο μάργυς.—Μετά τὸν γάμον λοιπὸν ἡ γρηά, ἂν καὶ εἶχε νέον ἄνδρα ἕκαμεν ἐν ταύτοις ὅτι ἤθελε, πρᾶγμα τὸ ἔποιον ἐκμεταλλεύμενος ὁ σύζυγος, εἶχε θάλει εἰς τὸ χέρι τὸ σακκί—μὲ τὸ χρῆμα διὰ νὰ μὴ διδῇ πλέον εἰς τὸν γαμβρὸν του—πατέρα του οὔτε λεπτόν.

‘Ο πατὴρ ἐζήτει χρήματα ὁ νέος δὲν ἔδιδε. Ἐφθασε δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

‘Ο Πρόεδρος.—Παραλείψατε τὰς λεπτομερείας αὐτὰς καὶ εἰπέτε μαζ πῶς ἐγένετο ἡ κλοπή.

‘Ο μάργυς.—Ἰδοὺ! Τὰ δύο ζεύγη εἰς τὸ ἔτος ἐπάνω ἀπέκτησαν ἀπὸ ἑνα παιδί, ὁ πατὴρ Κ...μίαν κόρην καὶ ὁ υἱὸς Κ...ἕνα ἀγόρι, τ’ ἑποιοὶ ἀγόρι ἦτο ὁ γυναικάδελφος τοῦ παπποῦ του ἐνῶ συγχρόνως ἡ μικρὰ κόρη ἦτο.....(γέλωτες παρατεταμένοι εἰς τὸ ἀκροατήριον).

‘Ο πρόεδρος.—Θὰ τελειώνης ἡ νὰ σὲ καθίσω κάτω!

‘Ο μάργυς.—Πολὺ καλὰ κύριε πρόεδρε. Ἀλλὰ λεπτολογῶ οὕτω διὰ νὰ σὰς δώσω νὰ ἐνοήσετε.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὁ υἱὸς Κ...πέλλει καὶ πέρνου ἀπὸ τὴν πενθεράν του ἡ ἑποία ἦτο συγχρόνως καὶ προγονή του, ἀφοῦ εἶχε νυμφευθῆ τὴν μητέρα της, ἔλα τὰ πρᾶγματα τοῦ ἀποθανόντος γέρω Κ...διατεινόμενος ἐπὶ ἡτὸ ὁ ἄσμεος κληρονόμος τοῦ πατρὸς του. Ἡ χήρα ἔμωσ προγονή του ἠρνήθη διατεινόμενη πάλιν ἐπὶ δὲν εἶχε τοιοῦτον δικαίωμα οὕτως, ἀφοῦ ὁ ἀποθανὼν ἦτο συγγενεὺς καὶ γαμβρὸς τοῦ υἱοῦ του καὶ κατὰ συνέπειαν ἐστεργημένους κληρονομικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἐδῶ λοιπὸν, κ. δικασταί, ἔγκειται τὸ ζήτημα. Ἐχει δίκαιον ἡ χήρα νὰ κατηγορῇ τὸν πενθερὸν της καὶ συγχρόνως πατριὸν της διὰ κλοπῆν; Ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις καθαρὰ (!) ὡς ἡ ἡμέρα.

Τὸ δικαστήριον εἰρήθην πρὸ ἀδιεξόδου καλῶς ποιοῦν ἀνέβαλε τὴν ἐκδοσὴν τῆς ἀποφάσεώς του ἐπ’ ἀόριστον.

Ἀλλὰ τί θὰ γείνη κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν, μόνον ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει.

(Μίμησις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Μάνα μ’ ὁ τὸ περιβόλι μας καὶ στής πορτοκαλλιές μας,
ἐκεῖ καθόμουν κ’ ἔραβα καὶ κένταγα μαντίλι.

Ἐκεῖ περάσαν τρεῖς αἰτοὶ καὶ τρεῖς καλοὶ λεβέντες.

Ἐνας μὲ μῆλο μὲ βαρεὶ καὶ ἄλλος μὲ πορτοκάλι,

Κι’ ὁ τρίτος ὁ καλλιτέρας πετᾷ νὰ δακτυλίδι.

Μάνα μ’ τὸ μῆλο τῶφαγα, τὸ πορτοκάλι τῶχω,

τὸ δακτυλίδι τὸ φορῶ γιὰτ’ εἶναι ἄρραβῶνα.

ΕΝ ΣΠΑΝΙΩΤΑΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

Ἰδοὺ ἕνα περίεργον κεφάλαιον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν γραμματοσήμων.

Ἡ Κολομβιανὴ Κυβέρνησις ἐξέδωκε πρὸ τινος 50,000 γραμματόσημα μὲ εἰκόνα τὴν σφραγὴν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν τῶν ἐπαναστατησάντων Κολομβιανῶν κατὰ τὰ 1816 ἐναντίον τῆς Ἰσπανικῆς κυριαρχίας.

Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἰνφαντῶν διεμαρτυρήθη διὰ τὴν εἰκόνα ταύτην θεωρήσασα αὐτὴν ὡς καθυβρίζουσαν τὴν φήμην της ὡς πεπολιτισμένου κράτους καὶ ἐζήτησε διπλωματικῶς τὴν κατάργησιν τῶν γραμματοσήμων τούτων.

Ἡ Κολομβιανὴ Κυβέρνησις χαρίζομένη εἰς τὰς προτροπὰς καὶ τῶν λοιπῶν δυνάμεων ἀπέσυρε τῆς κυκλοφορίας τὰ ἐν λόγῳ γραμματόσημα εὐθὺς τὴν ἐπομένην τῆς κυκλοφορίας τῶν. Δυστυχῶς ὁμοῦς εἶχον πωληθῆ κατὰ τὴν προτὴν ἡμέραν τῆς κυκλοφορίας τῶν περὶ τὰς 4,000.

Ἄ!! λοιπὸν! Τὰ γραμματόσημα ταῦτα θεωροῦνται νῦν ὡς τὰ πλέον περιζήτητα ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν γραμματοσημοσυλλεκτῶν! Δὲν εἶναι ἀλήθεια περίεργος ἡ ἱστορία αὕτη;

ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ

Κύριε, ἤλα ἐκ μέρους τοῦ ράπτου σας κυρίου Α... νὰ σὰς ἐρωτήσω πότε τέλος πάντων θὰ μᾶς ἐξοφλήσετε τὸν λομὸν σας.

—Θὰ μοῦ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ σὰς δοίσω προθεσίαν. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ ἀποτανθῆτε εἰς μίαν χαρτομάντιδα.

Μὲ δύο δραχμὰς μόνον θὰ τὸ μάθετε ἀσφαλῶς.....

—Μὰ κοροῦδέυενη κύριε! Ἐνῶ μᾶς ὀφείλετε τόσα νὰ ἐξοδεύομεν καὶ ἄλλο ἕνα δίδραχμο διὰ νὰ μᾶς δώσωμεν λέει πότε θὰ μᾶς πληρώσῃ ἡ ἀφεντιά σας!

—Τότε λοιπὸν κάντε τὸ ἐξῆς! Χορῶστε τὸν λομὸν μου δύο δραχμὰς καὶ ἐρωτήσατε τὴν χαρτομάντιδα διὰ λομὸν μου, διότι ἂν θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγὼ θὰ ἤμουν περίεργος νὰ μάθω ἂν θὰ εὐκολυθῶ ποτε νὰ σὰς πληρώσω.

Ο ΠΡΟΠΑΠΟΣ
ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΩΝ

ΔΗΜΟΤΕΛΕΙΣ ΚΗΔΕΙΑΙ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ἐν τῇ θέρσει, ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις Ὀλβία, ἐν Ρωσσίᾳ, εὐρέθη πρὸ ἐτῶν μετ' ἄλλων πολλῶν καὶ περιεργός τις ἐπιγραφὴ, ἐκ τῆς ὁποίας καταδεικνύεται ὅτι οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες ἐτιμῶντο κατὰ τοὺς πρὸ Χριστοῦ χρόνους ἀπαραλλάκτως σχεδὸν ὅπως σήμερον.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ εἶναι ψήφισμα, γραφὴν ὑπὲρ Νικηράτου τινός, φονευθέντος ἐν συμπλοκῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ περιέχει τὰ ἑξῆς ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ἀρχαίου κειμένου:

«Ὅπως ἐπιφανεστέρας τιμῆς τύχη παρὰ πάντας, ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος Ὀλβιοπολιτῶν ἐνήφισε:

Α'. Νὰ γείνη προσήκουσα ἐπίσημος κηδεία.

Β'. Νὰ κλεισθῶσιν εἰς ἐνδειξιν πένθους τὰ ἐργαστήρια.

Γ'. Οἱ πολῖται νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἐκφορὰν μελανειμοῦντες.

Δ'. Νὰ κατατεθῇ χρυσοῦς στέφανος ὑπὸ τοῦ Δήμου.

Ε'. Νὰ ἰδρυνθῇ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριᾶς ἑφιππος».